

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No

Tm 894.8111

Accession No

Tm 287

Author

S94W

Subramaniabharathi, S

Title

Baran, -

lar, 1948

This book

before the date

last marked be

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208165

UNIVERSAL
LIBRARY

பாரதி — மணி மலர் —

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

“பெற்ற தாபும பிறந்த பொன்னும
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே”

ப் பாரதி பிரசுராலயம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை
(காபிரைட் ரிஜிஸ்தாசெய்தது)

Bharati Vijayam Press, Triplicane, Madras—M S 308.

Bharathi Prachuralayam M S 407

Copies 3000 Sep -9-48

முன்னுரை

எத்தனையோ வரகவிகள் இந் நாட்டில தோன்றி யுள்ளார்கள். எனரூலும் நமது மகா (வர) கவியின பெருமையோ ஓர் தனிச சிறப்பு வாய்ந்தது. தமிழ் மொழிகு அழியாத உயிரும், ஒளியும் தந்து, ஓர் புதிய 'சகாப்தம்' சிருஷ்டி செய்து, தமிழ் நாட்டை நித்திரையி லிருந்து தட்டி எழுப்பினிடவா பாரதியார்

இக் கவியின எந்த நூலுக்கும் 'முன்னுரை' அவசிய மில்லைதான். இருந்தாலும் 'சமபிரதாயம்' என்ற முறைக் கேற்றவாறு ஒரு சிறு குறிப்பு எழுத முன்வந்துள்ளோம்

பாரதி பாடல்கள் பலவகைப் பட்டுள்ளன. தேச பக்தி, தெய்வபக்தி, வேதாந்த ஆராய்ச்சி, கண்ணன பாமாலை, குறந்தை இனபம், காதல் உணர்ச்சி, சிலலறைச் சீட்டுக் கவிகள், பாஞ்சாலி சபதம், சரித தத்துவம் முதலியனவாம்.

சாதாரணமாக சிலருக்கு தேசியத்தில் அதிகப் பற்று உள்ளதாக இருக்கலாம். இன்னும் சிலருக்கு 'தெய்வீகம்' என்ற பாடல்களிலேயே அதிக இனபம் ஏற்படும். சிலருக்கு பாகவதங்கள் கூறும் சரித்திர சந்நங்களில்—கதா காலக்ஷேபத்தில் இனிமை பிறக்க லாம். எது எப்படி யாயினும் 'ஸங்கீதம்' என்னும் அம்சம் பொருந்தி யிருந்தால் யாருக்குமே எதுவும் ஒருவித நல்லுணர்ச்சியை உண்டுபண்ணும் எனபது உறுதி. எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்துகொள் ளக்கூடிய சந்நம், யாவரும் விருமபு மெட்டுக்கள் கொண்ட—பாடல்கள்—அதாவது சங்கீதத்தில் பூரண

ஞானம் இல்லாமற்போனாலும் கேள்வி ஞானம் போன்ற ஒரு (பகுதி) அமசம் உடையவன்கூட அனுபவிக்கும்படிக்கான பாடல்கள் கொண்ட தொகுதி ஒன்று பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற அபிலாஷையை சில நண்பர்கள் எங்க ளிடம் தெரிவித்தது வந்தார்கள்.

பாரதியார்பால் தனிப்பறறுகொண்ட இக்காலத் தில் எந்த இடத்திலும், எந்த சமயத்திலும் எந்த கொண்டாட்டத்திலும் 'பாரதி பாடல்கள் போட்டி' நடத்துவது நிதாசனாக காட்சி பாடக்கூடிய பாட்டுக்கள் யாவையும் ஒன்றுதிரட்டி வெளியிட்டால் ஒரு தனிச்சிறப்பு ஏற்படும், யாரும் எளிதில் படித்து இன்ப அனுபவங்களை வழிகுது ஓர் தூண்டுகோலாக இருக்கக்கூடும். எவ்வெவ ருக்கு எதில் இன்பம் தெவிட்டுகின்றதோ அதை சிரவணம் செய்யாட்டும் என்று கருதியே இவ்விதம் செய்யத் துணிந்துள்ளோம்.

அன்பர்கள் இப்பதிப்பையும் ஆதரித்து, பாரதி யாரின் பொன்மொழிகளை ஆனந்தத்துடன் அனுபவித்து இம் 'மணிமலரை' ஆசிரியித்து பாடி மகிழ்ந்து, அவரது ஆசியையும் பெறுமாறு, ஸ்ரீபராசகதியருளபுரிவாளாக !

பாரதி பிரகரணத்தார்.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	பக்கம்
பொருளடக்கம்	vi—viii
1. வந்தே மாதரம்	... 1
2. நாட்டு வணக்கம்	... 2
3. பாரத நாடு	... 4
4. பாரத தேசம்	... 6
5. எங்கள் நாடு	... 8
6. பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி	.. 9
7. எங்கள் தாய்	... 11
8. மஹாதமா காந்தி பஞ்சகம்	... 13
9. சுதந்திர தேவியின் துதி	.. 15
10. பாரத சமுதாயம்	... 17
11. வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்	... 19
12. பெண்மை	... 20
13. தமிழ்த் தாய்	... 22
14. தமிழ்	... 24
15. செந்தமிழ் நாடு	... 26
16. புது வருஷம்	... 28
17. ஆறு துணை	... 29
18. பகதி	... 30
19. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்	... 33
20. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை	... 37
21. முருகன் பாட்டு (1)	... 39

22.	முருகன் பாட்டு (2)	...	40
23.	முருகக் கடவுள் மீது கிளித்தூது	.	42
24.	வேலன் பாட்டு	.	43
25.	கண்ணன் வரவு	...	45
26.	வெண்ணிலா		46
27.	சந்திரமதி பாட்டு	..	49
28.	மஹா காளியின் புகழ்		50
29.	முருகுமாரி	..	52
30.	யோக சித்தி		53
31.	காணி நிலம்	.	57
32.	மாயையைய பழித்தல்		59
33.	அரசமலை		60
34.	அறிவே தெய்வம்		62
35.	அவன் முகம்	..	64
36.	அய் பரிசை		65
37.	அல்லா		66
38.	யோசு கிறிஸ்து	.	66
39.	நந்தலாலா	...	68
40.	அரியம் அருடம்		68
41.	விடுதலை	...	70
42.	விடுதலை-சிட்டு பருவி	..	71
43.	பைகவழைக்கருள் வாய்	.	71
44.	நான்	..	73
45.	விநாயகா நான்மணி மலை	..	75
46.	கண்ணன்—என் தோழன்	...	78
47.	கண்ணன்—என் சேவகன்	...	81
48.	கண்ணம்மா—என் குழந்தை	...	84
49.	கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை	...	86
50.	கண்ணன்—என் காதலன் (1)	..	88

51	கண்ணன்—என காதலன் (2)	...	90
52	கண்ணன்—என காதலன் (3)	...	92
53.	கண்ணமமா—என காதலி (1)	...	93
54	கண்ணமமா—என காதலி (2)	...	94
55	கண்ணன்—என ஆண்டான்	...	96
56.	கண்ணமமா—எனது குலதெய்வம்	...	98
57.	முரசு	...	99
58.	பாப்பாப பாட்டு	...	105
59.	பாஞ்சாலி சபதம்	108—140	
	பிரம்ஸுதி	..	108
	துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது		109
	சகுனியின் சதி	.	110
	திரிதராட்டிரன் பதிற கூறுதல்	..	111
	திரிதராட்டிரன் பதில்	..	114
	தருமபுத்திரன் தீரமானம்	..	116
	தருமபுத்திரன் முடிவுரை		117
	தருமனின் பதில்	...	119
	தருமன் இணங்குதல்	...	120
	சூது மீட்டும தொடங்குதல்	.	122
	திரௌபதியை இழுத்தல்	.	124
	திரௌபதி சூதில் வசமானதுபற்றிக் கௌரவர்		
	கொண்ட மகிழ்ச்சி	..	125
	துரியோதனன் சொல்வது	...	126
	திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு		
	அழைத்து வரச்சொல்லியது பற்றி ஜகத்தில்		
	உண்டான் அதாமக குழப்பம்	...	127
	துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி உரைப்பது	...	128
	விதுரன் சொல்வது	...	129
	வீமன் சொல்வது	...	132
	அர்ஜுனன் சொல்வது	...	134

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை	135
விமலர் செய்த சபதம்	... 138
அாஜ்ஞாநர் சபதம்	... 139
பாஞ்சாலி சபதம்	... 140
60. ஸவசரிதை	141—150
ஆங்கிலப் படிபெற்றி	141
மணம்	143
தருதை வருமை எழுதிடல்	146
பொருட் பெருமை	148
முடிவுரை	... 149
61. வேயங் நுழை	151
62. வள்ளிப் பாட்டு (1)	152
63. வள்ளிப் பாட்டு (2)	153
64. மறை	154
65. ஓவியா மணி ஸ்ரீரவிவாமா	155
66. சத்ரபதி சிவாஜி	157
67. ஸ்வராத்திரிப் பாட்டு	165
68. காவிய பாட்டு	166
69. நிலவுப் பாட்டு	166
70. வேலை	167

மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய் !

[பக்கம் 165]

ஓம் சகதி

பாரதி மணி மலர்

—ஊவஊ—

1. வந்தே மாதரம்

தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு மெட்டு.

ராகம்—நாதநாமக்கிரியை.]

[தாளம்.—ஆதி.

பஸ்ஸி

வந்தே மாதர மெனபோம்—எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குது மெனபோம்.

(வந்தே)

சுரணங்கள்

1. ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்

ஜனம மிததேசத்தி லெய்தின ராயின
வேதிய ராயினும் ஒன்றே—அனறி
வேறு குலத்தின ராயினு மொன்றே.

(வந்தே)

2. ஈனப் பறையா களேனும்—அவா

எம்முடன வாழந்திங் கிருப்பவ ரன்றோ ?
சீதைத் ராயவிடு வாரோ ? பிற
தேசத்தா போறபல திங்கிழைப்பாரோ ?

(வந்தே)

3. ஆயிர முண்டிங்கு ஜாதி—எனில்
அன்னியர் வந்து புகலெனன நீதி?—ஓர்
தாயின் வயிற்றிற்பிறந்தோர்—தமமுட
சண்டை செயதாலும் சகோதர ரன்றோ ?
(வந்தே)
4. ஒன்று பட்டாலுண்டு வாழவே—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்கும் தாழவே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும் ?
(வந்தே)
5. எப்பதம் வாயத்திடு மேனும்—நமமில்
யாவாககு மந்த நிலை பொதுவாகும் ,
முப்பது கோடியும் வாழுவோம்—வீழில்
முப்பது கோடி முழுமையும் வீழுவோம். (வந்தே)
6. புல்லடிமைத தொழில் பேணிப்—பண்டு
போயின நாடகளுக கினி மனம் நாணித
தொல்லை யிகழ்ச்சிகள தீர—இந்தத
தொண்டு நிலைமையைத் தூவென்று தளளி.
(வந்தே)

2. நாட்டு வணக்கம்

சுதேச வணக்கம்

ராகம்—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. எந்தையுந் தாயு மகிழந்து குலாவி
யிருந்தது மிநநாடே—அதன

நாட்டு வணக்கம்

முந்தைய ராயிர மாணடுகள் வாழ்ந்து
முடிந்தது மிநாடே—அவர்
சிறந்தயி லாயிர மெண்ணம் வளர்ந்து,
சிறந்தது மிநாடே—இதை,
வந்தனை கூறி மனதி லிருத்தி யென
வாயுற வாழத்தேனே—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்குகேனோ?

2. இன்னுயிர தந்தைமை வீன்று வளாத தரு
ளீந்தது மிநாடே—எங்கள்
அனனையா தோன்றி மழலைகள் கூறி
அறிந்தது மிநாடே—அவர்
கன்னிய ராகி நிலவினி லாடிக
களித்தது மிநாடே—தங்கள்
பொன்னுட லின்புற நீர்வினை யாடி, "இல
போந்தது மிநாடே—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்குகேனோ?

3. மங்கைய ராயவர் இல்லற நனகு
வளாதது மிநாடே—அவர்
தங்க மதலைக ளீன்றமு தூட்டித்
தழுவிய திநாடே—மக்கள்
துங்க முயர்ந்து வளாகெனக் கோயில்கள்
சூழ்ந்தது மிநாடே—பின்னர்

பாரதி மணி மலர்

அங்கவா மாய அவருடற பூந்துகள்

ஆராதது மின்னாடே—இதை

(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'

என்று வணங்குகோ?

3. பாரத நாடு

ராகம்—விந்துஸ்தானி தோடி.

பல்லவி

பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு—எங்கள்

பாரத நாடு

சரணங்கள்

1. ஞானத்திலே பரமோனத்திலே—உயா

மானத்திலே அன்ன தானத்திலே

கானத்திலே அமுதாக நிறைந்த

கவிதையிலே யுயா நாடு—இந்தப்

(பாரு)

2. தீரத்திலே படை வீரத்திலே—நெஞ்சில

ாரத்திலே உபகாரத்திலே

சாரத்திலே மிகு சாததிரங் கண்டு

தருவதிலே யுயா நாடு—இந்தப்

(பாரு)

3. நனை வயிலே யுடல் வனமையிலே—செவ்வப்

பனமையிலே மனத் தனமையிலே

பாரத நாடு

பொனமயி லொத்திடு மாதர்தங் கற்பின

புகழினிலே யுயா நாடு—இந்தப

(பாரு)

4. ஆககத்திலே தொழி லாககத்திலே—புய

விககத்திலே யுயா நோககத்திலே

காககத்திறல கொண்ட மலலர்தஞ் சேனைக

கடலினிலே யுயா நாடு—இந்தப

(பாரு)

5. வணமையிலே யுளத திணமையிலே—மனத

தணமையிலே மதி நுணமையிலே

உணமையிலே தவருத புலவா

உணாவினிலே யுயா நாடு—இந்தப

(பாரு)

6. யாகத்திலே தவ வேகத்திலே—தனி

யோகத்திலே பல போகத்திலே

ஆகத்திலே தெயவ பகதி கொண்டா தம

அருளினிலே யுயாநாடு—இந்தப

(பாரு)

7. ஆறறினிலே சுனை யூறறினிலே—தெனறற

காறறினிலே மலைப பேறறினிலே

ஏறறினிலே பய னீந்திடுங் காலி

யினத்தினிலே யுயா நாடு—இந்தப

(பாரு)

8. தேட்டத்திலே மரக் கூட்டத்திலே—கனி

யீட்டத்திலே பயிரூட்டத்திலே

தேட்டத்திலே யடங்காத நிதியின

சிறப்பினிலே யுயர் நாடு—இந்தப

(பாரு)

4. பாரத தேசம்

ராகம்—புன்னுகவராளி

11ல்லி

பாரத தேச மென்று பெயர் சொல்லுவாரா—மிடிப
பயங் கொல்லுவாரா துயரப்பகை வெல்லுவாரா.

சரணங்கள்

1. வெள்ளிப பணி மலையின மீதுலவுவோம்,—அடி
மேலேக கடல முடிதுங் கப்பல விடுவோம்,
பள்ளிக் தல மனைத்துங் கோயில செய்குவோம் ;

எங்கள்

பாரத தேசமென்று தோள கொட்டுவோம்.

2. சிங்களத் திவினாக கோர பால மமைப்போம் ;
சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்,
வங்கத்தி லோடிவரும் நீரின மிகையால்
மையத்து நாடுகளிற் பயிர் செய்குவோம்.
3. வெட்டுக கணிகள் செய்து தங்க முத்தலாம்
வேறு பல பொருளுங் குடைந் தெடுப்போம்,
எட்டுத் திசை களிலுஞ்சென்றிவை விற்றே
எண்ணும்பொருளனைத்தும் கொணடுவருவோம்.
4. முத்துக் குளிப்ப தொரு தென கடலிலே
மொய்த்து வணிகர் பல நாட்டினர் வந்தே
நத்தி நமக்கினிய பொருள் கொணர்ந்து
நம்முள் வேணடுவது மேற்கரையிலே.

5. சிந்து நதியின மிஞ்சுநிலவினிலே
சேர நனனாட்டினம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற பாட்டிசைத்துத்
தோணிக் ளோட்டி விளையாடி வருவோம்.
6. கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்ளுவோம்,
சிங்க மராட்டியா தங்கினைத் கொண்டு
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்.
7. காசி நகரப் புலவா பேசு முரைதான்
காஞ்சியிற கேட்பதற்கோர கருவி செய்வோம்;
ராசபுத் தானத்து வீரா தமக்கு
நல்லியற் கனவடத்துத் தங்கமளிப்போம்
8. பட்டினி லாடையும் பஞ்சிலுடையும்
பணணி மலைகளென் வீதி குவிப்போம்,
கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டு வருவாரா
காசினி வணிகருக் கவை கொடுப்போம்.
9. ஆயுதம்செய்வோம், நல்ல காகிதம் செய்வோம்,
ஆலைகள் வைப்போம், கலவிச சாலைகள்
[வைப்போம்.
ஓயுதல் செய்யோம், தலை சாயுதல் செய்யோம்,
உணமைகள் சொல்வோம், பல வண்மைகள்
[செய்வோம்.
10. குடைகள் செய்வோம், உழுபடைகள் செய்வோம்;
கோணிகள் செய்வோம், இருமபாணிகள் செய்வோம்;

பாரதி மணி மலர்

நடையும் பறப்பு முணர் வண்டிகள் செய்வோம் ;
ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்.

11. மந்திரங் கறபோம், வினைத் தந்திரங் கறபோம் ,
வாணை யளபபோம், கடல மீனை யளபபோம் ,
சந்திர மண்டலத் தியல கண்டு தெளிவோம் ,
சந்தித் தெருப பெருக்கும் சாத்திரங் கறபோம்.
12. காவியஞ் செய்வோம், நல்ல காடு வளாபபோம் ,
கலை வளாபபோம், கொல்லருலை வளாபபோம் ,
ஓவியம் செய்வோம், நல்ல ஊசிகள் செய்வோம் ,
உலகத் தொழிலனை தது முவந்து செய்வோம்.
13. 'சாதி இரண்டொழிய வேறிலலை' யென்றே
தமிழ்மகள் சொல்லியசொல அமிழ்த மெனபோம் ;
நீதி நெறியினின்று பிறாக குதவும்
நோமையா மேலவர் , கீழ்வா மறறோ. (பாரதி)

5. எங்கள் நாடு

ராகம்—பூபாளம்.

1. மன்னு மிமய மலை யெங்கள் மலையே
மாநில மீதது போறபிறி திலையே !
இன்னு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே
இங்கித.ய மாண்பிற கெதிரெது வேறே ?

பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி

பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே
பாமிசை யேதொரு நூலிது போலே !
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்குள நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

2. மாரத வீரர் மலிந்த நனனாடு
மாமுனி வேராபலா வாழ்ந்த பொன்னாடு
நாரத கான நலந்திகழ நாடு
நல்லன யாவையு நாடுறு நாடு
பூரண ஞானம் பொலிந்த நனனாடு
புத்தர் பிரானருள பொங்கிய நாடு
பாரத நாடு பழம்பெரு நாடே
பாடுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

3. இன்னல வநதுற,றிடும போததற²கஞ்சோம் ;
ஏழையராகி யினி மணணிற் றுஞ்சோம் ;
தன்னலம் பேணி மிழி தொழில புனியோம்,
தாயத்திரு நாடெனி லினிககையை விரியோம்.
கன்னலுந் தேனும் கனியு மினபாலும்
கதலியும் செநநெலும் நலகு மெக்காலும்
உன்ன த ஆரிய நாடெங்குள நாடே
ஓதுவ மிஃதை யெமக்கிலை யீடே.

6. பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி

1. பொழுது புலர்ந்தது ; யாம் செயத தவத்தால்
புன்மை யிருடகணம் போயின யாவும் ,

பாரதி மணி மலர்

எழுபசும பொறசுடா எங்கணும் பரவி

யெழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி ;

தொழுதுனை வாழ,ததி வணங்குதற கிங்குன

தொண்டா பலலாயிரா சூழநது நிறகினேம

விழுதுயில் கினறனை யினனுமெந தாயே !

வியப்பிது காண ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

2. பள்ளிமை ஆரத்தல , ஆரத்தன முரசம் ;

பொங்கிய தெங்குஞ் சுதந்திர நாதம் ;

வெள்ளிய சங்கம முழங்கின, கேளாய !

வீதியெலாமணு குற்றலா மாதா ;

தெள்ளிய அநதணா வேதமும நின்றன

சீரத்திரு நாமமும ஓதிநிற கினரா ,

அள்ளிய தெள்ளமு தனையெம அனனை !

ஆருயிரே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

3. பருதியின பேரொளி வானிடைக கண்டோம ,

பாரமிசை நினனொளி காணுதற கலந்தோம !

கருதிநின சேவடி அணிவதற கென்றே

கனிவுறு நெஞ்சக மலாகொடு வந்தோம ;

சுருதிகள பயந்தனை , சாததிரங் கோடி

சொல்லரு மாண்பின ானறனை யமமே !

நிருதாக்கள நடுக்குறச சூல்கரத தேற்றய !

நிரமலையே, பள்ளி யெழுந தருளாயே !

4. நின்னெழில் விழியருள காணபதற கெங்கள்

நெஞ்சகத தாவலை நீயறி யாயோ ?

பொன்னனை யாய ! வெண் பனிமுடி யிமையப

பொருப்பின னீந்த பெருந்தவப பொருளே !

எங்கள் தாய்

என்ன தவங்கள் செய் தெத்தனை காலம்
ஏங்குவம் நின்னருட கேழையம் யாமே ?
இன்னமும் துயிலுதி யேலி து நன்றோ ?
இன்னுயிரே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

5. மதலைய ரெழுப்பவுந் தாய்துயில் வாயோ ?
மாநிலம் பெற்றவ ளிஃதுண ராயோ ?
குதலை மொழிக்கிரங் காத்தொரு தாயோ ?
கோமகளே ! பெரும் பாரதாக கரசே ?
விதமுறு நின்மொழி பதிவொட்டுங் கூறி
வேண்டிய வாறுணைப் பாடுதுங் காணாய் !
இதமுற வந்தெமை யாண்டருள செய்வாய் !
பாணவளே ! பள்ளி யெழுந்தருளாயே !

7. எங்கள் தாய்

காவடிச்சிந்தில் ஆறுமுகவடி வேலவனே என்ற வர்ணமெட்டு.

1. தொன்று நிகழ்ந்த தனை தது முணர்ந்திடு
சூழகலை வானாகளும—இவள
என்று பிறந்தவ ளென்றுண ராத
இயல்பின் ளாமெங்கள் தாய்.
2. யாரும வகுத்தற கரிய பிராயத்த
ளாயினு மேயெங்கள் தாய்—இந்தப்
பாருளெந் நாளுமோர் கன்னிகை யென்னப்
பயின்றிடு வாரெங்கள் தாய்.

3. முப்பது கோடி முகமுடை யாளுயிரா
மொயம்புற வொன்றுடையாள—இவள
செப்பு மொழிபதி னெட்டுடையாள, எனிற
சிந்தனை யொன்றுடையாள.
4. நாவினில வேதமுடையவள கையில்
நலந்திகழ வாளுடையாள —தனை
மேவினாக கினனருள செயபவள, தீயரை
வீட்டிடு தோளுடையாள.
5. அறுபது கோடி தடக்கை களாலும்
அறங்கள் நடத்துவள தாய—தனைச
செறுவது நாடி வருபவ ரைத் துகள்
செயது கிடத்துவள தாய.
6. பூமியினும் பொறை மிககுடை யாளபெரும
புண்ணிய நெஞ்சினள தாய—எனில்
தோமிழைப பாரமுன நின்றிடுங் காற்கொடுந்
தூக்கை யனையவள தாய.
7. கற்றைச் சடைமதி வைத்த துறவியைக்
கைதொழு வாளெங்கள் தாய—கையில்
ஓற்றைத் திகிரி கொண்டேழுல காளு
மொருவனை யுந்தொழு வாள.
8. யோகத்தி லேரிக ரற்றவ ளுணமையு
மொன்றென நன்றறிவாள—உயிரா
போகத்தி லேயு நிறைந்தவ ளெண்ணரும்
டெஃற்குவை தானுடையாள.

மஹாதமா காந்தி பஞ்சகம்

9. நல்லற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரி வாளெங்கள் தாய—அவர்
அல்லவ ராயி னவரை விழுங்கிப் பின்
ஆனந்தக கூத்திடுவாள்.
10. வெணமை வளரிம யாசலன றந்த
விறன மக ளாமெங்கள் தாய—அவன
திணமை மறையினுந் தானமறை யாணித்தஞ்
சீருறு வாளெங்கள் தாய.

8. மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

1. வாழ்க நீ எமமான, இந்த
வையத்து நாட்டிலெல்லாம்
தாழவுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோரா
பாரத தேசந் தனனை
வாழவிகக வந்த காந்தி
மஹாதமா ! நீ வாழ்க ! வாழ்க !
2. அடிமை வாழ வகன்றிந் நாட்டார்
விடுதலை யாராந்து, செல்வம்,
குடிமையி லுயரவு, கலவி,
ஞானமும் கூடி யோங்கிப்

படிமிசைத் தலைமை யெய்தும்.

படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய்,
முடிவிலாக கோத்தி பெற்றாய்
புவிக்குள்ளே முதனமை யுற்றாய் !

வேறு

3. கொடியவெந் நாக் பாசத்தை மாற்ற
மூலிகை கொணர்ந்தவ னென்கோ ?
இடிமினனல்காக்கும் குடைசெய்தானென்கோ ?
என சொலிப் புகழுவதிங் குணையே ?
விடிவிலாத் துன்பஞ் செய்யும பராதீன
வெம்பணி யுகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சால்வு மெளிதாம்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி நீ படைத்தாய்
4. தன்னுயிர்போலே தனக்கழி வெண்ணும
பிறனுயிர்தனை யுங் கணித்தல் ,
மன்னுயி ரெல்லாங் கடவுளின வடிவம்
கடவுளின மக்களென றுணர்தல் ,
இன்ன மெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மறந்து
கிழிபடு போர, கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசியல்தனிற்
பிணைத்திடத் துணிந்தனை, பெருமான் !
5. பெருங்கொலை வழியாம் போவழி யிகழந்தாய் ;
அதனிலுந் திறன்பெரி துடைத்தாம்
அருங்கலை வாணர் மெய்ததொண்டா தங்கள்
அறவழி யென்று நீ யறிந்தாய் ,

சுதந்திர தேவியின் துதி

நெருங்கிய பயனசேர் 'ஒத்துழையான்ம'
நெறியினால் இந்தியா விறகு
வருங்கதி கண்டு பகைத் தொழில் மறந்து
வையகம் வாழக் கல்லறத்தே.

9. சுதந்திர தேவியின் துதி

விருத்தம்

1. இதந்தரு மனையி லிங்கி
இடாமிகு சிறைப்பட்டாலும்
பதந்திரு விரண்டு மாறிப்
பழிமிகுத் திழிவுற்றாலும்
விதந்தரு கோடி யினால
விளைந்தனை யழித்திடாலும்
சுதந்திர தேவி ! நினனைத்
தொழுதிடல மறக்கிலேனே.
2. நினன்னுள பெற்றிலாதார
நிகரிலாச செலவ ரேனும்
பன்னருங் கலவி கேள்வி
படைத் துயரந் திட்டாரேனும்
பினன்னும் எண்ணி லாத
பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்
அன்னவா வாழ்க்கை பாழாம்
அணிகளவேய பிணத்தோ டொப்பார்.

3. தேவி ! நின்னொளி பெருத
 தேயமோரா தேய மாமோ ?
 ஆவியங் குண்டோ ? செமமை
 அறிவுண்டோ ? ஆக்கமுண்டோ ?
 காவிய நூல்கள ஞானக
 கலைகள் வேதங்க ஞாண்டோ ?
 பாவியு ரன்றோ நின்றன
 பாலனம் படைத்திலாதாரா ?

4. ஒழிவறு நோயிற சாவார
 ஊக்கமொன றறிய மாட்டார
 கழிவறு மாகக ளெல்லாம
 இகழந் திடக கடையி னிறபார
 இழிவறு வாழகைக தேரார
 கனவினு மினபங் காணா,
 அழிவறு பெருமை நலகும்
 அனனை ! நின்னொருள பெறுதாரா.

வேறு

5. தேவி ! நின்னொருள தேடி யுளந் தவித
 தாவியும் தம் தனபு மளிப்பவா
 மேனி நிறபது வெஞ்சிறை யாயினுந்
 தாவில வானுல கெனதை தருவதே

6. அமமை யுன்ற னொருமையறிகிலார
 செமமை யென்றிழி தொண்டினைச் சிந்திப்பாரா,
 இமமை யினபங்க ளெயது பொன மாடத்தை
 வெமமை யார்புன சிறையெனல வேண்டுமே.

7. மேறறி சைப்பல நாட்டினா வீரத்தால்
போறறி நினனைப் புது நிலை யெய்தினா ,
கூறறி னுககுயிர கோடி கொடுத்தும் நின
பேறறி னைப்பெறு வேமெனல பேணிநா.
8. அன்ன தனமைகொள நினனை யடியனேன
என்ன கூறி யிசைத்திட வல்லனே ?
பின்ன முற்றுப் பெருமை யிழநதுநின
சின்ன மறறழி தேயத்திற றேனன்றிேன.
9. பேர றத்தினைப் பேணுநல வேலியே !
சோர வாழககை, துயா, மிடி யாதிய
கார றுககக கதித்திடு சோதியே !
வீர ருககமுதே ! நினை வேண்டுவேன.

10. பாரத ஸமுதாயம்

ராகம்—பியாக்.]

[தாளம்—திரைரகநாளம்]

பல்லவி

பாரத ஸமுதாயம் வாழகவே—வாழக வாழக
பாரத ஸமுதாயம் வாழகவே—ஜய ஜய ஜய (பாரத)

அனுபல்லவி

முப்பது கோடி ஜனங்களின் ஸங்க
முழுமைக்கும் பொது உடைமை
ஒப்பிலாத ஸமுதாயம்
உலகதுக் கொரு புதுமை—வாழக

(பாரத)

சரணங்கள்

1. மணித நுணவை மணிதா பறிகடம்
வழக்க மினி யுண்டோ ?
மணிதா நோக மணிதா பாககும்
வாழ்ககை மினி யுண்டோ ?—புலனில
வாழ்ககை மினி யுண்டோ ?—நமமி லந்த
வாழ்ககை மினி யுண்டோ ?
இனிய பெயில்கள நெடிய வயல்கள
எண்ணரும பெருநாடு
கனியுங் கிழங்குத தானயங்களும
கணக்கி னறித தரு நாடு—இது
கணக்கினறித தரு நாடு—நித்த நித்தம்
கணக்கினறித தரு நாடு—வாழ்க (பாரதி)
2. இனியொரு விதி செயவோம்—அதை
எந்த நாளும காப்போம்
தனியொருவ றுக் குணவில் யெனில்
ஐந்திலை யுயிர்த்திருவோம்—வாழ்க (பாரதி)
3. ‘ எல்லா உயிர்களிலும் நாளை யிருக்கிறேன் ’
என்ற ஹைததான கண்ணபெருமான ,
எல்லாரு மாநிலை யெய்து நன்முறையே
இந்தியா உலகிற கனிகும—ஆம்
இந்தியா உலகிற கனிகும—ஆம் ஆம்
இந்தியா உலகிற கனிகும—வாழ்க (பாரதி)
4. எல்லாரு மேரா குலம் எல்லாரு மேரினம்
எல்லாரு மிந்தியா மக்கள்

வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்

எல்லாரு மோரா நிறை எல்லாரு மோரா விலை

எல்லாரும் இந்நாட்டு மனவா—நாம

எல்லாரும் இந்நாட்டு மனவர்—ஆம்

எல்லாரும் இந்நாட்டு மனவா—வாழ்க (பாரத)

11. வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்

1. ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா
களி படைத்த மொழியினாய் வா வா வா
கடுமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா
தெளிவு பெற்ற மதியினாய் வா வா வா
சிறுமை கண்டு பொங் நவாய் வா வா வா
எளிமை கண்டி ரங்குவாய் வா வா வா
ஏறு போல நடையினாய் வா வா வா

2. மெய்மை கொண்ட நூலையே—அன்போடு வா வா வா
வேதமென்று போற்றுவாய் வா வா வா
பொய்மை கூற லஞ்சுவாய் வா வா வா
பொய்மை நூல்க ளெற்றுவாய் வா வா வா
நொய்மை யற்ற சிந்தையாய் வா வா வா
நோய்களற்ற உடலினாய் வா வா வா
தெய்வ சரப் நீங்கவே—நாங்கள் சீர்த வா வா வா
தேசமீது தோன்றுவாய் வா வா வா

பாரதி மணி மலர்

3. இனைய பாரத தத்தினாய வா வா வா
 எதிரிலா வலத்தினாய வா வா வா
 ஒளி யிழந்த நாட்டிலே—நினதேறும்
 உதயஞாயி ரொப்பவே வா வா வா
 களை யிழந்த நாட்டிலே—முனபோலே
 களை சிறக்க வந்தனை வா வா வா
 வினையு மாண்பு யாவையும்—பாரததன போல
 விழியினுல விளக்குவாய வா வா வா
4. வெற்றி கொண்ட கையினாய வா வா வா
 விரய நின்ற நாவினாய வா வா வா
 முற்றி நின்ற வடிவினாய வா வா வா
 முழுமை சோ முகத்தினாய வா வா வா
 கற்ற லொன்று பொய்கிலாய வா வா வா
 கருதிய தியற்றுவாய வா வா வா
 ஒற்றுமைக்கு ஞாயவே—நாடெல்லாம்
 ஒரு பெருகு செயல செயவாய வா வா வா

12 பெண்மை

1. பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடு வேரமடா
 பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடு வேரமடா
 தண்மை இனபநற புண்ணியஞ் சோந்தன
 தாயின பேரும் ஸதியென்ற நாமமும்.
2. அனல் வாழ்கென்றமைதியி லாடுவோம்
 ஆசைக காத்தலைக கைகொட்டி வாழ்த்துவோம்

பெண்மை

துன்பந் தீர்வது பெண்மையி னாலடா
சூரப பிள்ளைகள் தாயென்று போற்றுவோம்.

3. வலிமை சோபபது தாய முலைப்பாலடா
மானஞ் சோக்கு மனைவியின வாராதைகள்
கலி யழிப்பது பெண்க ளறமடா
கைகள் கோத்துக் களித்து நின் றுடுவோம்.
4. பெண்ணறத்தினை யாணமக்கள் வீரந் தான
பேணு மாயிற பிறகொரு தாழவிலலை ,
கண்ணைக் காககு மிரண்டிமை போலவே
காத லின்பதைக் காததிடு வோமடா.
5. சகதி யென்ற மதுவையுண போமடா
தாளங் கொட்டித் திசைகள்திரவே
ஒத்தி யலவதொரா பாட்டுங் குழல்களும்
ஊர் வியக்கக் களித்துநின் றுடுவோம்.
6. உயிரைக் காக்கும் உயிரினைச் சோத்திடும
உயிரினுக குயிரா யினப மாகிடும
உயிரி னுமமிந்தப பெண்மை யினிதடா
ஊது கொம்புகள், ஆடு களிகொண்டே.
7. ' போற்றி தாய ' என்று தோள கொட்டியாடுவீர்
புகழ்ச்சி கூறுவீர் காதற கிளிகடகே
நூற்றிரண்டு மலைகளைச் சாடுவோம்
நுண்ணிடைப பெண்ணொருத்தி பணியிலே.
8. ' போற்றி தாய ' என்று தாளங்கள் கொட்டடா
' போற்றி தாய ' என்று பொறகுழ லூதடா

காற்றி லேறியவ விண்ணையுஞ் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே.

9. அனல் மூட்டிய தெய்வமணிக் கையின்
ஆணை காட்டில் அலை விழுகடுவோம்
கலாத்த தேமுத்தங் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தளர்நம் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்.

13. தமிழ்த் தாய்

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்
(தாயுமாவா வா ஆனந்தக்களிப்பு சந்தா)

1. ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான்—எனனை
ஆரிய மைந்தன் அகத்திய னென்றோ
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்த—நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.
2. மூன்று குலத்தமிழ் மனவா—எனனை
மூண்டநல லன்பொடு நித்தம் வளரத்தா,
ஆன்ற மொழிகளினுள்ளே—உயா
ஆரியத்திற்கு நிகரொ வாழ்ந்தேன
3. களையுந் தீயையும் சோத்து—நலல
காற்றையும் வாய் வெளியையுஞ் சோத்துத்
தெள்ளத் தமிழ்ப்புல வேர்கள்—பல
தீஞ்சுவைக காவியஞ் செய்து கொடுத்தான்.

- 4 சாததிரங் களபல தநதாரா—இந்தத
தாரணியெங்கும் புகழநதிட வாழநதேவ ,
நேத்திரங் கெட்டவன காலன—தனமுன
நோந்த தனை ததுந துடைதது பிடிப்பான்.
- 5 நனநென றுந திதென றுந பாரா—முனபு
நாடும பொருள்கள , அனை தைதயும வாரிச
சென்றிடுங் காட்டுவென னாமபோல—வையச
சோககையனை தைதயுங் கொன்று நடிப்பான்.
- 6 கணனிப் பருவத்தில் , அநநாள —என நன
காதில விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெய நுண்டு—பின்னா
யாவும அழிவுந நிறந்தது கண்ணா
7. தந்தை அருளவலி யாலும—முனபு
சானற்புலவா தவவலி யாலும
இந்தக கணமட்டுங் காலன—எனை
எறிட்டுப் பாரங்கும அஞ்சி யிருந்தான்.
- 8 இன்னொரு சொல்லினைக் கேட்டேன !—இனி
ஏது செயவேன ? என தாருயிர மக்காள !
கொன்றிடல போலோரு வார ததை—இங்கு
கூறத் தகாதவன கறினன கண்ணா !
- 9 “புத்தம புதிய கலைகள்—பஞ்ச
பூதச செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும் ,
மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேனமைக கலைகள் தமிழினில இல்லை.

10. சொல்லவுங் கூடுவதிலலை—அவை

சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கிலலை ,
மெல்லத் தமிழினிச சாகும—அநத்
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும ”

11. எனறந்தப் பேதை உரைத்தான—ஆ’

இந்த வசையெனக் கெய்திடலாமோ !
சென்றிடுவீ ரெட்டுத்திகும—கலைச
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சோப்பீர் !

12. தந்தை யருளவலி யாலும்—இன்று

சாரந்த புலவா தவவலி யாலும்
இந்தப் பெருமபழி தீரும—புகழ்
எறிப புவிமிசை யென்று மிருப்பேன.

14 தமிழ்

1. யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிப்போல

இனிதாவ தெங்கும காணோம்.
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
ஆகழ்ச்சி சொலப் பாணமை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ ? சொல்லீர் !
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும வகை செய்தல வேண்டும்.

தமிழ்

2. யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வளஞவாபோல், இளங்கோவைப் போல
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலை, உணமை
வெறும புகழ்ச்சி யிலலை,
ஊமையராய்ச் செவிடாகளாய்க் குருடாகளாய்
வாழ்கின்றோம், ஒரு சொற் கேளீர் !
சேமமுற் வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர் !
3. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல வேண்டும் ;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ் மொழியில் இயற்றல வேண்டும் ,
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொலவதிலோர் மகிமை பிலலை ,
திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டோர்
அதை வணக்கஞ் செய்தல வேண்டும்.
- 4 உளளத்தில் உணமையொளி யுண்டாயின
வாகுகிலிலே ஒளியுண்டாகும் ,
வெளளத்தின் பெருக்கைப்போற் கலைப்பெருக்கும்
கனிப்பெருக்கும் மேவு மாயின
பளளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார் ,
தெளளுற்ற தமிழ்முதின சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்.

15. செந்தமிழ் நாடு

1. செந்தமிழ் நாடு னும போதினிலே—இனபத
தேன வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையா நாடு என்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சுகதி பிறக்குது மூச்சினிலே—எங்கள்
(செந்தமிழ்)
- 2 வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு—உயா
வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு—நல்ல
காதல புரியும் அரமபையா போலிளங்
கணியா சூழந்த தமிழ் நாடு.
(செந்தமிழ்)
3. காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு—தமிழ்
கண்ட தோர வையை பொருளை நதி—யென
மேவிய யாறு பல வோடத்—திரு
மேணி செழித்த தமிழ் நாடு
(செந்தமிழ்)
4. முததமிழ் மாமுனி நீள வரையே—நின்று
மொய்மபுறக காகுந தமிழ்நாடு—செலவம்
எத்தனை யுண்டு புவி ஈடுதே—அவை
யாவும படைத்த தமிழ் நாடு.
(செந்தமிழ்)
5. நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே—நின்று
நித்தந் தவளு செய குமரி யெலலை—வட
மாலவன குன்றம் இவற்றிடையே அகழ்
மண்டிக் கிடக்குந தமிழ் நாடு.
(செந்தமிழ்)

செந்தமிழ் நாடு

6. கலவி சிறந்த தமிழ் நாடு—புகழ்க
கம்பன பிறந்த தமிழ் நாடு—நல்ல
பலவித மாயின சாததிரத்தின மணம்
பாரெங்கும் வீசும் தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)
- 7 வளஞுவன தனனை உலகினுககே—தந்த
வானபுகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு—நெஞ்சை
அளனும் சிலப்பதி கார மென்றோ மணி
யாரம் படைத்த தமிழ் நாடு (செந்தமிழ்)
- 8 சிங்களம் புடபகம் சாவக—மாதிய
திவு பலவி ஷுஞ் சென்றேற்றி—அங்கு
தங்கள் புலிக் கொடி நின் கொடியும் நின்ற
சாலபுறக் கண்டவா தாய்நாடு. (செந்தமிழ்)
9. விண்ணையிடிக்கும் தலை மிமயம்—எனும்
வெறபை யடிக்கும் திற ஷுடையா—சமா
பண்ணிக் கலிங்கத் திருள் கெடுத்தார தமிழ்ப்
பாரத்திவா நின்ற தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)
10. சீனமிசிரம் யவன ரகம்—இன்னும்
தேசம் பலவும் புகழ் வீசிக்—கலை
ஞானம் படைத் தொழில வாணிபமும் மிக
நன்று வளர்த்த தமிழ் நாடு (செந்தமிழ்)

16. புது வருஷம்

ஆசிரியர்

வாழிய செந்தமிழ் ! வாழுக நற றமிழர் !
வாழிய பாரத மணித திருநாடு !
இன்றெமை வருத்தும் இனல்கள மாயக !
நனமை வந் தெயதுக ! தீதெலாம நலிக !
அறம் வளர்த்திடுக ! மற மடி வறுக !
ஆரிய நாட்டினர் ஆணமையோ டியறறுகு
சீரிய முயற்சிகள் சிறந்துமிக கோங்குக !
நந் தேயத்தினர் நாடொறும் உயாக !
வநதே மாதரம ! வநதே மாதரம !

17 ஆறு துணை

ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்—பரா சக்தி
 ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்.
 ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி—ஓம் சக்தி
 ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்

1. கணபதி ராயன—அவனிநு

காலைப் பிடித்த திடுவோம்

குண முயாந் திடவே—விடுதலை

கூடி மகிழ்ந் திடவே.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

2. சொல்லுக கடங்கா வே—பரா சக்தி

சூரத் தனங்க ளெல்லாம் ,

வலலமை தந்திடுவாள—பரா சக்தி

வாழி யெனறே துதிப்போம்.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

3. வெற்றி வடிவேலன—அவனுடை

வீரத்தினைப் புகழுவோம் ;

சுற்றி நில்லாதே போ!—பகையே !

துள்ளி வருகுது வேல.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

4. தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்

தனி யிருந் துரைப்பாள

பூமணித் தாளினையே—கண்ணி லொற்றிப்

புண்ணிய மெய் திடுவோம்.

(ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

தீர்வைகள் தீரும்—பிணி

தீரும், பலபல இனப்பங்கள் சோந்திடும்,

(பகதியினாலே)

5. கல்வி வளரும்,—பல

காரியங் கையுறும், வீரிய மோங்கிடும்,

அல்ல லொழியும்,—நல்ல

ஆணமை யுண்டாகும், அறிவு தெளிந்திடும்,

சொல்லுவதெல்லாம்—மறைச

சொல்லினைப் போலப் பயனுள் தாகும், மெய்

வல்லமை தோன்றும்,—தெய்வ

வாழ்க்கையுற்றே யிங்கு வாழ்ந்திடலாம், உண்மைப்

(பகதியினாலே)

6. சோம்ப லழியும்,—உடல்

சொன்ன படிக்குந்தக்கும், முடி சற்றுங்

கூம்புத் திணி—நல்ல

கோபுரம் போல நிமிர்ந்த நிலைபெறும்,

வீம்புகள் போகும்,—நல்ல

மேனமையுண்டாகிப் புயங்கள் பருக்கும், பொய்ப்

பாம்பு மடியும்,—மெய்ப்

பரம வென்று நல்ல நெறிகளுண்டாய் விடும்,

(பகதியினாலே)

7. சந்ததி வாழும்,—வெறுஞ்

சஞ்சலங் கெட்டு வலிமைகள் சேர்ந்திடும்,

இந்தப் புனிககே—இங்கொ

நசுனுண்டாயின் அறிகையிட டேனுன்றன்

ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

கந்த மலாத தான—துணை ,
காதல்மகவு வளநாதிட வேண்டும், என்
சிறதை யறிந்தே—அருள்
செய்திடவேண்டும், என்றால் அருளெய்திடும்,
(பகதியினாலே)

19. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

ராகம்—ஆனந்த வரவி. தாளம்—சாரடி

1. வெள்ளைத் தாமரைப் புவி லிருப்பாள
வீணை செய்யும் ஸ்லியி லிருப்பாள
கொள்ளை யினபங் குலவு கனிதை
கூறுபாவலா உளளத் திருப்பாள
உளள தாமபொருள் தேடி யுணர்ந்தே
ஓதும் வேதத்தி னுண்ணின் றெளிராவாள
களள மற்ற முனிவாகா கூறும்
கருணை வாசகத் துட்பொரு ளாவாள.
(வெள்ளைத்)
2. மாதா தீங்குற பாட்டி லிருப்பாள
மக்கள் பேசும் மழலையி லுள்ளாள
கீதம் பாடும் குயிலின குரலாக
கிளியினவை யிருப்பிடங் கொண்டாள
கோதகனற தொழி லுடைத்தாகிக்
குலவு சித்திரம் கோபுரம் கோயில்

பாரதி மணி மலர்

ஈதனைத்தின எழிலிடை யுற்றாள்
இனபமே வடி வாகிடப் பெற்றாள்.

(வெள்ளைத்)

3. வஞ்சமற்ற தொழில் புரிந் துண்டு

வாழ் மாந்தாக குல தெய்வ மாவாள்
வெஞ்சமாக குயி ராகிய கொல்லா
விததை யோரநதிடு சிறபியா தச்சா
மிஞ்ச நற பொருள் வாணிகரு செயவோர்
வீர மனவா பின வேதியர் யாநும
தஞ்சமென்று வணங்கிடுந் தெய்வம்
தரணி மீதறி வாகிய தெய்வம்.

(வெள்ளைத்)

4. தெய்வம் யாவும் உணர்நதிடுந் தெய்வம்

திமைகாட்டி விலக்கிடுந் தெய்வம்
உயவ மென்ற கருததுடை யோரகள்
உயிரினுக் குயி ராகிய தெய்வம்
செய்வ மென்றொரு செய்கை யெடுப்போர்
செம்மை நாடிப் பணிநதிடு தெய்வம்
கைவருநதி உழைப்பவா தெய்வம்
கவிஞர் தெய்வம், கடவுளா தெய்வம்.

(வெள்ளைத்)

5. செந்தமிழ் மணி நாட்டிடையுள்ளீர் !

சோநதித் தேவை வணங்குவம் வாரீர் !
வந்தன மிவட கேசெய்வ தெனறல்
வாழியஃதிங் கெளிதனறு கண்டீர் !

ஸரஸவதி தேவியின புகழ்

மந்திரத்தை முணுமுணுத தேடடை
வரிசையாக அடுக்கி யதன மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் மிவள பூசனை யன்றும்.

(வெள்கீத்)

6. வீடு தோறும் கலையின விளக்கம்
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஷாகள
நகரக ளெங்கும் பல பல பள்ளி
தேடு கலவியி லாததொ டிரைத
தீயினுக கிரை யாக மடுத்தல்
கேடு தீரகடும் அமுதமென அனனை
கேணமை கொள்ள வழியிவை கணமா.

(வெள்கீத்)

7. ஊணா தேசம் யவனா தந தேசம்
உதய ஞாயிற நெடுளிபெறு நாடு
சேண்கனற தோரா சிறற்றிச் சீமை
செலவப பார சிகப பழநதேசம்
தோணலத்த துருக்கம் மிசிரம்
சூழ கடற் கப புறத்தினி லினனும்
காணும் பறபல நாடடிடை யெல்லா
கலவித தேவி னொளிமிகுந் தோங்க.

(வெள்கீத்)

8. ஞான மென்பதோர் சொல்லின பொருளாம்
நல்ல பாரத நாடடிடை வந்தோ !

பாரதி மணி மலர்

ஊனா மினறு பெரிதிழைக ினறீர் !
 ஓங்கு கலனி யுழைப்பை மறந்தீர் !
 மாணா மறறு விலங்குக ளொப்ப
 மண்ணில் வாழ்வதை வாழ்வென லாமோ ?
 போனா தற்கு வருந்தாதல வேண்டா,
 புனமை தீர்ப்ப முயலுவம் வாரீர்

(வெள்ளைத்)

9. இனா னுங் கனிச சோலைகள் செயதல
 இனிய நீர்த்தண சுணைக னியற்றல
 அனா சத்திர மாயிரம வைத்தல
 ஆலயம் பதி னாயிர நாட்டல
 பினா னுள தருமங்கள் யாவும்
 பெயா விளங்கி யொளிர நிறுத்தல
 அனா யாவினும் புண்ணியங் கோடி
 ஆங்கோ ரேழைக கெழுத தறிவித்தல

(வெள்ளைத்)

10. நிதி மிகுந்தவா பொற்குவை தாரீர் !
 நிதி குறைந்தவா காசுகள் தாரீர் !
 அதுவு மறறவா வாய்ச்சொ லருளீர் !
 ஆணமை யாள ருழைப்பினை நல்கீர் !
 மதுரத் தேமொழி மாதாக ளெல்லாம்
 வாணி புசைக குரியா பேசீர் !
 எதுவும் நலகியிங்கெவ்வகை யானும்
 இப்பெருந தொழில் நாட்டுவம் வாரீர் !

(வெள்ளைத்)

20. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை

திரு வேட்கை

ராகம்—நாட்டை . தாளம்—சதுஸர ஏகம்

- 1 மலரின மேவு திருவே !—உனமேல
மையல பொங்கி நினறேன ,
நிலவு செய்யு முகமும—காண்பாரா
நினை வழிகமும விழியும
கலகலென்ற மொழியும்—தொய்வக
களி துலங்கு நலையும
இலகு செலவ வடிவும்—கூண்டுன
இரையும் வேண்டு கினறேன
- 2 கமல மேவும் திருவே !—நினமேல
காதலாகி நினறேன ,
குமரி நினனையிங்கே—பெற்றோர்
கோடியினப முற்றார் ,
அமரர் பேரல வாழவேன,—எனமேல
அனடி கொளவையாயின ,
இமயவெறபின மோத,—நினமேல
இசைகள் பாடி வாழவேன.
3. வாணி தனனை யென்றும்—நீ து
வரிசை பாட வைப்பேன் !
நாணி யேகலாமோ ?—எனனை
நனகறிந்திலா யோ ?

பாரதி மணி மலர்

பேணிவைய மெல்லாம்—நன்மை
பெருக வைக்கும் விரதம்
பூணுமைந்த ரெல்லாம்—கண்ணன்
பொறிக ளாவ ரனோரு ?

4. பொன்னு நல்லமணியும்—சுடாசெய
பூணக ளேந்தி வந்தாய் !
மின னு நின்றன வடிவிற—பணிகள்
மேனி நிறகு மழகை
என னுரைப்ப வேடி !—திருவே !
என னுயிராக கொ ரமுதே !
நினனை மாரபு சேரத்—தழவி
நிக ரிலாகு வாழவேன.

5. செலவ மெட்டு மெய்தி—நினனாற
செயமை யேறி வாழவேன ,
இலலை என்ற கொடுமை—உலகில
இலலையாக வைப்பேன ,
முலலை போன்ற முறுவல—காட்டி,
மோக வாழை நீக்கி,
எலலை யற்ற சுவையே !—எனை நீ
என னும் வாழ வைப்பாய்.

21. முருகன் பாட்டு

சாகம—நாட்டைக்குறிஞ்சி.

தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

முருகா—முருகா—முருகா

சரணங்கள்

1. வருவாய மயில மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய
தருவாய நலமுந் தகவும புகழுந்
தவமுந் திறமுந் தனமுந் கனமும. (முருகா)
2. அடியார பலரிங் குளரே
அவரை விடுவித் தருளவாய
முடியா மறையின முடிவே ! அசுரா
முடிவே கருதும வடிவே லவனே ! (முருகா)
3. சுருதிப பொருளே, வருக.
துணிலே, கனலே, வருக.
கருதிக கருதிக கவலைப் படுவாரா
கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல. (முருகா)
4. அமரா வதிவாழ வுறவே
அருளவாய ! சரணம், சரணம் !
குமரா, பிணியா வையுமே சித்தறக
குமுறும் சுடாவேலவனே, சரணம். (முருகா)

5. அறிவா கியகோ யிலிலே
அருளா கியதாய மடிமேல
பொறிவே லுடனே வளாவாய், அடியார
புதுவாழ் ஷதவே புனித தருளவாய். (முருகா)

6. குருவே, பரமன மகனே,
சுகையில வளருங் கனலே
தருவாய் தொழிலும பயனும், அமரர்
ஸமரதிபனே, சரணம் சரணம்

— — —

(முருகா)

22. முருகன் பாட்டு

— — —

1. வீரத திருவிழிப் பாவையும—வெற்றி
வேலு மயிலுமென முன்னின்றே—எந்த
நேரத திலுமெனேக காககுமே,—அனனை
நீலி பராசகதி தண்ணருட—கரை
யோரத்திலே புனை கூடுதே,—கந்தன
ஊக்கத்தை யென்னுள நாடுதே,—மலை
வாரத திலே வினை யாடுவான்—என்றும்
வாலவா துலபத்தைச் சாடுவான்.

2. வேடா கனியை விருமபியே—தவ
வேடம் புனைந்து திரிகுவான்,—தமிழ்
நாடு மருமபுகழ் சேரவே—முனி
நாதனாக கிமமொழி கூறுவான்,—சுரர்

முருகன பாட்டு

பாடு விடிந்தது மகிழ்ந்திட—இருட
பார மலைகளைச் சீறுவான்,—மறை
யேடு தரித்த முதலவனும—குரு
வென்றிட மெய்ப்புகழே றுவான்.

3 தேவா மகளை மணந்திடத்—தெற்குத்
திவி லக்ஷணை மாயத்திட்டான், மக்கள்
யாவருக குந்தலை யாயினான், மறை
அராதை முணர்த்துநல வாயினான்,—தமிழ்ப
பாவலாக கிணர்நுள் செய்குவான்,—இந்தப்
பாரி லறமழை பெய்குவான்,—நெஞ்சின
அவ லறிந்தருள் கூட்டுவான் நித்தம்
அணையும் வீரமு மூட்டுவான்

4 தீவளாத தேபழ வேதியா—நின்றன
சேவகத் தினாடிகழ காட்டினா,—ஒளி
மீவளருளு செம்பொனாட்டினா—நின்றன
மேனமையி னுலற நாட்டினா—ஐய,
நீ வளருங் குரு வெறபிலே—வந்து
நின்றுநின் சேவகம் பாடுவோம்—வரம்
ரவள பராசகதி யனை தான்—உங்கள்
இனாருளே யென்று நாடுவோம்—நின்றன
(வீரத திருவிழிப)

23. முருகக் கடவுள்மீது கிளித்தாது

பல்லவி

சொல்ல வல்லா யோ?—கிளியே

சொல்ல நீ வல்லாயோ?

அனுபல்லவி

வலல வேல் முருகன—தனை யிங்கு

வந்து கலந்து மகிழ்ந்து குலா வென்று

(சொல்ல)

சரணங்கள்

1. திலலை யாம்பலத்தே—நடனம்

செய்யும் அமரா பிரான—அவன்

செலவத் திரு மகனை—இங்கு வந்து

சோந்து கலந்து மகிழ்ந்திடுவா யென்று

(சொல்ல)

2. அல்லிக் குளத் தருகே—ஒரு நாள்

அந்திப் பொழுதினிலே—அங்கொர

முல்லைச் செடியதனபாற—செய்த வினை

முற்று மறந்திடக் கற்ற தெனனே யென்று

(சொல்ல)

3. பாலை வனத் திடையே—தனைக் கைப்

பற்றி நடக்கை யிலே—தன் கை

வேலின் மிசை யாணை—வைத்துச் சொன்ன

விந்தை மொழிகளைச் சிந்தை செயவாயென்று

(சொல்ல)

24. வேலன் பாட்டு

ராகம்—புன்னுகவராவி. தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. விலலினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை,
வேலவா!—அங்கொர்
வெறபு நொறுங்கிப் பொடிப் பொடி
யானது, வேலவா!
சொல்லினைத் தேனிற குழைத் துரைப்பாள
சிறுவளளியைக்—கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
தெனமலைக் காட்டிலே.
கலலினை யொத்த வலிய மலங்
கொண்ட பாதகன—சிங்கன
கண்ணிர ணடாயிரங் காககைக்
கிரையிட்ட வேலவா!
பலலினைக் காட்டி வெண முத்தைப்
பழித்திடும வளளியை—ஒரு
பாபப்புக கோலந் தரித்துக் கரந்
தொட்ட வேலவா!
2. வெள்ளலைக் கைகளாக் கொட்டி முழங்குங்
கடலினை—உடல்
வெம்பி மறுகிக் கருகிப் புகைய
வெருட்டி னாய்.
களளை மொழிச் சிறு வளளி யெனும்
பெயாச செல்வத்தை—என்றும்

குறிப்பு :—வேலன் அலலது சுப்பிரமணியக் கடவுள் என்பது ஆத்மாவின் வீரய ரூபமாகிய அக்நி தேவனுக்குப் பெயர். இஃது வேதப் பொருள்.

பாரதி மணி மலர்

கேடற்ற வாழ்வின் பின்பிள்ளைகளை
மருவினாய்.

கொள்ளை கொண்டே அமராவதி வாழவு
சூலைத் தவன—பாணு

கோபன தலை பத்துக கோடித்துணை குறக
கோபித்தாய்.

துள்ளிக் குலாவித் திரியுஞ் சிறுவன
மாண்புபேரால்—தினைய

தோட்டத்திலே யொரு பெண்ணை மணங்
கொண்ட வேலவா !

3. ஆறுசுடர் முகங் கண்டு விழிக

கின்ப மாகுதே,—கையில்

அஞ்ச லெனுங்குறி கண்டு மகிழ்ச்சி
யுண்டாகுதே.

நீறுபடக் கொடுமபாவம் பிணி பசி
யாவையும்—இங்கு

நீக்கி யடியரை நித்தமுங் காத்த
திடும வேலவா !

கூறுபடப் பலகோடி யவுணரின
கூட்டத்தைக்—கண்டு

கொக்கரித் தண்டங் குலுங்க நகைத்
திடுஞ் சேவலாய் !

மாறுபடப் பலவேறு வடிவோடு
தோன்றுவாளா—எங்கள்

வைரவி பெற்ற பெருங்கனலே,
வடிவேலவா !

25. கண்ணன் வரவு

பல்லவி

வருவாய, வருவாய, வருவாய—கண்ணு
வருவாய, வருவாய, வருவாய

சரணங்கள்

- 1 உருவாய, அறிவில் ஒளிரவாய—கண்ணு
உயிரின் ஸமுதாயப் பொழிவாய—கண்ணு
கருவாய என்னுள் வளாவாய—கண்ணு
கமலத் திருநீவா டிணைவாய—கண்ணு

(வருவாய)

- 2 இணைவாய என் தாவியிலே—கண்ணு
இதயத்தினிலே யமாவாய—கண்ணு
கணைவா யசுரா தலைகள்—சித்தற்க
கடை ஈழியிலே படையோ டெழுவாய !

(வருவாய)

3. எழுவாய கடல் மீதினிலே—யெழுமோர
இரவிக் கிணையா உள் மீதினிலே
தொழுவேன சிவனா நினையே—கண்ணு,
துணையே, அமரா தொழும வா வணே !

(வருவாய)

26. வெண்ணிலா

வெண்ணிலா எனபது இங்கு சந்திரனுடைய பிரகாசத்தை யன்றி, சந்திரனையே குறிப்பது.

1 எல்லை யிலலாததோரா வானக கடலிடை

வெண்ணிலாவே—விழிக

கின்ப மளிப்பதோரா தீவென றிலருவை

வெண்ணிலாவே

சொல்லையும் களையு நெஞ்சையுஞ் சோதிந்நகு

வெண்ணிலாவே—நின்றன

சோதி மயங்கும வகையது தானொன சொல

வெண்ணிலாவே.

நல்ல வொளியின வகை பல கண்டிலன

வெண்ணிலாவே—

நனவை மறந்திடச் செயவது கண்டிலன

வெண்ணிலாவே.

கொல்லு மமிழதை நிகாத்திடுங் களொன்றி

வெண்ணிலாவே—வந்து

கூடியிருக்குது நின்றொளி யோடிங்கு

வெண்ணிலாவே.

2 மாதா முகத்தை நினக்கினை கூறுவா

வெண்ணிலாவே—அஃது

வயதிற கவலையி னோன்றி கெடுவது

வெண்ணிலாவே.

வெண்ணிலா

காதலொருத்தி யினை பிராயத்தள

வெண்ணிலாவே—அந்தக

காமனறன விலலை யினைத்த புருவத்தள

வெண்ணிலாவே.

மீதெழு மனபின விலைபுன னகையினள

வெண்ணிலாவே—முத்தம்

வேண்டி முன காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு

வெண்ணிலாவே

சாத லழித லிலாது நிரந்தரம்

வெண்ணிலாவே—நின்

தனமுகந தன்னில விளங்குவ தெனனெகொல்

வெண்ணிலாவே

3. நினனொளி யாகிய பாறகடல் மீதுங்கு

வெண்ணிலாவே—நனகு

நீயு மழுது மெழுந்திடல் கண்டன

வெண்ணிலாவே

மன்னு பொருளக ளனைத்திலு நிறபவன

வெண்ணிலாவே—அந்த

மாயப பாறகடல் மீதுறல் கண்டன

வெண்ணிலாவே.

துன்னிய நீல நிறத்தள பராசத்தி

வெண்ணிலாவே—இங்கு

தோன்று முலகவளே யென்று கூறுவர்

வெண்ணிலாவே.

பின்னிய மேகச சடைமிசைக கங்கையும

வெண்ணிலாவே—

பெட்டிற் றீயும் விளங்குதல கண்டனன
வெண்ணிலாவே.

4. காதலா நெஞ்சை வெதுப்புவை

நீயென பா வெண்ணிலாவே—நினைக
காதல செய்வாரா நெஞ்சிற் கினனமு
தாருவை—வெண்ணிலாவே,
சீத மணி நெடு வானக் குளத்திடை
வெண்ணிலாவே—நீ
தேச மிகுந்த வெண்டாமரை போன்றனை
வெண்ணிலாவே
மோத வருங் கருமேகத் திரளினை
வெண்ணிலாவே—நீ
முத்தி னொளிதந் தழகுறச் செய்குவை
வெண்ணிலாவே
தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயாகும்
வெண்ணிலாவே—நலஞ்
செய்தொளி நலவுவாமேலவ ராமனோ? ?
வெண்ணிலாவே.

5. மெல்லிய மேகத்திரைக்குள மறைந்திடும்

வெண்ணிலாவே—உன்றன
மேனி யழகு மிகைபடக் காணுது
வெண்ணிலாவே.
நல்லியலா யவனத் தியா மேனியை
வெண்ணிலாவே—மூடு
நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்,
வெண்ணிலாவே.

சந்திரமதி பாட்டு

சொல்லிய வாராதையில நாணுற்றனை
போலும் வெண்ணிலாவே—நினை
சோதி வதன முழுது மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே.
புல்லியன செயத பிழைபொறுத்தே
யருள வெண்ணிலாவே—இருள
போகிடச செயது நின தெழில்
காட்டுகி, வெண்ணிலாவே

27. சந்திரமதி பாட்டு*

ராகம்—ஆனந்த வரவி. தாளம்—ஆதி.

1. பசசைக குழந்தை யடி—கண்ணிற
பாவை யடி சந்திரமதி
இசைக கினிய மது,—என்றன
இரு விழிகளுத தே நிலவு,
நசுசுத தலைப பாம்புக குள்ளே—நல்ல
நாக மணியுள்ள தென்பா ,
துசசப படு நெஞ்சிலே—நின்றன
சோதி வளரு தடி.

* “சந்திரமதி” என்பது காதல கொண்டவளாகிய பெண்ணை
குறிப்பது , சந்திரன் காதலுக்கு அதிதேவதை யாதலால்.

2. பேச்சுக கிடமே தடி—நீ

பெண குலத்தின வெற்றியடி ,
ஆச்சாய மாயை யடி—என்றன
ஆசைக குமரி யடி ,
நீச்ச நிலை கடந்த—வெள்ள
நீருக குளளே வீழந்தவா போல
தீச சுடரை வென்ற வெள்ளி—கொண்ட
தேவி, நினை விழந்தேனடி.

3. நீலக கடலினி லே—நின்றன

நீண்ட குழல தேதான்று தடி ,
கோல மதியினிலே—நின்றன
குளிரந்த முகங் காணுதடி ,
ஞால வெளியினி லே—நின்றன
ஞான வெள்ளி வீச தடி ,
கால நடையினி லே—நின்றன
காதல விளங்கு தடி

(பச்சைக குழந்தையடி)

28. மகா காளியின் புகழ்

காவடிச் சிந்து

ராகம—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—ஆதி.

1. காலமாம வளத்திலண்டக கோலமா மரத்தின மீது

காள் சகதி யென்றபெயர் கொண்டு—நீங்
கார மிட்டுலவுமொரு வண்டு—தழல

காலும விழி நீலவன்ன மூல அத்து வாககனெனும்
கால்களா றுடையதெனக் கண்டு—மறை
காணுமுனி வேருரைத்தாரா பண்டு.

மேலுமாகிக் கீழுமாகி வேறுவ திசையுமாகி
விண்ணு மண்ணுமாவ சகதிவெள்ளம்—இந்த
விநதையெல்லா மாங்குதுசெய கள்ளம்—பழ
வேதமா யதனமுனுள்ள நாதமாய விளங்குமிந்த
வீரசகதி வெள்ளம் விழும பள்ளம்—ஆக
வேண்டுதிதத மென்றேயழை யுள்ளம்

2. அனபுவடி வாகிநிற்பன துன்பெலா மவளிழைப்பள்
ஆகக் கீக்கம யாவுமவள செய்கை—இதை
ஆராததுணாத வாகஞ்கருணடுயகை—அவள
ஆதியா யநாதியா யகண்டவறி வாவளுநறன
அறிவு மவள மேனியிலோர சைகை—அவள
ஆனந்தத்தி னெல்லையற்ற பொயகை.
இபைவடி வாகிநிற்பன துன்பெலாமவளிழைப்பள்
இத்தெலா மவள புரியு மாயை—அவள
எதுமற்ற மெயப்பொருளின சாயை—எனில
எண்ணியே ஓம் சகதியெனும் புண்ணியமுனிவர்
[நித்த
மெயதுவார மெயஞ்ஞான மெனுந்தியை—எரித்
தெறுவாரிந நானெனும் பொயப பேயை

3. ஆதியாஞ் சிவனுமவன சோதியான சத்தியுந்தான்
அங்குமிங்கு மெங்குமுள வாகும்—ஒன்றே
யாகினு லுலகனைத்தும் சாகும்—அவை

யன்றியோரா பொருளுநிலலை, அன்றியொன்றும்மில்லை
 , ஆயந்நிலை துயரமெல்லாம் போகு—இந்த [யிதை
 அறிவுதான் பராநான் மாசும்
 கீதியா மரச்செய்வா நிதி களால் கோடி துயப்பா
 நிலைகாலம் வாழ்வா தாய்நிது—எந்த
 நெறியு மெய்துவா நினைந்தபோது-- அந்த
 நிந்தமுத்த சத்த பத்த சத்த பெருங் கான்பத
 கழலடைந் தாக்கிலலை யோர் தீது—என்று
 நெமை வேதஞ் சொல்லும் வழியிது.

29. முத்துமாரி

1. " லக்த து நாயகியே —எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி !
 உன் பாடம் சரணாகநிதாம்,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி !
 கலகந் தரக்கா பலா,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி !
 கருத்தி னுள்ளே புகுந்துவிட டார,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி !
 பல கருணம் பல கேட்டும,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி !
 பய னொன்று மிலலையடி,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி !
 நிலை யெங்கும் காணவிலலை,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி !

யோக சித்தி

நின்பாதம் சரண புகுந்தோர—எங்கள் பித்தது
மாரியமமா, எங்கள் பித்தது மாரீ !

2 துணி வெளுக்க மண னுண்டு —எங்கள் பித்தது
மாரியமமா எங்கள் பித்தது மாரீ !

தோல வெளுக்க சாம்பருண்டு —எங்கள் பித்தது
மாரியமமா, எங்கள் பித்தது மாரீ !

மலம் வெளுக்க வறியிலலை,—எங்கள் பித்தது
, மாரியமமா, எங்கள் பித்தது மாரீ !

மணி வெந் தகர சாணையுண்டு —எங்கள் பித்தது
மாரியமமா, எங்கள் பித்தது மாரீ !

பிணிகளுக்க மாற னுண்டு,—எங்கள் பித்தது
மாரியமமா, எங்கள் பித்தது மாரீ !

பேதைமைக்கு மாற னிலலை,—எங்கள் பித்தது
மாரியமமா, எங்கள் பித்தது மாரீ !

குணிக நுகுதொரெல்லையிலலாய,—எங்கள் பித்தது
மாரியமமா, எங்கள் பித்தது மாரீ !

அடைக்கல் மிகுநனைப்புகுந்தோர—எங்கள் பித்தது
மாரியமமா எங்கள் பித்தது மாரீ !

30. யோக சித்தி

வரங் கேட்டல

1 விண்ணையும மண னுந் தலியாடும்—எங்கள்
வீரை சுகதி நில தருளே--என்றன
கண்ணுங் கருத்து மெனக் கொண்டு--அவர
கசிருது கசிருது கசிரு துருகி--நான்

பாரதி மணி மலர்

பண்ணும பூசனைக் கெல்லாம—வெறும
பாலை வனத்தி லிட்ட நீரோ? உலக
கெண்ணுஞ் சிந்தை யொன்றிலையோ—அறி
வில்லா தகில மளிப்பாயோ?

2. நீயே சரணமென்று கூவி—என்றா
நெஞ்சிற பேருறுதி கொண்டு—அடி
தாயே யெனக்கு மிக நிதியும்—அறந்
தனனைக் காககு மொருதிறனும்—தரு
வாயே யென்று பணிந்தேத்ததிப—பல
வாரு நினது புகழ் பாடி—வாய
லையே னுவ துணராயோ?—நில
துணமை தவறுவ தோரழகோ?
3. காவி வலிய சாமுண்டி—ஓங்க
காரத்த தலைவி யென னிராணி—பல
நாளிங் கெனை யலைக்க லாமோ?—உள்ளம்
நாடும பொரு ளடைதற் கன்றோ—மலாத
தாளில் விழுந் தபயங் கேட்டேன்—அது
தாரா யெனி லுயிரைத் தீராய்—துன்பம்
நீளி லுயிர தரிகக் காட்டேன்—கரு
நீலி யென னியல் பறியா யோ?
4. தேடிச் சோறு நிதந் தின்று—பல
சினனஞ் சிறு கதைகள் பேசி—மனம்
வாடித் துன்ப மிக வழன்று—பிறா
வாடப் பல செயல்கள் செய்து—நரை

யோக சித்தி

கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி—கொடுங்
கூற்றுக் கிரையெனப் பினமாயும்—பல
வேடிகை மனிதரைப் போலே—நான
வீழவே னென்று நினைத்தாயோ?

5. நினைச சில வரங்கள் கேட்பேன—அவை
நேரே யினறெனக்குத் தருவாய்—என்றன
முனைத் தீய வினைப் பயன்கள்—இன்னும்
மூளா தமிழ்நிதல வேண்டும்—இனி
எனனைப் புதிய வுயிராகக்—எனக்
கேதுங் கவலை யற்ச செயது—மதி
தனை மிகத்தெளிவு செயது—என்றும்
சந்தோஷங் கொணடிருக்கச் செய்வாய்

6. தோளை வலியுடையதாகக்—உடற்
சோரவும் பிணி பலவும் போக்கி—அரி
வாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும்—கட்டு
மாரு வுடலுறுதி தந்து—சுடா
நாளைக் கண்டதோ மலாபோல—ஒளி
நண்ணித் திகழு முகந் தந்து—மத்
வேளை வெல்லு முறை கூறித்—தவ
மேனமை கொடுத்த தருளல வேண்டும்.

7. எண்ணுங் காரியங்க ளெல்லாம்—வெற்றி
யேற்ப புரிந்தருளல வேண்டும்—தொழில்
பண்ணப் பெரு நிதியம் வேண்டும்—அதிற
பல்லோர் துணை புரிதல வேண்டும்—சுவை

நண்ணும பாடடினெடு தாளம்—மிக
நன்று யுளத தழந்தல வேண்டும்—பல
பண்ணிற கோடி வகை யினபம்—நாரா
பாடத திறவிடைதல வேண்டும்.

8. கலலை வயிரமணி யாககல—ஒரம்பை ,
காட்டித் தங்க மெய்ச் சொத்தல—வெறும
புலலை நெல்லெய்ப புரிதல—பன்றிப
போததைச் சிங்கவே றுககல—மணலை
வெல்லத் துளிப்பு வரச் செய்தல—எய்
விநதை தோன்றிட விநநாடடை—நான
தொலை நோத துயாவு கலவி—வெற்றி
குழும் வீர மறி வாணமை
9. கூடுந திரவியத்தின குவைகள்—திறல
கொள்ளுங் கோடிவகைத் தொழில்கள்—இவை
நாடும படிக்கு வினை செய்து—இந்த
நாட் டோர் கொத்தி யெங்கு போங்குக—கல்
சாடுந திற ஸொங்குகத் தருவாய்—அடி
தாயே உனக் கரிய குண்டோ?—மதி
மூடும பொயமை யிரு ளெல்லாம்—எனை
முற்றும் விட டகல வேண்டும்.
10. ஐயந தீரநது விடல வேண்டும்—புலை
அச்சமபோ யொழிதல வேண்டும்—பல
பையச் சொலுவ திங் கெனனே—முனை
பாத்ததன் கண்ண னிவா நேரா—எனை
உய்யக் கொண்டருள வேண்டும்—அடி
உனனைக் கோடிமுறை தொழுதேன்—இனி

வையத தலைமையெனக் கருளவாய—அனனை
வாழி, நின்ன தருள வாழி.

ஓம் காளி வலிய சாமுணம்.

ஓங்காரத தலைவி யென னிராணி.

31. காணி நிலம்

1. காணி நிலம் வேண்டும்,—பராசகதி
காணி நிலம் வேண்டும்,—அங்கு
தூணி லழகிய தாய—நன்மாடங்கள்
நுய்ய நிறத்தின தாய—அந்தக்
காணி நிலத்திடையே—ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும்,—அங்கு
கேணியருகிலே—தெனனைமரம்
நெறு மிள நீரும்

2. பத்துப் பன்னிரண்டு—தெனனைமரம்
பக்கத்திலே வேணும்,—நல்ல
முத்துச் சுடர் போலே—நிலாவொளி
முன்பு வர வேணும்,—அங்கு
கத்துங் குயிலோசை—சுற்றே வந்து
காதிற்பட வேணும்,—என்றன
சித்த மகிழ்ந்திடவே—நன்றியிளந்
தென்றல வரவேணும்.

குறிப்பு :—காளி, சக்தி, மாரி முதலியன உலகத்தின் மூல
சக்தியைக் குறிக்கும் பெயர்களாம்.

3. பாட்டுக் கலந்திடவே—அங்கே யொரு
பத்தினிப் பெண் வேணும்,—எங்கள்
கூட்டுக் களியினிலே—கவிதைகள்
கொண்டுதர வேணும்;—அந்தக்
காட்டு வெளியினிலே,—அம்மா, நின்றன
காவலுற வேணும்,—என்றன
பாட்டுத் திறத்தாலே—இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்
-

32. மாயையைப் பழித்தல்

ராகம—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. உணமை யறிந்தவ ருனனைக் கணிப்பாரோ
மாயையே—மனத
திணமையுள்ளாரை நீ செயவது
மொன்றுண்டோ—மாயையே.
2. எத்தனை கோடி படைகொண்டு வந்தாலும்
மாயையே—நீ
சித்தத தெளி வெனும் தீயினமுன
நிற்பாயோ—மாயையே.
3. எனனைக் கெடுபதற் கெண்ணமுற்றாய்
கெட்ட மாயையே—நான
உனனைக் கெடுபது றுதியென
றேயுணர்—மாயையே.
4. சாகததுணியிற் சமுத்திர மெமமட்டு
மாயையே—இந்தத்
தேகம்பெய யென்றுணர் தீரரை யென
செயவாய—மாயையே.
5. இருமை யழிந்தபின் எங்கிருப் பாயறப்
மாயையே—தெளிந்
தொருமை கண்டார முன்ன மோடாது
நிற்பையோ—மாயையே.

6. நீதரு மினபததை நேரென்று கொளவனோ
மாயையே—சிங்கம்
நாயதரக கொளனோமோ நல்லர
சாட்சியை—மாயையே
7. எனநிரசை கொண்டுநீர் யெற்றி விட
வல்லென மாயையோ—ஒளி
எனநிரசை கொண்டெனக கொலுறும்
வராது காண்—மாயையே.
8. யாக்கூம் குடியல்லென யாடுவனா
தோந்தனா மாயையோ—வாறன
பொருகஞ்ச வேனோ பொடியாகருவே
னுனை—மாயையே

33. அச்சமில்லை

(பண்டாரம் பாட்டு)

அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமெனப் திலையே

1. அச்சகத்து ளோரெல்லாம்
எதிர்த்து நின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமெனப் திலையே.
துச்சமாக வெண்ணி நம்மைத்
தூறு செய்த போதினும்,

அச்சமில்லை

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

பிபசை வாங்கி யுண்ணும் வாழ்க்கை

பெற்று விட்ட போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே

இசைசை கொண்ட பொருளெல்லாம்

இழந்து விட்ட போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே

2 கச்சணிந்த கொங்கை மாதா

கண்கள் வீசு போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே

நாசை வாயி லேலகொணாந்து

நரைப அருட்டு போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

பசையூ னியைந்த வேற

படைகள் வந்த போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

உச்சிமிது வானிடிந்து

வீழுகின்ற போதினும்,

அச்சமில்லை யச்சமில்லை

அச்சமெனப் திலையே.

34. அறிவே தெய்வம்

கண்ணிகள்

1. ஆயிரந் தெய்வங்க ளுண்டென று தேடி-
அலையு மறிவிலிகாள்—பல
லாயிரம் வேத மறிவொன்றே தெய்வமுண
டாமெனல கேளீரோ ?
2. மாடனைக காடனை வேடனைப் போற்றி
மயங்கு மதியிலிகாள்—எத
னாடுநின்றோங்கு மறிவொன்றே தெய்வமென
ரோதி யறியீரோ ?
3. சுதத அறிவே சிவமென று கூறுஞ்
சுருதிகள கேளீரோ—பல
பிதத மதங்களி லேதடு மாறிப்
பெருமை யழிவீரோ ?
4. ப்வடமபல கோடியொ ருணமைக குளவென று
வேதம் புகன்றிடுமே—ஆங்கோ
வேடத்தை நீருணமையென று கொளவீ ரென்றவ்
வேத மறியாதே.
5. நாமமபல கோடியொ ருணமைக குளவென று
நாம மறை கூறிடுமே—ஆங்கோ
நாமத்தை நீருண்மை யென றுகொள வீரென்றந்
நான்மறை கண்டிலதே.

அறிவே தெய்வம்

6. போந்தநிலைகள் பலவும் பராசகதி
பூணு நிலையாமே—உப
சாந்த நிலையே வேதாந்த நிலையென்று
சான்றவா கண்டனரே.
7. கவலை துறந்திங்கு வாழ்வது வீடு என்று
காட்டு மறைகளெல்லாம்—நீவிர்
அவலை நினைந்துமி மெல்லுதல போலிங்
கவங்கள் புரிவீரோ?
8. உள்ள தனைத்திலு முள்ளொரியாகி
யொளிராநதிடு மானமாவே—இங்கு
கொள்ளற கரிய பிரம்மென நேமறை
கூவுதல கேள்வீரோ?
9. மௌனப் பலதெய்வம் கூட்டி வளர்த்து
வெறுங் கதைகள் போததுப—பல
களள மதங்கள் பரபுத்தற கோமறை
காட்டவும் வல்லீரோ?
10. ஒன்று பிரம் முள துணமை யுதுன
உணர் வெணும வேதமெல்லாம்—என்றும்
ஒன்று பிரம் முள துணமை யுதுன
உணர்வெனக் கொள்வாயே.

35. ஜீவன் முக்தி

ராகம்—கமாஸ். தாளம்—ஆதி

பல்லவி

ஜயமுண்டு பயிலலை மனமே—இந்த
ஜனமத்திலே விடுதலையுண்டு நிலையுண்டு. (ஜய)

அனுபல்லவி

பயனுண்டு பகதியினுலே—நெஞ்சிற
பதிவுற்ற குலசகதி சரணுண்டு பகையிலலை (ஜய)

சரணங்கள்

1. புயமுண்டு குன்றத்தைப் போலே—சகதி
பொற பாதமுண்டதன மேலே
நியம மெல்லாம சகதி நினை வன்றிப் பிறிதிலலை,
நெறியுண்டு, குறியுண்டு, நலசகதி வெறியுண்டு (ஜய)
2. மதியுண்டு செல்வங்கள் சேராகும்—தெய்வ
வலியுண்டு தீமையைப் போக்கும்,
விதியுண்டு, தொழிலுகரு விடாவுண்டு, குறைவிலலை
விசைப் பொய்க்கட லுகருகுமரன கைக்களை
யுண்டு (ஜய)
3. அலைப்பட்ட கடலுக்கு மேலே—சகதி
அருளென்னுந தேராணி யினுலே
தொலையெடிக கரையுற்றுத் துயரற்று விடுபட்டுத்
துணிவுற்ற குலசகதி சரணத்தில முடிதொட்டு(ஜய)

36. ஜய பேரிகை

பல்லவி

ஜயபேரிகை கொட்டடா—கொட்டடா
ஜயபேரிகை கொட்டடா !

சரணங்கள்

- 1 பயமெனும பேயதனை யடித்தேதாம்—பொயமைப
பாமபைப பிளந் துயிரைக குடித்தேதாம்
விய னுல கனைததையும் அமுதென நுகரும்
வேதவாழவினை கைபபிடித்தேதாம். (ஜயபேரிகை)
- 2 இரவியி னொளி மிடைக குளித்தேதாம்—ஒளி
மின னமுதினை யுண்டு களித்தேதாம்
கரவினில வநதுயிராக குலத்தினை யழிகும
காலன நடு நடுங்க விழித்தேதாம். (ஜயபேரிகை)
- 3 காககை, குருவி யெங்கள் ஜாதி—நீள
கடலு மலையு மெங்கள் கூட்டம்
நோககுந திசை யெல்லாம நாமனறி வேறிலலை!
நோகக நோகக களியாட்டம். (ஜயபேரிகை)

37. அல்லா

பல்லவி

அலலா, அல்லா, அலலா !

சரணங்கள்

1. பல்லாயிரம் பல்லாயிரம் கோடி கோடி யண்டங்கள்
எல்லா திசையிலுமோ ரெலலை யிலலா வெளி
வானிலே
நிலலாது சுழன்றோட நியமஞ் செய்தருள நாயகன
சொல்லாலு மனத்தாலுந் தொட ரொணாத பெருஞ்
சோதி !
(அலலா, அல்லா, அலலா !)
2. கலலாதவ ராயினும் உணமை சொல்லாதவ ராயினும்
பொலலாதவ ராயினும் தவமில்லாதவ ராயினும்
நல்லாருரை நீதியின்படி நிலலாதவ ராயினும்
எல்லாரும் வந்தேத்தது மளவில யம்பயங்கெடச
செயபவன
(அலலா, அலலா, அலலா !)

38. யேசு கிறிஸ்து

தீய ஒழுக்கத்தில நின்ற மேரி மக்தலேன் என்பாள யேசு
கிறிஸ்துவை அடைந்து, தனது ஒழுக்கத்திற்காகப் பரிதழித்து,
தன்னைக் கடையேற்ற வேண்டுமென்று வேண்டினாள். யேசுவும்
அவளுக்கு அருளபுரிந்தார். யேசு புதைக்கப்பட்ட மூன்றாம்

யேசு கிறிஸ்து

நாள் ஆவா உடம்புடன் எழுந்தவிண்ணேகினதை மேரி மக்த
லேன் கண்ணுல கண்டு பிறருக் கறிவித்ததாயக் கிறிஸ்து புரா
ணம் கூறுகிறது. இக்கதையையே இங்கு விளக்கியிருக்கிறது.

1. ராசன வந்து சிலுவையில் மாண்டான்,
எழுந் துயிராதனை நாள் ஒரு மூன்றில்,
நேசு மா மரியா மக்தலேநா
நேரிலே யிந்தசு செய்தியைக் கண்டாள்.
தேசத்திர் ! இதன உட்பொருள் கேளீர் :
தேவா வந்து நமக்குட புருநதே
நாசு மினறி நமை நித்தங் காப்பார,
நம் அகந்தையை நாம் கொன்று விட்டால்.

2. அடைபு காண மரியா மக்தலேநா,
ஆவி காணுதிர் யேசு கிறிஸ்து
முன்பு தீமை வடிவினைக் கொண்டு
மூன்று நாளினில் நல்லியிர் தோன்றும்,
பொன் பொலிந்த முகத்தினிற் கண்டே
போற்றுவாள் அந்த நல்லியிர் தனை
அன்பெனும் மரியா மக்தலேநா
அஹ ! சாலப் பெருங்களி யிஃதே

3. உணமை யென்ற சிஷ்வையிற் கடடி-
உணாவை ஆணித் தவங்கொண்டடித்தால,
வணமைப் பேருயிர் யேசு கிறிஸ்து
வான் மேனியில் அங்கு விளங்கும்
பெண்மை காண மரியா மக்தலேநா,
பேணும் நல்லறம் யேசு கிறிஸ்து.
நுணமை கொண்ட பொருளிது கண்டிர்
நொடியி லிஃது பயின்றிட லாகும்.

39. நந்தலாலா

ராகம்—யதுகுல காமபோதி. தாளம்—ஆதி.

1. காககைகர சிறகினிலே நந்தலாலா—நின்றன
கரிய நிறந்தோன்று தையே நந்தலாலா ,
2. பராக ந மரங்குளெல்லாம நந்தலாலா—நின்றன
பசுசைநிறந் தோன்று தையே நந்தலாலா ,
3. கேட்கு மொலியிலெல்லாம நந்தலாலா—நின்றன
கீத மிசைகடுதடா நந்தலாலா ,
4. தீகடுள விரலை வைத்தால நந்தலாலா—நின்றன
நிண்டு மிளபந் தோன்று தடா நந்தலாலா

40 ஒளியும் இருளும்

1. வான மெங்கும் பரிதியின் சோதி ,
மலைகள் மீதும பரிதியின் சோதி ,
தானை நாககடல் மீதிலு மாங்கே
தரையின் மீதுந் தருக்களின் மீதும
காலாகத்திலும பறபல ஆற்றின்
கரைகள் மீதும பரிதியின் சோதி ,
மாவனற னுளத்தினில மடடும
வந்து நிறகும் இருளிது வென்னே !

ஒளியும் இருளும்

2. சோதி யெனனுங் கரையற்ற வெள்ளம்
 தோன்றி யெங்குந் திரைகொண்டு பாய,
 சோதி யெனனும் பெருங்கடல், சோதி
 குறை, மாசறு சோதி யனந்தம்,
 சோதி யெனனு நிறைவிஃ சூலகை
 குழந்து நிற்ப, ஒரு தனி நெஞ்சம்
 சோதியன்ற தொரா சிறற்றிளுள யேரக
 குமைந்து சோரும் கொடுமையி தெனனே !
- 3 தேமலாககொ ரமுதன்ன சோதி,
 சோந்து புள்ளினம் வாழத்திடும சோதி,
 காமமுற்று நிலத்தொடு நீருங்
 காற்றி நனகு தழுவி நகைத்தே
 தாமயங்கி நல்லின்புறுஞ் சோதி,
 தரணி முற்றுந ததுமபி யிருப்ப,
 திமை கொண்ட புலையிருள சோந்தோர்
 சிறிய நெஞ்சந் தியங்குவ தெனனே !
- 4 நீசுனைக் கணம் மின் னுற நிலக,
 நெடிய குன்றம் நகைத் தெழில கொள்ள,
 காராசடைக்கரு மேகங்க ளெல்லாம்
 கனகமொத்துர சுடாகொண்டுலாவ,
 தோச்சி கொண்டுபல சாததிரங் கற்றுந்
 தெவிடடொணுத நல்லின்பக் கருவாய்
 வோச்சுடா பரமாண பொருள கேடும்
 மெலிவொரா நெஞ்சிடை மேவித் தெனனே !

41. விடுதலை

ராகம்—நாட்டை

பல்லவி

வேணடுமடி யெப்போதும் விடுதலை, அம்மா !

சரணங்கள்

1. தூண்டு மிபை வாடை வீசு துயய தேன கடல
சூழ நின்ற தீவி லங்கு சோதி வானவா
ஈண்டு நமது தோழ ராகி எம்மோ டமுதமுண்டு
நீண்ட மகிழ்ச்சி மூண்டு விளைய
நினை ததிடுமினப் மனை ததும் உதவ (வேணடுமடி)
[தலவ]
2. விருத்திராதி தாஹ வாகு மெலிவதின்றியே
விண்ணு மண்ணும் வந்து பணிய மேனமை துன
றியே
பொருத்த முறநல வேத மோரநது
பொயமை தீர, மெயமை நேர
வறுத்த மழிய வறுமை யொழிய
வையமுழுதும் வணமை பொழிய (வேணடுமடி)
3. பண்ணில இனிய பாடலோடு பாயு மொளி யெலாம்
பாரில எம்மை யுரிமை கொண்டு பற்றி நிறகவே
நண்ணி யமரா வெற்றிகூற
நமது பெண்கள் அம்மா கொள்ள
வண்ணமினிய தேவ மகளிர
மருவ நாழும் உவகை துள்ள (வேணடுமடி)

42. விடுதலை—சிட்டுக்குருவி

பல்லவி

விட்டு விடுதலை யாகி நிற்பா யிந்தச
சிட்டுக குருவியைப் போலே.

சரணங்கள்

1. எட்டுத் திசையும பறந்து திரிசுவை
ஏறியக காற்றில் விரைவோடு நீந்துவை
மட்டுப் படாதெங்கும் கொட்டிக் கிடக்குமிவ
வாடுகளி யென்னு மதுவின சுவை யுண்டு (விட்டு)
2. பெட்டையி னோடினபம பேசிக களிப்புற்று
பீடையிலாத தொர கூடு கடடிககொண்டு
முட்டைதருங் குஞ்சைக காதது மகிழ்வெய்தி
முந்த வுணவு கொடுத்தனபு செயதிங்கு (விட்டு)
3. முற்றத்திலேயுங் கழனி வெளியிலும
முனகண்ட தானியம தனனைக கொணாநதுண்டு
மற்றப் பொழுது கதை சொல்லித் தூங்கிப் பின
வைகறை யாகுமுன பாடி விழிப்புற்று (விட்டு)

43. பகைவனுக் கருள்வாய்

பகைவனுக் கருளவாய்—நன்னெஞ்சே
பகைவனுக் கருளவாய்.

1. புகை நடுவினில் தீயிருப்பதைப்
பூமியிற் கண்டோமே—நனனெஞ்சே
பூமியிற் கண்டோமே
புகை நடுவினில் அனபுரு வானநம்
பரமன வாழ்கின்றான்—நனனெஞ்சே
பரமன வாழ்கின்றான். (பகைவனு)
2. சிப்பியிலே நல்ல முதது விளைநதிடுஞ்
செய்தி யறியாயோ—நனனெஞ்சே
குப்பையிலே மலர் கொஞ்சங் குருக்கத்திக்
கொடி வளராத்தோ ?—நனனெஞ்சே (பகைவனு)
3. உள்ள நிறைவிலோர் களளம் புருந்திடில்
உள்ள நிறைவாமோ ?—நனனெஞ்சே
தெளரிய தேனிலோர் சிறிது நஞ்சையும்
சோததபின் தேனாமோ ?—நனனெஞ்சே (பகைவனு)
4. வாழவை நினைத்தபின் தாழவை நினைப்பது
வாழவுக்கு நேராமோ ?—நனனெஞ்சே
தாழவு பிறாக்கெனனத் தானழிவானென்ற
சாததிரங்கேளாயோ ?—நனனெஞ்சே (பகைவனு)
5. போருக்கு வந்தங் கெதிர்த்த கவுரவர்
போல வந்தானுமவன்—நனனெஞ்சே
நேருக் கருச்சுன்ன தேற்றிற் கசைகொண்டு
நின்றதுங்கண்ணானேரு? நனனெஞ்சே (பகைவனு)
6. தினன் வருமபுலி தனையுமனபொடு
சினையுற போற்றிடுவாய—நனனெஞ்சே
அனனை பராசகதி யவவுரு வாயினன்
அவனை கருமபிடுவாய—நனனெஞ்சே (பகைவனு)

44. நான்

இரட்டைக் குறள வெண் செந்நுறை

1. வானிற பறக்கின்ற புள்ளொலா நான்
மணணிற்றிரியும் விலங்கெலா நான்
காணிழல் வளரு மரமெலா நான்
காற்றும் புனலுங் கடலுமே நான்.
2. விண்ணிற நெரிகின்ற மீனெலா நான்
வெட்ட வெளியின் விரிவெலா நான்
மணணிற் கிடக்கும் புழுவெலா நான்
வாரியிலுள்ள அயிரெலா நான்.
3. கம்பனிசைத்த கவியெலா நான்
காருகா தீட்டு முருவெலா நான்
இம்பா வியக்கின்ற மாட கடம்
எழினகா கோட்டம் யாவுமே நான்.
4. இன்னிசை மாதரிசையுளே னுன
இனபத்திரளக ளனைத்துமே நான்
புன்னிலை மாந்தாதம் பொய்யெலா நான்
பொறையருந் துன்பப் புணாப்பெலா நான்.
5. மந்திரங்கோடி யியக்குவோ னுன
இயங்கு பொருளினியல்பெலா நான்
தந்திரங் கோடி சமைத்துளோ னுன
சாததிர வேதங்கள் சாற்றினே னுன.

6. அண்டங்கள் யாவையு மாககிலே னான
அவை பிழையாமே சூழ்ந்துவோ னான
கண்டநற் சக்திககணமெலா நான
காரணமாகிக கதிததுளோ னான.
7. நானெனும பொய்யை நடத்துவோ னான
ஞானச சுடாவாணிற் செல்லுவோ னான
ஆனபொருள்க ளனைத்தினு மொன்றாய்
அறிவாய விளங்கு முத்தறசோதி நான.

45. விநாயகர் நான்மணி மாலை

அகவல்

கடமை யாவன தனனைக் கட்டுதல,
பிறா துயா தீராததல, பிறா நலம வேணடுதல,
விநாயக தேவனாய, வேலுடைக் குமரனாய,
நாராயணனாய, நதிச்சடை முடியனாய,
பிற நாடடிருப்போரா பெயா பல கூறி,
அல்லா யெஹோவா எனத் தொழுதனபுறும்
தேவருந் தானாய, திருமகள், பாரதி,
உமையெனுந் தேவிய ருகந்தவான பொருளாய,
உலகெலாங் காககு மொருவனைப் போற்றுதல்—
இந் நானகே யிப் பூமி யிலெவாக்கும்
கடமை யெபப்படும , பயனிதில நானகாம,
அறம், பொருள், இன்பம், வீடெலு முறையே.
தனனை யாளுஞ் சமாததெனக் கருளவாய,
மணக்குள் விநாயகா, வானமறைத் தலைவா,
தனைத் தானாளுந் தனமை நான் பெற்றறிடில்,
எல்லாப் பயன்களுந் தாமே யெய்தும் ,
அசையா நெஞ்ச மருளவாய , உயிரெலாம்
இன்புற்றறிருக்க வேண்டி, நின் னிருதாள
பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
கண்பதி தேவா, வாழவேன களிதேத.

(1)

சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
பல்லுருவாகிப் படாந்த வான் பொருளை,

பாரதி மணி மலர்

உள்ளாயிராகி யுலகங் காக்கும
 சகதியே தானா தனிச்சுடாப் பொருளை,
 சகதி குமாரனைச் சந்திர மவுலியைப்
 பணிந்தவ னுருனிலே பாவனை நாட்டி,
 ஓமெனும் பொருளை யுளத்திலே நிறுத்தி,
 சகதியைக் காக்குந் தந்திரம் பபின்று,
 யாக்கும் எளியனாய், யாக்கும் வலியனாய்,
 யாக்கும் அன்பனாய், யாக்கும் மினியனாய்
 வாழ்ந்திட விரும்பினேன், மனமே ! நீ யிதை
 ஆழ்ந்து கருதி, யாயந்தாயந்து, பல முறை
 குழந்து, தெளிந்து, பின் குழந்தாக்க கெல்லாம
 கூறிக் கூறிக் குறைவறத் தேநாந்து,
 தேறித் தேறி, நான் சித்தி பெற்றிடவே,
 நினனா லியன்ற துணை புரி வாயேல,
 பொன்னா லுனக் கொரு கோயில் புனைவேன்,
 மனமே, எனை நீ வாழ்வித்திடுவாய்
 வீணே யுழலுதல் வேண்டா,
 சகதிக்குமாரன் சரண புகழ்வாயே.

(2)

மேனி மேவித் துயரில் வீழ்வாய்,
 எத்தனை கூறியும் விடுதலை கிசையாய்,
 பாவி நெஞ்சே, பாமிசை நினனை
 இன்புறச் செயவேன், எதற்கு மினியஞ்சேல்,
 ஐயன் பிள்ளை(யார்) அருளால் உனக்கு நான்
 அபய மிங்களித்தேன நெஞ்சே)
 நினக்கு நானுரைத்தன நிலை நிறுத்தி(டவே) '
 தீயிடைக் குதிப்பேன், கடலுள் வீழ்வேன்,
 வெவவிட முண்பேன், மேதினி யழிப்பேன்,

ஏதுஞ் செயதுனை யிடரினறிக காப்பேன ,
 முடநெஞ்சே, முப்பது கோடி
 முறையுடக குரைத்தேன , இன்னுமொழிவேன ,
 தலையிலிடி விழுந்தால சஞ்சலப் படாதே ,
 ஏது நிகழினு ' நமக்கேன ' என்றிரு ,
 பராசகதி யுளத்தினபடி யுலக நிகழும் ,
 நமக்கேன பொறுப்பு? "நான எனோரா தனிப்பொருள்
 இலலை , நானெனும் எண்ணமே வெறும பொய்"
 என்றான் புத்தன , இறைஞ்சுவோ மவன்பதம்.
 இனி யெப்பொழுது முரைத்திடேன். இதை நீ
 மறவா திருப்பாய், மடமை நெஞ்சே !
 கவலைப் படுதலே கரு நரகமமா !
 கவலையற றிருத்தலே முகதி ,
 சிவனொரு மகலிதை நினைக்கருள் செய்கவே

(3)

46. கண்ணன்—என் தோழன்

(புன்னாகவராளி—திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம்—வதஸல ரஸம்)

பொன்னவிர் மேனிச சபததிரை மாதைப
புறங்கொண்டு போவதற்கே—இனி
என வழியென்று கேட்கி லுபாயம
இரு கணத்தே யுரைப்பான்,—அந்தக்
“கன்னன் விலலாளா தலைவனைக் கொலாறிடக்
காணும் வழி யொன் றிலலேன்—வந்திங்
குணனை யடைந்தான்” எனனி லுபாயம்
ஒருகணத தேயுரைப்பான் ,

(1)

கானகத்தே சுற்று நாளிலு நெஞ்சிற
கலக்க மிலாது செய்வான் ;—பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போராசெய்யும் போதினில
தோ நடத்திக் கொடுப்பான்,—என்றன
ஊனை வருத்திடு நோய் வரும போதினில
உற்ற மருந்து சொல்வான்,—நெஞ்சம்
ராக கவலைக் ளெய்திடும் போதில
இதஞ் சொல்லி மாற்றிடுவான் ,

(2)

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென ருலொரு
பேச்சினிலே சொல்லு வான் ,
இழைக்கும் வழி வினை யாளும் வழி பயன்
உணனும வழி யுரைப்பான் ,
அழைக்கும் பொழுதினிற போக்குச் சொல்லாமல்
அரை நொடிக்குள் வருவான் ,

கண்ணன என தோழன

மழைக்குக் குடை பசி நேரத் துணவென்றன
வாழ்வினுக் கெங்கள் கண்ணன. (3)

கேட்டபொழுதிற பொருள கொடுப்பான ; சொல்லுங்
கேலி பொறுத்திடுவான ,—எனை
ஆட்டங்கள் காட்டியும் பாட்டுக்கள் பாடியும்
ஆறுதல் செய்திடுவான ,—என்றன்
நாட்டத்திற கொண்ட குறிப்பினை யிஃதென்று
நான சொல்லு முன்னுணராவான ,—அன்பா
கூட்டத்தி லேயிந்தக் கண்ணனைப் போலன்பு
கொண்டவா வேறுளரோ ? (4)

உள்ளத்திலே கருவங் கொண்ட போதினில
ஒங்கி யடித்திடுவான ,—நெஞ்சில
களளத்தைக் கொண்டொருவாரத்தை சொன்னு
காறி யுமிழந்திடுவான ,—சிறு [லங்கு
பள்ளத்திலே நெடு நாளழகுங் கெட்ட
பாசியை யெற்றி விடும—பெரு
வெள்ளத்தைப் போலருள வாரத்தைகள் சொல்லி
மெலிவு தவிரத்திடு வாரா , (5)

சினனக் குழந்தைகள் பேரல் விளையாடிச்
சிரித்துக் களித்திடுவான ,—நல்ல
வனன மகளிர வசப்படவே பல
மாயங்கள் குழந்திடுவான ,—அவன
சொன்னபடி நடவாவிடி லோ மிகத்
தொலை யிழைத்திடுவான ,—கண்ணன
தனனை யிழந்து விடில, ஐயகோ, பின்
சுகத்தினில் வாழுவதிடிலன. (6)

கோபத்திலே யொரு சொல்லிற் சிரித்துக்
குலுங்கிடச் செய்திடுவான் ,—மனஸ்
தாபத்திலே யொன்று செய்து மகிழ்ச்சி
தளிராததிடச் செய்திடுவான் ,—பெரும
ஆபத்தினில் வந்து பக்கத்திலே நின்
றதனை விலக்கிடுவான் ,—சுடாத
தீபத்திலே விழும பூச்சிகள் போல வருந
தீமைகள் கொன்றிடுவான் ,

(7)

உண்மை தவறி நடப்பவா தமமை
உதைத்து நசுக்கிடுவான் ,—அருள்
வண்மையி னாலவன் மாத்திரம் பொய்கள்
மலை மலை யாவுரைப்பான் ,—நல்ல
பெண்மைக் குணமுடையான் , சில நேரத்திற்
பித்தா குணமுடையான் , —மிகத்
தண்மைக் குணமுடையான் , சில நேரம்
தழலின் குணமுடையான் ,

(8)

கொல்லுங் கொலைக் கஞ்சிடாத மறவா
குணமிகத் தானுடையான் ,—கண்ணன்
சொல்லு மொழிகள் குழந்தைகள் போலொரு
சூதறி யாது சொல்வான் ,—என்றும்
நல்லவ ருக்கொரு தீங்கு நண்ணாது
நயமுறக் கரத்திடுவான் ,—கண்ணன்
அல்லவ ருக்கு விடத்தினில் நோயில்
அழலி னிலுங் கொடியான்

(9)

காதல் விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில்
கண் மகிழ் சித்திரத்தில்—பகை

மோதும் படைத்தொழில் யாவினுமே திற
முற்றிய பணடிதன காண ,—உயா
வேதமுணர்ந்த முனிவ ருணர் வின்னில்
மேவு பரம பொருள காண ,—நல்ல
கீதை யுரைத்தெனை யினபுறச் செய தவன
காததிகள் வாழத்திடு வேன.

(10)

47 கண்ணன் — என் சேவகன்

ஊ லி மிகக் கேட்பார கொடுத்த தெலாந தாமறப்பார ,
வேலை மிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார ,
'ஏனடா, நீ நேற்றைக் கிங்குவர விலலை' யென்றால்
பாணியிலே தேளிருந்து பலலாற கடித்த தென்பார ,
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்புதம் வந்ததென்பார ,
பாட்டியாரசெத்துவிட்ட பன்னிரண்டாநாளென்பார ,
ஓயாமற் பொய்யுரைப்பார , ஒன்றுரைக்க வேறு செய
தாயா தியோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார , [வார ,
உள வீட்டுச் செய்தியெலாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார ,
எள வீட்டி விலலை யென்றால் எங்கு முரசறைவார
சேவகராற பட்ட சிரம மிக வுண்டு, கண்டா ,
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடா மிகுந்து வாடுகையில்,
எங்கிருந்தோ வந்தான, 'இடைச்சாதி நான்' என்றான் ,

“ மாடு கன்று மேயத்திடுவேன, மக்களைநான காத்திடு
வீடு பெருக்கி விளக்கேற்றி வைத்திடுவேன , [வேன ,
சொன்னபடிகேட்பேன , துணிமணிகள் காத்திடுவேன ;
சின்னக் குழந்தைக்குச் சிங்காரப் பாட்டிசைத்தே
ஆட்டங்கள் காட்டி அழாதபடி பாரத்திடுவேன ,
காட்டுவழி யானாலும், கள்ளாபய மானாலும்,
இரவிற பகலிலே யெநநேர மானாலும்,
சிரமத்தைப் பாரப்பதிலலை, தேவரீர் தம்முடனே
சுற்றுவேன, தங்களுக்கோர் துன்பமுறமற் காப்பேன ,
கற்ற வித்தை யே துமில்லை , காட்டு மனிதன் , ஐயே !
ஆன பொழுதுங் கோலடி குத்துப்போர மற்போர
நான்றிவேன , சுற்றும்நய வஞ்சனை புரியேன ”
என்று பல சொல்லி நின்றான் “ ஏது பெயர் ?

சொல் ” என்றேன.

“ ஒன்றுமில்லை , கண்ணனென்பார ஊரிலுள்ளோர்

எனனை ” என்றான்.

கட்டுறுதியுள்ள வுடல், கண்ணிலே நல்ல குணம்,
ஓட்டுறவே நன்று வுரைத்திடுஞ் சொல்—ரங்கிவற்றால்,
தக்கவனென றுள்ளதே தாராத மகிழ்ச்சியுடன்
“ மிக்கவுரை பல சொல்லி விருது பல சாற்றுகிறாய் ,
கூலியெனக் கேட்கின்றாய் ? கூறு ” கென்றேன. “ ஐய
தாலிகடும் பெண்டாட்டி சந்ததிகளே துமில்லை ; [னே !
நானோ தனியாள ; நரை திரைதோன ருவிடினும்
ஆன வயதிற களவில்லை , தேவரீர்
ஆதரித்தாற போதும் அடியேனை ; நெஞ்சிலுள்ள
காதல் பெரிநெனக்குக் காசு பெரிதிலலை ” யென்றான்.
பண்டைக் காலத்துப்பயித்தியத்தி லொன்றெனவே

கண்டு, மிகவும களிப்புடனே நான் வணை
 ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு,
 நான் 'க' நாளாக, நம்பித்தே கண்ணனுக்குப்
 பற்று மிகுந்து வரல பரக்கிறேன், கண்ணனால
 பெற்றுவரு நன்மையெல்லாம் பேசிமுடியாது
 கண்ணை மிலைமயிரண்டும் காப்பதுபோல, எனக்குமபம்
 வண்ணமுறக் காககினுன வாயமுணுத்தல கண்டறி
 வீதி பெருகுகின்றன, விடுகத்த மாக்குகின்றன. [யேன.
 தாதியா செய குற்றமெல்லாந் துட்டி யடக்குகின்றன,
 மகக்ருக, வாததி வளாபுத்தாய, வைத்தியனாய,
 ஓக்க நயங் காட்டுகின்றன, ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
 பண்டமெல்லாந் சோத்துவைத்துப் பால் வாங்கி மேரா
 பெண்டுகளைத் தாயபோற் பிரியமுற் ஆதரித்து [வாங்கிப்
 நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லா சிரியனுமாய்,
 பண்பிலை தெய்வமாய்ப் பாவையிலே சேவகனாய்,
 எங்கிருந்தோ வந்தாரா இடைச்சாதி யென்று சொன்னான்.
 ஸ்ரீங்கிவணை யான பெறவே என்ன தவஞ் செய் துவிட்டேன்!
 கண்ணன் எனத் தத்தே காலவைத்த நாளமுதலாய்
 எண்ணம் விசாரம் எதுவு மவன் பொறுப்பாய்
 செல்வம், இளமாண்பு, சீர், சிறப்பு, நற்கீர்த்தி
 கலவி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,
 தெளிவே வடிவாஞ் சிவஞானம், என்றும்
 ஒளி சோநலமனை ததும் ஓங்கி வருகின்றன காண்!
 கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்
 கண் கொண்டேன்!
 கண்ணனை யாட்கொளளக் காரணமு முள்ளனவே!

48. கண்ணம்மா—என் குழந்தை

(பரர சகதியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்

ஸ ஸ ஸ — ஸா ஸா — பபப

தநீத — பதப — பா

பபப — பதப — பமா — கரிஸா

ரிகம் — ரிகரி — ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக் கொண்டு
மனோபாவப்படி மாற்றிப் பாடுக

1 சிவனாரு சிறு கிளியே,—கண்ணம்மா !

செலவங் களஞ்சியமே !

எனனைக் கலிதீராதே—உலகில

ஏற்றம் புரிய வந்தாய !

2. பிள்ளைக் கனியமுதே,—கண்ணம்மா !

பேசும் பொற சித்திரமே !

அள்ளி யணைத்திடவே—என முன்னே

ஆடி வருந் தேனே !

3. ஓடி வருகையிலே,—கண்ணம்மா

உள்ளங் குளிருதடி ;

ஆடித்திரிதல கண்டால்—உனைப்போய

ஆவி தழுவு தடி

- 4 உச்சி தனை முகந்தால—கருவம
ஒங்கி வளருதடி ,
மெச்சி யுனை புரரா—|கழந்தால
மேனி சிலிராகு தடி
- 5 கனல ததில் முததமிட டால—உள்ளந்தான
கள வெறி கொளரு தடி ;
உனை த தழவிடிலோ,—கண்ணமமா !
உனமதத மாடு தடி
- 6 உற்றுன முகந் சிவந்தால—மனது
சஞ்சல மாடு தடி ,
நெற்றி சுருங்கக் கண்டால—எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்கு தடி
- 7 உன கண்ணில நீர் வழிந்தால—என ஸெஞ்சில
உதிரங் கொட்டு தடி ,
என கண்ணிறபாவையனேரு ?—கண்ணமமா !
என்னுயிர நினல தனேரு ?
8. சொல்லு மழலையிலே,—கண்ணமமா !
துன்பங்கள் தாததிடுவாய் ,
முலலைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூக்கந் தவிரத்திடுவாய்.
- 9 இன்பக் கதைகளெல்லாம்—உனைப்போல
ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ ?
அன்பு தருவதிலே—உனைநோ
ஆகுமொர் தெய்வ முண்டோ ?

10 மாபி லணிவதற்கே—உனனைப்போல

வைர மணிக ளுண்டோ ?

சீர பெற்று வாழுவதற்கே—உனனைப்போல

செலவம் பிறிது முண்டோ ?

49. கண்ணன்—என் வினையாட்டுப் பிள்ளை

(கேதாரம்—கண்டஜாதி—எகதாளம்.

ரஸங்கள் அறபுதம், சிருங்காரம்)

திராத வினையாட்டுப் பிள்ளை —கண்ணன்

தெருவிலே பெண்களுக்கே கோயாத தொலை. (நிபந்த)

1. தினையப் பழங்கொண்டு தருவான்,—பாதி
தினையுற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்,
எனையபன் எனையன் என்றால்—அதனை
எச்சிற்படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தி)

2. தேற்றத்த பண்டங்கள் கொண்டு—எனைய
யோதாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான்
மாறொத்த பெண்ணடி யெனப்பான்—சற்று
மலமகிழ் நேரத்திலே கிளவி விடுவான் (தி)

3. அழகுள்ள மலர் கொண்டு வந்தே—எனனை
அழகு அழகு செயது பின், “கண்ணை மூடிக்கொள்,
குழலிலே நடடுவேன,” எனப்பான்—எனனைக்
குருடாகக் கிரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தி)

4. பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான்,—தலை
பின்னலை திருமபுமுன னேசென்று மறைவான்,
வண்ணப் புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி
வாரிசு சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான். (தி)
5. புல்லாங் குழல் கொண்டு வருவான்,—அழுது
பொங்கித் ததுமபுநற இதம் படிப்பான்,
களளால் மயங்குவது போலே—அதைக்
கணமூடி வாய்திறந் தேக்கேட டிருப்போம் (தி)
- 6 அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே—கண்ணன்
ஆறேழு கடடெறும் பைப்போட்டு விடுவான்,
எங்காகிலும் பார்த்துத் துண்டோ? கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ? (தி)
- 7 வினையாட வாவென றழைப்பான்,—வீட்டில்
வேலையென றுலதைக் கேளா திழுப்பான்,
வினையாரொ டாடிக் குடுப்பான்,—எம்மை
துடையிற் பிரிந்து போய் வீட்டிலே சொல்வான். (தி)
- 8 அம்மைக்கு நல்லவன் கண்ணா!—முனி
அததைக்கு நல்லவன், தந்தைக்கு மஃதே,
எம்மைத் துயாசெய்யும் பெரியோர்—வீட்டில்
யாவாக்கு நல்லவன் போலே நடப்பான் (தி)
- 9 கோளுக்கு மிகவுஞ் சமாததன்,—பொய்மை
குத்திரம் பழி சொல்க கூசாச் சழக்கன்,
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசி—தெருவில்
அத்தனை பெண்களையு மாகா தடிப்பான். (தி)

50. கண்ணன்—என் காதலன்

காட்டிலே தேடுதல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தானி தோடி தாளம்—ஆதி

(ரஸங்கள் பயாநகம், அறப்புதம்)

திகுதுத தெரியாத காட்டில—உனைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேதோ

1. மிகக் கலமுடைய மரங்கள்,—பல
விநதைச் சுவையுடைய கலிகள்,—எந்தப்
பக்கத்தையு மறைக்கும் வரைகள்—அங்கு
பாடி நகாந்து வரு நதிகள்,—ஒரு (திக்குத்)
2. நெஞ்சிற கல்ல மணக்கும் பூக்கள்,—எங்கும்
நீளக் கிடைக்கு மிலைக் கடல்கள்,—மதி
வஞ்சித் திடும்கழற் சனைகள்,—முட்கள்
மணடித்துயா கொடுக்கும் புதர்கள்,—ஒரு (திக்குத்)
3. ஆசை பெற விழிக்கும் மான்கள்,—உள்ளம்
அஞ்சக் குரல் பழகும் புலிகள்,—நல்ல
நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை—அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு,—ஒரு (திக்குத்)
4. தன்னிசை கொண்டலையும் சிங்கம்—அதன்
சத்தத்தினிற் கலங்கும் யானை—அதன்
முன்னினரோடு மிள மான்கள்—இவை
முட்டா தயல் பதுங்குந் தவளை—ஒரு (திக்குத்)

5. காலகை சோரநது விழலானேன—இரு
கண்ணுந் துயிலபடர லானேன—ஒரு
வேலகைக கொண்டு கொலை வேடன—உள்ளம்
வெடகங்கொண்டொழியவிழித்ததான—ஒரு (திகுத)
6. “பெண்ணே, உனதழகைக கண்டு—மமை
பித்தங் கொள்ளு” தென்று நகைத்ததான—“அடி
கண்ணே, என்திருகண மணியே—உனைக
கட்டித் தழுவ மனங் கொண்டேன.
7. சோரநதே படுத்திருக்க லாமோ?—நல்ல
துண்டக கறி சமைத்துத் தினபோம்—சுவை
தோரநதே கனிகள கொண்டு தருவேன—நல்ல
தேங்கள னுணடிவிது களிப் போம்.”
8. எனறே கொடிய விழிவேடன—உயிர
இற்றுப் போகவிழித் துரைத்ததான—தனி
நின்றே இரு கரமுங் குவித்து—அந்த
நீசன முன்ன ரிவை சொல்வேன —
- 9 “அண்ணா, உன் தடியில் வீழவேன—எனை
அஞ்சக் கொடுமை சொல்ல வேண்டா—பிறன்
கண்ணுலகு செயதுவிட்ட பெண்ணே—உன்றன்
கண்ணுற பாரத்திடவுந் தகுமோ?”
10. “ஏடி, சாததிரங்கள் வேண்டேன—நின்
தினபம் வேண்டுமடி, கனியே!—நின்றன்
மோடி கிருக்குத்தி தலையை,—நல்ல
மொநதைப் பழைய களளைப் போலே”.

11. காதா வந்த வுரை கேட்டேன்—‘அட
கண்ணா!’ வென்றலறி வீழ்ந்தேன்—மிகப்
போதாக விலலை யிதற்குள்ளே—என்றன
போதந் தெனிய நினைக கண்டேன்.

12. கண்ணா, வேடவொங்கு போனாள்?—உனைக்
கண்டே யலறி விழுந்தானே?—மணி
வண்ணா! என தபயந் குரலில்—எனை
வாழ்விக்க வந்த அருள் வாழி! (திகுத)

51. கண்ணன்—என் காதலன்

பாங்கியைத் தூது விடுதல்

(தங்கடாட்டி மெட்டு. ரஸங்கள் சிருங்காரம், ரௌத்ரம்)

கண்ணன் மலர்நிலையைத் தங்கமே தங்கம்—அடிதங்கமே
கணடுவர வேணும்டி தங்கமே தங்கம், [தங்கம்
எண்ண முரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம்—பின்னா
ஏதெனிலுஞ் செயவமடி தங்கமே தங்கம் (1)

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம்—நாங்கள்
காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்,
அன்னிய மனவா மக்கள் பூமியிலுண்டாம்—என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம். (2)

சொன்ன மொழி தவறு மன்னவனுககே—எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம் ;
என்ன பிழைக ளிங்கு கண்டிருக்கின்றன ?—அவை
யாடிக தெளிவு பெறக் கேட்டு விடம் . (3)

மையல கொடுத்தது விட்டுத் தங்கமே தங்கம்—தலை
மலர்ந்து திரிபவாககு மானமு முண்டோ ?
பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவனென்றே—கிழப
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம் (4)

அற்றங் கரையதனில் முன்னமொரு நாள்—எனை
அழைத்துத் தனியிடத்திற பேசிய தெலலாம்
தூற்றி நகர முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம். (5)

சோர மிழைத்திடையா பெண்களுடனே—அவன
சூழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெலலாம்
விர மறக் குலத்து மாதரிடத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விட்டம் (6)

பெண் ணென்று பூமி தன்ற பிறந்து விட்டால்—மிகப்
பிழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம் ; [அதைப்
பண்ணென்று வேயங்குழலில் ஊதி வந்திட்டான்—
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே. (7)

நேர முழுதிலும்ப பாவிதனனையே—உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்.
தீர ஒரு சொலின்று கேட்டு வந்திட்டால்—பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம். (8)

52. கண்ணன்—என் காதலன்

(ராகம - பிலஹரி)

1. ஆசைமுக மறந்து போச்சே—இதை
ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழி ?
நேச மறக்கவில்லை நெஞ்சம்—எனில்
நினைவு முகமறக்க லாமோ ?
2. கண்ணில் தெரியு தொரு தோற்றம்—அதில்
கண்ண வாழ்கு முழுதிலலை ,
நண்ணு முக வடிவு காணில்—அந்த
நல்ல மலர்ச் சிரிப்பைக் காணோம்.
3. ஓயவு மொழிதலு மில் லாமல்—அவன்
உறவை நினைத்திருக்கு முள்ளம் ,
வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய்—அந்த
மாயன் புகழினை யெப் போதும்
4. கண்கள் புரிந்து விட்ட பாவம்—உயிரை
கண்ண னுரு மறக்க லாச்சு ,
பெண்க ளின் ததி லிது போலே—ஒரு
பேதையை முன்பு கண்ட துண்டோ ?
5. தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும—ஒளி ,
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வாளை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வைய முழுதுமில்லை தோழி.
6. கண்ணன் முக மறந்து போனால்—இந்தக்
கண்க ளிருந்து பயனுண்டோ ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்—இனி
வாழும் வழி யென்னடி தோழி.

—o—o—o—

53. கண்ணம்மா—என் காதலி

காட்சி வியப்பு

ராகம்—செஞ்சுருட்டி. தாளம்—ஏகதாளம்

(ரஸங்கள் : சிருங்காரம், அறபுதம்)

1. சுடடும விழிச்சுடா தான,—கண்ணம்மா !
 குரிய சந்திரரோ ?
 வாடக கரிய விழி,—கண்ணம்மா !
 வானக கருமை கொல்லோ ?
 படடுக கருநிலை—புடவை
 பதித்த நல வயிரம்
 மட்ட நடு நிசியில்—தெரியும
 மகத்த சூரங்க ளை !
2. சோலை மல ரொளியோ—உனது
 சந்திரப ! னனகை தான ?
 நிலை கட லையோ—உனது
 நெஞ்சி லைக ளை !
 கொலக குறி லோசை—உனது
 குரலி விமை யை !
 வாலக குமரியை,—கண்ணம்மா !
 மருவக காதல கொண்டேன.
3. சாதிரம பேசுகியுய,—கண்ணம்மா !
 சாதிர மேதுக கடி !
 ஆதிரங் கொண்டவாக்கே,—கண்ணம்மா !
 சாதிர முண்டோடி ?

பாரதி மணி மலர்

முத்தவா சமம்தியில்—வதுவை
முறைகள் பின்பு செயவோம் ,
காததிருப பேளோட ?—இது பாரா,
கனவதது முததமொன்று !

54. கண்ணம்மா—என் காதலி

யோகம்

பாயு மொளி நீ யெனக்கு, பாககும் விழி நா னுனக்கு ,
தோயு மது நீ யெனக்கு, துமபியடி நா னுனக்கு ,
வாயுரைகக வருகுதிலலை, வாழி நின்றன மேனமை
தூய சுடா வாறொளியே ! குறையமுதே ! [யெல்லாம் ,
கண்ணம்மா ! (1)

வீணையடி நீ யெனக்கு, மேலும் விரல நா னுனக்கு ,
பூணும் வட நீ யெனக்கு, புது வயிர் நா னுனக்கு ,
காணுமிடந் தோறு நின்றன கண்ணி றென விசுதல !
மானுடைய பேரரசே ! வாழவு நிலையே !
கண்ணம்மா ! (2)

வான மழை நீ யெனக்கு, வண்ண மயில நா னுனக்கு ,
பான மடி நீ யெனக்கு, பாண்டமடி நா னுனக்கு ,
ஞான வொளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன சோதிமுகம் ,
ஊனமறு நல்லழகே ! ஊறு சுவையே !
கண்ணம்மா ! (3)

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவு கடல நானுனக்கு ,
பண்ணு சுதி நீ யெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு ,
எண்ணி யெண்ணிப பாராததிடிலோரா எண்ணமிலை
[நின் சுவைக்கே ,
கண்ணின் மணி போனறவளே ' கடடியமுதே '
கண்ணமமா ! (4)

வீசு கமழ நீ யெனக்கு, விரியு மலா நானுனக்கு ,
பேசுபொருள நீ யெனக்கு, பேணுமொழி நானுனக்கு ,
நேசமுள்ள வானசுடரே ' நினாமுகை யே துரைப்பேன ?
ஆசை மதுவே, கணியே, அளவு சுவையே '
கண்ணமமா ! (5)

காதலடி நீ யெனக்கு, காந்தமடி- நானுனக்கு ;
வேதமடி நீ யெனக்கு, விததையடி நானுனக்கு ,
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவருந திருசுவையே ,
நாதவடி- வானவளே ' நல்லடியிரே கண்ணமமா ! (6)

நல்லடியிர நீ யெனக்கு, நாடியடி- நானுனக்கு ,
செலவமடி நீ யெனக்கு ' சேம நிதி நானுனக்கு ,
எல்லையற்ற பேரழகே ' எங்கு நிறை பொருசுடரே ,
முலலை நிகா புனன்கையாய ' மோதுமினபமே '
கண்ணமமா ! (7)

தாரையடி நீ யெனக்கு, தணமதிய நானுனக்கு ,
வீரமடி நீ யெனக்கு, வெற்றியடி நானுனக்கு ,
தாரணியில் வானுலகில் சாரந்திருக்கு மினப மெல்லாம
ஓருருவமாயச சமைந்தாய ' உள்ளமுதமே '
கண்ணமமா ! (8)

55. கண்ணன்—என் ஆண்டான்

ராகம்—புன்னுகவரளி. தாளம்—திஸ்ரகதாளம்

(ரஸங்கள் அறபுதம், கருணை.)

1. தஞ்ச முலகினில எங்கணு மினறித்
தவிததுத தடுமாறி
பஞ்சைப பறைய லடிமை புகுந்தேன,
பார முனக காணடே,
ஆணடே—பார முனக காணடே.
2. துனப நோயு மிடிமையுந தீர்த்துச
சுகமரு ளல வேண்டும்,
அனபுட னினபுகழ பாடிக்குதித்தது நின
ஆணை வழி நடப்பேன,
ஆணடே—ஆணைவழி நடப்பேன.
3. சேரி முழுதும் பறையடித்தே யருட
சீரத்திகள் பாடிடுவேன,
பேரிகை கொட்டித் திசைக ள்திரநின
பெயா முழக்கிடுவேன,
ஆணடே—பெயா முழக்கிடுவேன.
4. பண்ணைப பறையா தங்குட்டத்திலே யிவன
பாக்கிய மோங்கி விட்டான,
கண்ண னடிமை யிவனெனுங் கீரத்தியில
கர்தலுற றிங்கு வந்தேன,
ஆணடே—கர்தலுற றிங்கு வந்தேன.

5. காடு கழனிகள் கராததிடுவேன, நின்றன
காலிகள் மேயத்திடுவேன,
பாடுபடச் சொல்லிப் பராததன பின்னரென
பகருவரு சொல்லாண்டே !
ஆண்டே—பகருவரு சொல்லாண்டே !
- 6 தேட்டங்கள் கொத்திச் செடி வளரக்கச் சொல்லிச்
சொத்தை போடாண்டே ,
காட்டு மழைக்குறி தப்பிச் சொன்னா லெனைக
கட்டியடி யாண்டே ,
ஆண்டே—கட்டியடி யாண்டே
7. பெண்டு முழந்தைகள் கஞ்சி குடித்து
பிழைத்திட வேண்டுமேயே !
அண்டை யல்லுகென னாலுப் காரங்கள்
ஆகிட வேண்டுமேயே !
உபகாரங்கள்—ஆகிட வேண்டுமேயே !
- 8 மாஸ்தைதக காககவோரா நாலு முழுகுதுணி
வாங்கித் தரவேணும் ,
தானத்துக்குச் சில வேட்டிகள் வாங்கித்
தரவுங் கடனாண்டே,
சில வேட்டி—தரவுங் கடனாண்டே.
9. ஒன்பது வாரிற் குடிவினைச் சுற்றி
யொரு சில பேய்கள் வந்தே
துன்பப் படுததுது மந்திரஞ் செயது
தொலைத்திட வேண்டுமேயே !
பகையாவுந்—தொலைத்திட வேண்டுமேயே !

10. பேயும் பிசாசுந் திருடரு மென்றன
பெயரினைக் கேட்டளவில்,
வாயுங் கையுங்கடடி அஞ்சி நடக்க
வழி செய்ய வேண்டுமையே !
தொலைதீரும—வழி செய்யவேண்டுமையே !

56. கண்ணம்மா—எனது குலதெய்வம்

ராகம்—புன்னக வரணி

பல்லவி

நினனைச் சரணடைந்தேன—கண்ணம்மா !
நினனைச் சரணடைந்தேன !

1. பொனனை உயாவைப் புகழை விரும்பிடும
எனனைக் கவலைகள் தினன்த தகாதென்று (நினனை)
2. மடிமையு மச்சமு மேவியென லொஞ்சிற்
குடிமை புகுந்தன, கொன்றவை போக்கென்று (நின)
3. தன செய லெண்ணித் தவிப்பது தீரந்திங்கு
நின செயல செயது நிறைவுபெறும் வணம் (நினனை)
4. துன்ப மினியிலலை, சோராவிலலை, தோறபிலலை,
அன்பு நெறியில அறங்கள் வளாததிட (நினனை)
5. நல்லது தீயது நாமறியோ மனனை !
நல்லது நாட்டுக ! தீமையை யோட்டுக ! (நினனை)

57 முரசு

வெற்றி யெட்டுத திகழு மெட்டக
கொட்டு முரசே
வேத மென றும வாழக வென்று
கொட்டு முரசே
நெற்றி யொற்றைக் கண்ண னேடே
நிரத்தனஞ் செயதாள
நித்த சகதி வாழக வென்று
கொட்டு முரசே.

1. ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன—என்க
குணமை தெரிந்தது சொல்வேன ,
சீருக்கெல்லாம் முதலாகும்—ஒரு
தெய்வம் துணை செய்ய வேண்டும்
2. வேத மறிந்தவன் பாரப்பான்,—பல
விததை தெரிந்தவன் பாரப்பான்.
நீதி நிலை தவறாமல்—தண்ட
நேமங்கள் செய்பவன் நாயகன்
3. பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி,—பிறா
பட்டினி தீர்ப்பவன் செட்டி.
தொண்டரென ஞோவகுப்பில்லை,—தொழில்
சோம்பலைப் போலிழி வில்லை.

4. நாலு வகுப்புமிங் கொன்றே ,—இந்த
நான்கினி லொன்று குறைந்தால்,
வேலை தவறிச் சிதைந்தே—செத்து
வீழ்ந்திடும் மாண்டிச சாதி.
5. ஓற்றைக் குடுமபந் தனிலே—பொருள்
ஓங்க வளாபபவன தந்தை ,
மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே—மனை
வாழ்ந்திடச் செய்பவ ளானனை.
6. ஏவல்கள் செய்யவா மக்கள் ,—இவா
யாவரு மேரா குல மன்றோ ?
மேவி யனை வரு மொன்றாய்—நல்ல
வீடு நடத்துதல் கண்டோம்.
7. சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி—அதில்
தாழ் வென்றும் மேலென்றும் கொள்வா
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வா—அங்கு
நித்தமும சண்டைகள் செய்வா.
8. சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம் ,—அன்பு
தனவிற செழித்திடும் வையம் ,
ஆதரவுற்றிங்கு வாழ்வோம் ,—தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.
9. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான—புனி
பேணி வளர்த்திடு மீசன ;
மண்ணுகுள்ளே சில மூடா—நல்ல
மாத ரறிவைக் கெடுத்தா.

10. கணக ளிரணடினி லொன்றைக—குத்திக
காட்சி கெடுத்திட லாமோ ?
பெண்க ளறிவை வளாததால்—வையம்
பேதைமை யற்றிடுங் காணீர்.
11. தெய்வம் பல பல சொல்லிப்—பகைத்
தீயை வளாப்பவா மூடா ,
உயவ தனைத்திலு மொன்றாய்—எங்கும்
ஓர் பொரு ளாடாது தெய்வம்.
12. தீயினைக் குமபிடும பராப்பரா,—நிதந்
திகை வணங்குந் துருக்கா,
கோயிற சிலுவையின் முனலோ—நின்ற
குமபிடும யேசு மத்ததார
13. யாரும பணிந்திடும தெய்வம்,—பொருள
யாவினும் நின்றிடும தெய்வம்,
பாருக்குள்ளே தெய்வ மொன்று,—இதில
பறபல சண்டைகள் வேண்டாம்
14. வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை—எங்கள்
வீட்டில் வளருது கணமா ,
பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை,—அவை
பேருக கொரு நிறமாகும் ;
15. சாமபல நிறமொரு குட்டி,—கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி,
பாமபு நிறமொரு குட்டி,—வெள்ளைப்
பாலி நிறமொரு குட்டி.

16. எந்த நிறமிருந்தாலும்—அவை
யாவும் ஒரேதர மன்றோ ?
இந்த நிறம் சிறிதென்றும்—இஃ
தேற்ற மென்றுஞ் சொல்லலாமோ ?
17. வண்ணங்கள் வேற்றுமைபட்டால்—அதில்
மாறுடா வேற்றுமையிலலை.
எண்ணங்கள் செய்கைகளெல்லாம்—இங்கு
யாவாகக் மொன்றெனல்காணீர்.
18. நிகரென்று கொட்டு முரசே—இந்த
நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்லாம்,
தகரென்று கொட்டு முரசே,—பொய்மை
சாதி வகுப்பினை யெல்லாம்.
19. அனபென்று கொட்டு முரசே,—அதில்
ஆக்க முண்டா மென்று கொட்டு
துன்பங்கள் யாவுமே போகும்—வெறுஞ்
குதுப பிரிவுகள் போனால்.
20. அனபென்று கொட்டு முரசே,—மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்,
இன்பங்கள் யாவும் பெருகும்—இங்கு
யாவரு மொன்றென்று கொண்டால்.
21. உடன பிறந்தார்களைப் போலே—இவ
வுலகில் மனித ரெல்லாரும்;
இடம் பெரிதுண்டு வையததில்—இதில்
ஏதுக்குச் சண்டைகள் செய்வீர் ?

22. மரத்தினை நடடவன் தண்ணீர்—நனகு
வார்த்தைத யோங்கிடச செயவான ;
சிரத்தை யுடையது தெயவம்,—இங்கு
சோந்த வுணவெலலை யிலலை.
23. வயிறறுககுச சோறுண்டு கண்டா—இங்கு
வாழு மனிதரெல் லோராகும் ,
பயிற்றி யுழுதுண்டு வாழவீர !—பிறா
பங்கைத திருடுதல் வேண்டாம்.
24. உடன பிறந்தவர்களைப் போலே—இவ
வுலகினில மனிதரெல் லோரும் ,
திடங் கொண்டவா மெலிந்தோரை—இங்கு
தின்று பிழைத்திட லாமோ ?
25. வலிமையுடையது தெயவம்—நமமை
வாழ்ந்திடச செயவது தெயவம் ;
மெலிவு கண்டாலுங் குழந்தை—தனனை
வீழ்த்தி மிதித்திட லாமோ ?
26. தம்பி சற்றே மெலிவானால்—அண்ணன
தானடிமை கொள்ள லாமோ ?
சொம்புகும் கொம்புக்கு மஞ்சி—மக்கள
சிறந்திமைப் படலாமோ ?
27. அனபென்று கொட்டு முரசே,—அதில்
யாக்கும் விடுதலை யுண்டு ,
பின்பு மனிதர்களெல்லாம்—கலவி
பெற்றுப் பதம் பெற்று வாழ்வார்.

28. அறிவை வளர்த்திட வேண்டும்—மக்கள்
அதனை பேருக்கு மொன்றாய் ,
சிறியரை மேம்படச் செய்தால்—பின்பு
தெய்வ மெல்லோரையும் வாழ்த்தும்.
29. பாருக்குள்ளே சமத்தனமை—தொடா
பற்றுஞ் சகோதரத் தனமை
யாருக்குந் தீமை செய்யாது—புவி
யெங்கும் விடுதலை செய்யும்.
30. வயிற்றுக்குச் சோறிடவேண்டும்—இங்கு
வாழ் மனிதருக் கெல்லாம் ,
பயிற்றிப் பல கலவி தந்து—இந்தப்
பாரை உயர்த்திடவேண்டும்.
31. ஒன்றென்று கொட்டு முரசே—அனபில
ஒங்கென்று கொட்டு முரசே
நனநென்று கொட்டு முரசே—இந்த
நானில மாந்தருக் கெல்லாம்.

58. பாப்பாப் பாட்டு

1. ஓடி விளையாடு பாப்பா,—நீ
ஓயந்திருக்க லாகாது பாப்பா,
கூடி விளையாடு பாப்பா,—ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.
- 2 சின்னஞ் சிறு குருவி போலே—நீ
திரிந்து பறந்து வா பாப்பா,
வன்னப பறவைகளைக் கண்டு—நீ
மனதில மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா.
- 3 கொத்தித் திரியு மந்தக் கோழி—அதைக்
கூட்டி விளையாடு பாப்பா,
எத்தித் திருடுமந்தக் காககாய—அதற்
கிரக்கப் புடவேணும் பாப்பா.
- 4 பாலைப் பொழிந்து தரும், பாப்பா,—அந்தப்
பசு மிக நல்லதடி பாப்பா,
வாலைக் குழைத்து வரும் நாய தான—அது
மனிதாக்குத் தோழ னடி பாப்பா.
5. வண்டி யிழுக்கும் நல்ல குதிரை,—நெல்லு
வயலில் உழுது வரும் மாடு,
அண்டிப் பிழைக்கும் நமமை ஆடு,—இவை
ஆதரிக்க வேணு மடி பாப்பா.

6. காலை யெழுந்த வுடன படிப்பு—பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும் விளையாட்டு—என்று
வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா.
7. பெரிய சொல்லக்கூடாது பாப்பா—என்றும்
புறஞ் சொல்ல லாகாது பாப்பா,
தெய்வம் நமக்குத் துணை பாப்பா—ஒரு
தீங்கு வர மாட்டாது பாப்பா.
8. பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்—நாம்
பயங்கொள்ள லாகாது பாப்பா,
மோதி மிதித்து விடு பாப்பா—அவர்
முகத்தில உமிழ்ந்து விடு பாப்பா.
9. துன்பம் நெருங்கி வந்த போதும்—நாம்
சோரந்துவிட லாகாது பாப்பா,
அன்பு மிகுந்த தெய்வமுண்டு—துன்பம்
அததனையும் போக்கி விடும் பாப்பா.
10. சோம்பல மிக்கொடுதி பாப்பா,—தாய்
சொன்ன சொல்லைத் தட்டாதே பாப்பா,
தேம்பி யழுங் குழந்தை நொண்டி,—நீ
திடங்கொண்டு போராடு பாப்பா.
11. தமிழ்த் திரு நாடு தனனைப் பெற்ற—எங்கள்
தாயென்று குமபிடி பாப்பா,
அமிழ்தில் இனிய தடி பாப்பா,—நம்
ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா.

12. சொல்லில உயர்வு தமிழ்ச சொல்லே,—அதைத்
தொழுது படித்திடடி பாபபா!
செலவமநிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம்—அதைத்
தினமும் புகழ்ந்திடடி பாபபா.
13. வடக்கில இமயமலை பாபபா, தெற்கில
வாழ்வு குமரி முனை பாபபா,
கிடகமும் பெரிய கடல கண்டாய்—இதன
கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பாபபா.
14. வேதமுடைய திருநாடு,—நல்ல
வீரர் பிறந்த திருநாடு,
சேத மில்லாத ஹிந்துஸ்தானம்—இதைத்
தெய்வ மென்று குறிப்பிடடி பாபபா.
15. சாதிகளா இல்லையடி பாப்பா—குலத்
தாழ்ச்சி உயாச்சி சொல்லல பாவம்,
நீதி, உயர்ந்த மதி, கல்வி—அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்.
16. உயிராளிடத்தில் அன்பு வேணும்;—தெய்வம்
உணமை யென்று தானறிதல் வேணும்,
வயிர முடைய நெஞ்சு வேணும்,—இது
வாழும் முறைமையடி பாபபா.

59. பாஞ்சாவி சபதம்

—

பிரம ஸ்துதி

ஓ மெனப பெரியோராகள்—என றும
ஓதுவ தாய, வினை மோதுவ தாய,
தீமைகள் மாயப்பது வாய, துயா
தேயப்பது வாய, நலம வாயப்பது வாய,
நாமமு முருவு மறதே—மனம
நா டரிதாயப புநதி தேடரிதாய,
ஆ மெனும் பொரு ளனைத் தாய,—வெ றும
அறி வுட னாநத வியல புடைத் தாய

நின்றிடும பிரம மெனபார,—அநத
நிரமலப பொருளினை நினைத்திடுவேன,
நன்று செய தவம யோகம—சிவ
ஞானமும் பகதியும் நணுகிடவே,
வென்றி கொள சிவ சகதி—எனை
மே வுறவே, இருள சா வுறவே,
இன் றமிழ நூ லிது தான—புகழ்
ஏயந் தினிதா யென்று மிலகிடவே.

துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது

‘ உலகு தொடங்கிய நாள்
முதலாக நஞ் சாதியில்—புகழ்
ஒங்கி நின்றாந் தருமனைப்
போலெவா? மாமனே !
இலகு புகழ் மனு வாத்
முதுவாக்கும், மாமனே !—பொரு
ளே மறமு மாட சியு மிப்
படி யுண்டு கொல?—மாமனே !
கலைக ளுணர்நத நல வேதியப்
பாவலா செய்த வாம—பழங்
கற்பனைக காணியம்
பற்பல கற்றனை,—மாமனே !
பல கட னுடையு மிப் படி
வென்றதை எங்க ணும்—சொல்லப்
பாராத துண்டோ? கதை
கேட்ட துண்டோ? புகல், மாமனே !
‘ எதனை யுலகில் மறப்பி னும்,
யா னினி, மாமனே !—இவா
யாகத்தை என்றும் மறந்திட
லென்ப தொன றேது காண ?
வித முறச் சொன்னபொருட்
குவையும பெரிதிலலைகாண ,—அந்த

பாரதி மணி மலர்

வேளவியி லெனனை வெதுப
பின வேறு பல ஷண டே ,
இதனை யெலா மவ விழியற்ற
தந்தையின் பாறசென்றே—சொல்லி,
இங்கிவா மீதவ னும பகை
எய திடச செய குவாய.
மித மிகு மன பவா மீது
கொண்டா னவன கேடக வே,—அந்த
வேளவி கண டென னுயிர
புண்படுஞ் செயதி விளமுவாய '

சகுனியின் சதி

‘ வெஞ் சமா செயதிடுவோ மெலில—அதில
வெற்றியும் தோலவியும் யார கண்டார ?—அந்தப்
பஞ்சவா வீரம் பெரிது காண !—ஒரு
பாரததன கை விலலுக கெதி ருண்டோ ? உன றன
நெஞ்சத்திற சூதை யிகழ்ச்சி யாக—கொள்ள
நீத மிலலை, முனனைப் பாரததிவா—தொகை
கொஞ்ச மிலைப் பெருஞ் சூதினால—வெற்றி
கொண்டு பகையை யழித்த துளோரா.

‘ நாடுங் குடிகளுஞ் செலவழி—எண்ணி,
நா னிலத்தோர் கொடும போரா செயவார ;—அன்றி

திரிதராட்டிரன் பதிற கூறுதல்

ஓடுங் குருதியைத் தேக்கவோ?—தமா
ஊன குவை கண்டு களிக்கவோ?—அநத
நாடுங் குடிகளுஞ் செலவழும்—ஒரு
நாழிகைப் போதினிற சூதினா—வெலலக
கூடு மெனிற பிறி தெண்ண லேன?—என்றன
கொளகை யிது'வெனக் கூறினார்.

— — —

திரிதராட்டிரன் பதிற கூறுதல்

— — —

களைய சகுனியு மிங்ஙனே—பல
கறபனை சொல்லித் த னுள்ளத்தின—பொருள
கொள்ளப் பகட்டுதல் கேட்டபின்—பெருங்
கோபத் தொ டேதிரிதராட்டிரன்,—‘அஃ,
பிள்கையை நாசம் புரியவே—ஒரு
பேயென நீ வந்து தோன்றியாய்,—பெரு
வெள்ளத்தைப் புல லொன நெதிராக்கு மோ?—இள
வேந்தரை நாம வெல்லலா, மோ?

‘சோதரா தம் முட பகை யுண்டோ?—ஒரு
சுற்றத்திலே பெருஞ் செற்ற மோ?—நம்மில்
ஆதரங் கொண்டவ ரல்லரோ?—முனலா
ஆயிரஞ் சூழ்ச்சி இவன் செய தும்—அநதச்
சீதரன் றண ணருளாலு மோ—பெருஞ்
சீலத்தின லும் புயவலி—கொண்டும்
யாதொரு தீங்கு மிலாம லே—பிழைத்
தெண்ணருங் கோத்தி பெற்ற ரனரோ?

‘பிள்ளைப் பருவந் தொடங்கி யே—இந்தப்
பிச்சை வைக்கப் பெரும் பகை—செய்து
கொள்ளப் படாத பெரும் பழி—யன்றிக்
கொண்ட தொர் நன்மை சிறி துண்டோ?—நெஞ்சில்
ள்ளாத தகுந்த பகைமையோ?—அவா
யார்க்கு மிளைத்த வகையுண்டோ?—வெறும்
நொள்ளைக் கதைகள் கதைக்கிறாய்,—பழ
நூலின் பொருளைச் சிதைக்கிறாய்.

‘மன்னவா நீதி சொல் வந்தாய்,—பகை
மா மலையைச் சிறு மட சூட்டா—கொள்ளச்
சொன்ன தொர் நூல் சற்றுக் காட்டுவாய்!—விண்ணிற
சூரியன் போனிக் கின்றி யே—புகழ்
துன்பப் புவிச் சக கராதிரம்—உடற்
சோதரா தாங்கொண்டிருப்பாய்,—தந்தை
யெனவக் கருதி யவ ரெனைப்—பணிக்
தென சொற் கடங்கி நடப்பாய்,

‘கண்ணனுக்கே முத லாகியம்—அவா
காட்டின் ரென்று பழித்தனை!—எல்ல
நண்ணும் விருந்திலாக் கன்றியே—நம்முன்
நா முபசாரங்கள் செய்வ தோ—உற்
வண்ணனும் தம்பியு மாதலால்—அவ
ரன்னிய மா நமைக் கொண்டிலா,—முகில்
வண்ண னத்தியா தம்முளே—முதல்
மாண புடையா னெனக் கொண்டனா,

திரிதராடடிரன பதிற கூறுதல்

‘கண்ணனு க கே யது சாலு மென—றுயர்
கங்கை மகன சொலச செயதனா,—இதைப
பண்ணரும பாவ மென நெண்ணினுல—அதன
பார மவா தமைச சாரு மோ?—பின்னுங்
கண்ணனை யே தென்க கொண்டனை?—“அவன
காலிற சிறு துக ளொப்பவா—நிலத
தெண்ணரு மன்னவா தமமு ளே—பிறா
யாரு மிலை” யெனல காணுவாய்.

‘ஆதி பரம பொருள நாரணன,—தெளி
வாகிய பாற கடல மீதி லே—நல்ல
சோதிப பணமுடி யாயிரம—கொண்ட
தொல லறி வென்னு மொரா பாம்பின மேல—ஒரு
போதத துயில கொளும நாயகன,—கலை
போநது புவிமிசைத தோன்றினுன—இந்தச
சீதக குவகை விழியினுன”—எனறு
செப்புவ ருணமை தெளிந்தவா.

“நானெனு மாணவந தளள லும—இந்த
ஞாலத்தைத் தா னெனக கொள்ளலும—பர
மோன நிலையி னடத்தலும—ஒரு
மூவகைக காலங் கடத்தலும—நடு
வான கருமங்கள் செயதலும—உயிர
யாவிற்ரும நல்லருள பெயதலும—பிறா
ஊனைச சிதைத்திடும போதினும—தன
துள்ள மருளி னெகுதலும,

“ஆயிரங் கால முயற்சியாற—பெற
லாவரிப பேறுகள் ஞானியா;—இவை

பாரதி மணி மலர்

தாயின் வயிற்றிற பிறந்தனறே—தமைச்
சாரந்து விளங்கப் பெறுவரேல,—இந்த
மாயிரு ஞாந மவாதமைத—தெய்வ
மாண புடையா ரென்று போற்றுக காண !—ஒரு
பேயினை வேத முணராததல போற—கண்ணை
பெற்றி யுனக கெவா பேசுவாரா?"

திரிதராட்டிரன் பதில்

திரிதராட்டிரன் செவியில—இந்தத்
தீ மொழி புகுதலுந் திகைத்து விட்டான் ,
'பெரிதாத துயர் கொணராதாய ,—கொடும
பே யென்ப பிளகைகள் பெற்று விட்டேன ,
அரி தாககுதல போலே—அமா
ஆங் கவரொடு பொரலவல மென்றேன ,
நரி தாககுதல போலாம—இந்த
நாணமில் செயலினை நாடுவனோ ?

'ஆரியர் செயவாரோ ?—இந்த
ஆணமையிலாச் செய லெண்ணுவாரோ ?
பாரிநிற பிற ருடைமை—வெஃகும்
பதரினைப்போ லொரு பத ருண்டோ ?
பே ரியற் செலவங்களும—இசைப்
பெருமையு மெய்திட வீருமபுதி யேல்,
காரிய மிதுவாமோ ?—என்றன
காளை யனனோ ? இது கருத லடா !

‘வீரனுக் கேயிசை வாரா—திரு
மேதினி எனு மிரு மனைவியா தாம் ,
ஆ ரமா தம ரல்லாரா—மிசை
யாற்றி நல வெற்றியி லோங்குதியேல,
பாரத நாடடினிலே—அந்தப
பாண்டவ ரென்ப புகழ் படைத்திடுவாய ,
சோரா தம மகனோ நீ ?—உயா
சோமனற நொரு குலத் தோனற லனனோ ?

‘தம மொரு கருமத்திலே—நித தந
தளா வறு முயற்சி மறனோ பொருளை
இமமியுங் கருதாமை,—சாரந
திருப்பவா தமை நனகு காததிடுதல—
இமமையி லிவற்றினை யே—செலவத
திலக்கண மெனறனா மூ தறினா
அமம, இங் கிதனை யெலாம்—நீ
அறிந்திலே யோ ? பிழை யாற்றல நனனோ ?

‘நின னுடைத் தோளனையாரா—இள
நிருபரைச் சிதைத்திட நினைப்பா யோ ?
என னுடை யுயி ரனனோ ?—எனை
எண்ணி இக் கொள்கையை நீக்குதியால் !
பொன னுடை மாபகத்தாரா—இளம
பொறகொடி மாதரைக் களிப்பதினும்
இன்னும் ப லின்பத்தினும்—உளம
இசைய விட்டே இதை மறந்திடடா’

தருமபுத்திரன் தீர்மானம்

தருமனு மிவவளவில—உளத
தளர சியை நீக்கியொ ருறுதி கொண்டே
பருமங் கொள குரலினாய—மொழி
பதைத்திட லின்றி இங் கிவை உரைப்பான ;
'மருமங்க ளெவை செயினும்,—மதி
மருண் டவா விருந் தறஞ் சிதைத் திடினும்,
கரும மொன்றே உளதாம்—நங்கள்
கடன , அதை நெறிப்படி புரிந்திடுவோம்.

'தந்தையும வரப பணி ததான ;—சிறு
தந்தையுந் தூதுவந் ததை உரைத்தான :
சிறதை யொன றினி இலலை,—எது
சேரினா நல மெனத் தெளிந்து விட்டேன.
முநதை யச சிலை ராமன—செய்த
முடிவினை நமமவா மறப்பதுவோ ?
நொந்தது செய மாட்டோம்,—பழ
நூலினுக கிணங்கிய நெறி செலுவோம்.'

தருமபுத்திரன் முடிவுரை

வீம னுரைத்தது போலவே—உளம
வொம்பி நெடுவில் விசயனும்—அங்கு
காமனுஞ் சாமனு மொப்பவே—நின்ற
காளை இளைஞ் ரிருவரும்—செய்ய
தாமரைக கண்ணன யுதிட்டிரன்—சொல்லைத்
தட்டிப் பணி வொடு பேசினா ,—தவ
நேமந தவறலு முணுகொண ,—நரா
நெஞ்சங் கொதித்திடு போழ்திலே.

அனபும பணிவு முருக கொண்டோ—அணு
வாயினுந் தனசொல வழாதவா—அங்கு
வனபு மொழி சொலக கேட்டனன ,—அற
மனனவன புன்னகை பூத்தனன ,—‘அட !
முனபு சுயோதனன செயதது—இன்று
மூண டிருக்குங் கொடுங் கோலமும—இதன
பினபு விளைவதுந் தேநாநதுளேன , எனனைப்
பித்த் நெனறெண்ணி உரைத துடமா !

‘கைபரிடி கொண்டு சுழற்றுவோன—றன
கணக்கிற சுழன்றிடுஞ் சசகரம்—அது
தப்பி மிகையுங் குறையு மாச—சுற்றும்
தனமை அதற குள தாகு மோ?—இதை
ஒப பிட லாகும புனியின மேல—என்றும்
உள்ள உயிரகளின வாழவிறகே,—ஓரு

செப்பிடு விதையைப் போலவே—புவிச்
செய்திகள் தோன்றிடுமாயினும்,

‘இங்கிவை யாவுந் தவறிலா—விதி
ஏற்று நடக்குஞ் செயல்களாம்,—முடி
வெங்கணு மினறி எவற்றினும்—என்றும்
ஏறி இடை யின்றிச் செலவதாம்—ஒரு
சங்கிலி யொகுகும் விதி கண்டா !—வெறுஞ்
சாத்திர மன நிது சத்தியம்,—நின்று
மங்கியொரா நாளி லழிவதாம்—நங்கு
வாழ்க்கை இதனைக் கடந்த தோ ?

‘தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை தான்,—இங்கு
துன்பத் தொ டின்பம் வெறுமையாம்—இவை
மூன்றி லெது வருமாயினும்,—களி
மழகி நடத்தல முறை, கண்டா !—நெஞ்சில
ஊன்றிய கொள்கை தழைப்பரோ—துன்பம்
உற்றிடு மென்பதொ ரச்சத்தால் ?—விதி
போன்று நடக்கு முலகென்றே—கடன்
போற்றி ஒழுகுவா சான்றவா

‘சேற்றி ஒழலும் புழுவின்கும்,—புவிச்
செலவ முடைய அரசாக்கும்,—பிச்சை
ஏற்றுடல் காத திடு மேழைக்கும்,—உயிர்
எத்தனை உண்டவை யாவிற்கும்,—நித்தம்
ஆற்றுகுந் குள்ள கடமை தான்—முன் வந்
தவ வக கண்ட தொறு நிறகுமால்,—அது
தோற்றும் பொழுதிற் புரிகுவா—பல
குழந்து கடமை அழிப்ப ரோ ?

தருமனின் பதில்

‘யாவருக்கும் பொதுவாயினும்—சிறப்பென்ப ரரசா குலத்திற்கே—உயாதேவரை யொப்ப முன்னோ தமைத—தங்கள் சிந்தையிற் கொண்டு பணிகுதல்,—தந்தை ஏவலை மைந்தா புரிதற்கே—வில்லிராமன கதையை யுங் காட்டினேன ;—புவிக் காவலா தமமிற் சிறந்த நீர்—இன்று காமம் பிழைத் திடுவீர் கொலோ?’

தருமனின் பதில்

தோல் விலைக்கு பசுவினைக் கொல்லும்
துட்ட னிவவுரை கூறுதல் கேட்டே,
நூல் விலக்கிய செய்கைக் ளஞ்சும்
நோன்பி னோ னுள நொந்திவை கூறும் :
‘தேவலப பெயர் மா முனிவோ னும்
செய்ய கேளவி அசிதனும முன்னர்
காவலாக்கு விதித்த தந் நூலிற்
கவறு நஞ் செனக் கூறினா, கண்டாய் !

“ வஞ்சகத்தினில வெற்றியை வேண்டாரா,
மாயச சூதைப் பழியெனக் கொளவாரா,
அஞ்ச லின்றிச் சமரக் களத் தேறி
ஆகும் வெற்றி அதனை மதிப்பாரா,
துஞ்ச நேரினுந் தூய சொல் லன்றிச்
சொல் மிலேச்சரைப் போ லென்றுஞ் சொல்லாரா,

மிஞ்சி சீர்த்தி கொள பாரத நாட்டில்
மேவு மாரிய ” ரெனறனா மேலோரா.

“ஆதலா லிந்தச சூதினை வேண்டேன் '
ஐய, செலவம பெருமை இவற்றின
காத லா லர சாற்றுவ னலலேன ,
காழத்த நல்லற மேலங்கவு மாங்கே
ஓத லாணு முணாததுத லாணும
உணமை சானற கலைத தொகை யாவும
சாத லினறி வளாந திடுமாறும,
சகுனி, யா னரசாளுதல, கண்டாய !

‘ எனனை வஞ்சித தென செலவததைக கொளவோரா
என றனக கிடா செயபவ ரலலா,
முனை நின்ற தொா நான மறை கொலவார,
மூ துணாவிற் கலைத தொகை மாயப்பரா,
பினனை என னுயிர்ப பாரத நாட்டில்
பீடை செய்யுங் கலியை அழைப்பரா ,
நினனை மிகக பணி வொடு கேட்பேன :
நெஞ்சிற் கொள்கையை நீக்குதி ’ என்றான.

தருமன் இணங்குதல்

வெய்ய தான விதியை நினைந்தான
விலக கொணா தற் மெனப் துணாநதோன ;
பொய்ய தாகுஞ் சிறு வழக கொன்றைப்
புல னிலா தவர் தம் முடம பாட்டை

தருமன இணங்குதல

ஐய நெஞ்சி லற மெனக கொணடான.

ஐயகோ ! அந்த நாணமுத லாகத

துயய சிந்தைய ரெத்தனை மக்கள

துன்ப மிவ வகை எய்தின ரமமா !

முன பிருந்த தொ காரணத்தாலே,

மூடரே, பொய்யை மெய எனலாமோ ?

முன பெனச சொலுங் கால மதற்கு,

மூடரே, ஓர் வரையறை உண்டோ ?

முன பெனச சொலின நேற்று முனபே யாம் ,

முன்று கோடி வருடமு முனபே :

முன பிருந் தெண்ணிலாது புவி மேல

மொய்த்த மக்க ளெலா முனிவோரோ ?

நீர் பிறககு முன பார மிசை மூடர்

நோந்த தில்லை எனநீனைந்தீரோ ?

பார் பிறந்தது தொட டின்று மட்டும,

பல பலப பல பறபல கோடி

கார பிறககு மழைத் துளி போலே

கண்ட மக்க ளனைவ ருள ளேயும்,

நீர் பிறப்பதன முன்பு, மடமை

நீசத் தனமை இருந்தன வன்றோ ?

பொய் யொழுககை அற மென்று கொண்டும்,

பொய்யா கேலியைச் சாத்திர மென்றும்,

ஐயகோ, நங்குள பாரத் நாட்டில்

அறி விலா ரறப் பற்று மிக குள்ளோர்

நொய்ய ராகி அழிந்தவா கோடி.

நூல வகை பல தேர்ந்தது தெளிந்தான,

பாரதி மணி மலர்

மெய் யறிந்தவா தமமு ஞாயாநதோன—
விதியினுலத் தருமனும் வீழ்நதான.

மதியினும் விதி தான பெரி தனறோ ?
வையமீ துள வாகு மவற்றுள
விதியி னும் பெரிதோரா பொரு ண்ணடோ ?
மேலை நாளு செயுங் காம மல்லாதே,
நதியி லுள்ள சிறு குழி தனனில
நானகு திககி லிருந்தும் பனமாசு
பதியு மாறு, பிறா செயுங் காமப்
பயனு நமமை அடைவ துணடனறோ ?

சூது மீட்டும் தொடங்குதல்

கா யுருட்ட லாரா—சூதுக
களி தொடங்க லாரா.
மாய முள்ள சகுனி—பினனும்
வாரததை சொல்லுகின்றன :—
'நீ அழித்த தெல்லாம—பினனும்
நின் னிடத்து மீளும்.
ஓய வடைநதிடாதே,—தருமா !
ஊக்க மெய்து' கென்றன.

கோயிற பூசை செயவேரா—சிலையைக்
கொண்டு விறறல போலும்,
வாயில் காஃது நிற்போன—வீட்டை
வைத் திழத்தல் போலும்,

சூது மீட்டும தொடங்குதல

ஆயிரங்க ளாந — நீதி
அவை உணர்ந்த தருமன்
தேயம வைத்திழந்தான ,—சிஃசி !
சிறியா செய்கை செய்தான.

‘நாட்டு மாந்த ரெல்லாம—தம போல
நராக ளென்று கருதார ,
ஆட்டு மந்தையா மென்’—முலகை
அரச ரெண்ணி விட்டார.
காட்டு முணமை நூல்கள—பல தாங்
காட்டினாக ளேனும்,
நாட்டு ராஜ நீதி—மணிதா
நனகு செய்யவில்லை

ஓராஞ் செய்திடாமே,—தருமத்
துறுதி கொள றிடாமே,
சோராஞ் செய் திடாமே—பிறரைத்
துயரில் வீழத் திடாமே.
ஊரை யாஞ் முறைமை—உலகில
ஓர் புறத்து மில்லை.
ஸார மற்ற வாரத்தை !—மேலே
சரிதை சொல்லுகின்றோம்.

திரௌபதியை இழுத்தல்

பாவினர் சபை தனிலே,—புகழ்ப
பாஞ்சால நாட்டினா தவப் பயனை,
ஆவியி லினியவளை,—உயிராத
தணி சுமந துல விடு செயய முதை,
ஒவிய நிகர்த்தவளை,—அரு
ளொளி யினைக் கறபனைக் குயி ரதனைத்
தேவியை, நிலத் திருவை,—எங்குந்
தேடினுங் கிடைப் பருந் திர வியததை,

படி மிசை இசை யுறவே—நடை
பயின றிடுந் தெய்விக மலாக் கொடியைக்
கடி கமழ் மின னுருவை,—ஒரு
கமனியக் கலவினைக் காதலினை,
வடி வுறு பே ரழகை,—இனப்
வளத்தினைச் சூதினிற பணய மென்றே
கொடியவ ரவைக் களத்தில்—அறக்
கோமகன வைத் திடல குறித்து விட்டான்.

வேளவிப் பொருளினையே—புலை நாயின முன
மென்றிட வைப்பா போல,
நீள விட்டப் பொன மானிகை—கட்டிப் பேயினை
நேர்ந்து குடி யேற்றல் போல,
ஆள விறகுப் பொன வாங்கியே—செய்த பூனை
ஆநதைக்குப் பூட்டுதல் போல்,

கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி

கௌவிக கொருவ ரில்லை—உயிர்த தேவியைக்
கீழ மககட காளாககினுன.

செருபுககுத தோல் வேணடியே,—இங்குக கொல்வரோ
செல்வக குழநதை யினை ?

விருப புற்ற குதினுககே—ஒத்த பந்தயம்

மெய்த தவப பாஞ்சாலியோ ?

ஒருப படடுப போனவுடன,—கெட்ட மாமனும்

உன்னி யத தாயங் கொண்டே

இருப பகடை போடெனருன,—பொயமைக காயகனும்

இருப பகடை போட்டவே.

— — —

திரௌபதி சூதில் வசமானது பற்றிக் கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி

— — —

திககுத குலுங் கிடவே—எழுந் தாடுமாம

தீயவா கூட்ட மெல்லாம,

தககுத தக கென்றே அவா—குதித தாடுவார்

தம் மிரு தோள கொட்டுவார்.

ஒக்குந தரும் னுககே—இஃதெனப 'ரோ'

ஓ !' வென றிரைந் திடுவார்,

கக கக கென்றெ நகைப்பாரா—' துரியோதன,

கட்டிக கொ ளெமமை' எனபாரா.

மாமனைத ' தூக்கா' யெனபாரா ;—அந்த மாமன மேல்
மாலை பல வீசுவார்.

'சேமத திரவியங்கள்—பல நாடுகள்

சோந்ததி லொன்று மிலலை ,

காமத திரவிய மாம—இந்தப் பெண்ணையுங்
கைவச மாகச் செய்தான ,
மாம ஞா தெயவ' மென்பார , ' துரியோதனன்
வாழ்க' வென ஞாத திடுவார.

துரியோதனன் சொல்வது

நின்று துரியோ தனன்—அந்த மாமனை
நெஞ் சொடு சேரக் கடடி,
'என துயா தீரத்தா யடா—உயிர மாமனே,
ஏளனந தீர்த்து விட்டாய.
அன்று நகைத்தா ளடா,—உயிர மாமனே,
அவளை என ஆளாகுகியாய.
என்றும் மறவே னடா;—உயிர மாமனே .
என்ன கைமமாறு செயவேன !

'ஆசை தணித்தா யடா,—உயிர மாமனே,
ஆவியைக் காததா யடா.
பூசை புரிவோ மடா,—உயிர மாமனே,
பொங்க லுனக் கிடு வோம.
நாச மடைந்த தடா—நெடு நாட் பகை,
நா மினி வாழநதோ மடா !
பேசவுந தோன்று திலலை,—உயிர மாமனே,
பேரின்பங் கூட்டி விட்டாய '

என்று பல சொல்லுவான,—துரியோதனன்,
எண்ணி எண்ணிக் குதிப்பான ,

குன்று குதிப்பது போல—துரியோதனன்
கொட்டிக் குதித் தாடுவான்.
மன்று குழப்ப முற்றே—அவா யாவரும்
வகை தொகை யொன்று மின்றி
அன்று புரிந்த தெல்லாம—என்றன பாட்டிலே
ஆகக் லெளி தாகு மோ ?

**திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு
அழைத்து வரச் சொல்லியதுபற்றி
ஐகத்தில் உண்டான
அதர்மக் குழப்பம்**

தருமம் அழி வெய்தச் சததிய மும் பெரய யாக
பெருமைத் தவங்கள் பெயா கெட்டு மண்ணாக,
வானததுத தேவா வயிறறிலே தீப பாய,
மோன முனிவா முறை கெட்டுத் தா மயங்க,
வேதம் பொரு ளினறி வெறுரையே யாகி விட,
நாதம் குலைந்து நடுமை யின்றிப் பாழாக,
கந்தருவ ரெல்லாம களை யிழக்கச் சித்தா முதல்
அந்தரத்து வாழுவோ ரணைவோரும் பித துறவே,
நான முகனார் நா வடைக்க, நா முகட்குப் புத்தி கெட,
வான முகிலைப் போன்ற தொரு வண்ணத் திருமாலும்
அறி துயில் போய மற றுங்கே ஆழந்த துயி லெய்திவிட
செறி தரு நற் சீரழகு செல்வ மெலார் தானாகு
சீதேவி தன வதனஞ் செமமை போயக் காரடைய,
மாதேவன யோகம் மதி மயக்க மாகி விட,—

வாலை, உமா தேவி, மாகாளி, வீறுடையாள,
 மூலமா சகதி, ஒரு மூவிலை வேல கையேற்றாள,
 மாயை தொலைக்கு மஹா மாயை தானாவாள,
 பேயைக் கொலையைப் பிணைக் குவையைக் கண்டுவப்பாள,
 சிங்கத்தி லேறிச் சிரித் தெவையுங் காததிடுவாள,
 நோவுங் கொலையு நுவ லொண்ப பீடைகளும்
 சாவுஞ் சலிப்பு மெனத் தான பல கண முடையாள.
 கடர் வெருமை ஏறுங் கரு நிறத்துக் காலனா
 இடாது பணி செய்ய இலங்கு மஹா ராணி,
 மங்களஞ் செலவம் வளர் வாழநாள நற கோத்தி
 துங்க முறு கலவி யெனப் குழும் பல கணத்தாள,
 ஆக்கந் தாலாவாள, அழிவு நிலை யாவாள,
 போக்கு வர வெய்தும் புதுமை யெலாந் தானாவாள,
 மாறி மாறிப் பின்னும் மாறி மாறிப் பின்னும்
 மாறி மாறிப் போம் வழக்கமே தானாவாள,
 ஆதி பரா சகதி—அவனெனஞ் சம வனமையுற,
 சோதிக் கதிரா விடுக்கும் சூரியனாந் தெய்வத்தின
 முகத்தே இருள் படர்.

துரியோதனன் விதூரனை நோக்கி உரைப்பது

மூடப் புலைமையினோன,

அகத்தே இருளுடையான, ஆரியரின வேருனோன,
 துரியோதனனுஞ் சுறுக கெனவே தான திருமபி
 அரியோன விதூர னவனுக் குரை செய்வான :
 ‘செலவாய, விதூரா, நீ சிந்தித்திருப்பதேன ?’
 வில்வா னுதலினாள், மிகக் எழி லுடையாள,

வி துரன் சொல்வது

முன்னே பாஞ்சாலா முடிவேந்தன ஆனி மகள,
இன்னே நாம சூதில் எடுத்த விலை மகள பாஸ்
சென்று விளை வெல்லாஞ் செவ்வனே தானுணர்த்தி,
“ மனறி னிடை யுள்ளாலின மைததுன்னின னோ

தலைவன

நினனை அழைக்கிறுந நீள மனையி லேவலுக்கே ”
என்ன உரைத தவனை இங்குக் கொணாவாய்’ என்றான்.

வி துரன் சொல்வது

துரியோதன னிச சுடு சொற்கள் கூறிடவும்,
பெரி யோன வி துரன் பெரி துஞ் சினங் கொண்டு,
‘மூட மகனே, மொழி யொழு வாரததையினைக்
கேடு வர லறியாய், கீழ்மையினுற சொல்லிவிட்டாய்.
புள்ளிச சிறு மான புலியைப் போய்ப் பாயவதுபோல,
பிள்ளைத் தவனை பெரும் பாம்பை மோதுதல் போல,
ஐவா சினத்தின் அழலை வளாக்கின்றாய்.
தெய்வத் தவத்தியைச் சீர்குலையப் பேசுகிறாய்,
நினனுடைய நனமைக்கிந நீதி யெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன்
என்னுடைய சொல் வேறெவாபொருட்டுமில்லையடா !
பாண்டவா தாம நாளைப்பழி யிதனைத் தீர்த்ததிடுவா,
மாண்டு தரை மேல், மகனே, கிடப்பாய நீ.
தன னிழிவு நாடுந் தறுகணமை என்னேடா ?
முன்ன மொரு வேனன முடிந்த கதை கேட்டிலையோ ?
நல்லோர் தம துள்ளம் நையச் செயல் செய்தான
பொல்லாத வேனன, புழுவைப்போல மாயநதிட்டான்.

பாரதி மணி மலர்

நெஞ்சஞ் சுடவுரைத்தல நேர்மை எனக் கொண்டாயோ?
 மஞ்சனே, அச்சொல் மருமததே பாயவதனறே?
 கெட்டாரா தம் வாபி லெளி தேகிளைத்து விடும்,
 பட்டாரா தம் நெஞ்சிற பலநா ளகலாது.
 வெந் நரகு சோதது விடும், விததைத் தடுத்ததுவிடும்,
 மன்னவனே, நொந்தாரா மனஞ் சுடவே சொல்லுஞ்
 சொல்.

சொல்லி விட்டேன், பின்னொரு கால சொல்லேன்,
 கவுரவாகாள்!

புல்லியாகுட கினபம் புவித் தலத்தில வாராது
 பேராசை கொண்டு பிழைச் செயல்கள் செய்கின்றீர்!
 வாராத வன் கொடுமை மா விபத்து வந்து விடும்
 பாண்டவா தம் பாதம் பணிந் தவா பாறகொண்ட
 தெலாம்

மீண்டவாகக்கே னந்து விட்டு விநயமுடன்
 “ஆண்டவரே, யாங்கள் அறியாமையாற் செய்த
 நீண்ட பழி இதனை நீர் பொறுப்பீர்” என்றுரைத்து,
 மற றவரைத் தங்கள் வள நகரக்கே செல்ல விடா.
 குற்றந் தவிரக்கு நெறி இதனைக் கொளவீரேல,
 மா பாரதப் போர் வரும், நீ ரழிந்திடுவீர்
 பூபாலரே’ என் றப் புண்ணியனுங் கூறினான்.
 சொல் விதனைக் கேட்டுத் துரியோதன மூடன்,
 வல் விடிபோல ‘சீசசி’ மடையா, கெடுக நீ
 எப்போது மெமமைச் சபித்த லியல் புனக்கே.
 இப்போ துன் சொல்லி எவருஞ் செவிகொளார்.
 யாரடா, தோப பாகன! நீ போய்க் கண மிரண்டில்
 “பாரதர்க்கு வேந்தன் பணித்தா” னெனக் கூறிப்

வி துரன சொல்வ து

பாண்டவா தந தேவிதனைப் பார வேந்தாமல் னிலே
 ாண்டழைத்ததுவா' எனறி யம்பிணை. ஆங்கே தோப
 பாகன விரைந்து போய்ப் பாஞ்சாலி வாழ மனையில்
 சோகந ததுமபித துடித்த குரலுடனே,
 'அமமனே போற்றி ! அறங் காப்பாய், தாள போற்றி !
 வெமமை யுடைய விதியால் யுதிட்டிரனா
 மாமன சகுனி யொடு மாயச் சூதாடியதில்,
 பூமி யிழந்து பொரு ளிழந்து தம்பியரைத்
 தோற்றுகத் தமது சூதந்தரமும வைத்திழந்தாரா
 சாற்றிப் பணய மொத்த தாயே உனை வைத்தாரா
 சொல்லாமை நாவு துணிய விலலை, தோற்றி ட்டாரா.
 எல்லாருங் கூடி யிருக்கும் ஸபை தனிலே,
 மினனை அழைத்து வர நேரித்தான எம்மரசன்'
 எனவ் உரைத்ததிடனும, 'யார சொன்ன வா ததை

யடா !

சூதா ஸபை தனிலே தொல சீர மறக் குலத்து
 மாதா வருதல மர போடா ? யார பணிபால
 எனனை அழைக்கின்றாய் ?' என்றாள். அத்தற கவனும
 'மன்னன் சுயோதனை றை வாரததையினால்' என

றிட்டான்

'நல்லது , நீ சென்று நடந்த கதை கேட்டு வா.
 வல்ல சகுனிகு மாண பிழந்த நாயகா தாம்
 எனனை முன்னே கூறி இழந்தாரா ? தாமைமே
 முன்ன மிழந்து முடித் தெனனைத் தோற்றாரா ?
 சென்று ஸபையில் இச செய்தி தெரிந்து வா'
 என றவளுங் கூறி, இவன போகிய பின்னா,
 தன்னந தனியே தவிகு மனத்தா ளாய்,

பாரதி மணி மலா

என்னங் குலைந்து மலா விழிகள் நீர் சொரிய,
உள்ளத்தை அச்சம் உலை வுறுத்தப் பேய் கண்ட
பிள்ளையென விறற்றிருந்தாள். பின்னர்தத்தோப்பாக
மன்னன் ஸபை சென்று, 'வாள் வேந்தே! ஆங்குநதப்
பொன் வரசு தாள் பணிந்து "போதருவீர்' என்றிட
தேன.

"எனனை முதல வைத் திழந்த பின்பு தனனை என்
மன்ன நிழந்தாரா? மாறித் தமைத் தோற்ற
பின்னரெனையுத் தோற்றாரா?" என்றே நமபேரவைய
பின்னற கொடியார் வினவி வரத் தாம் பணித்தார்
வந்து விட்டேன்' என ஸுரைத்தான் மாணியாந்த
பாண்டவா தாம்

நொந்து போயொன்றும் நுவலா திருந்து விட்டார்
மற்றும் சபை தனிலே வந்திருந்த மன்ன ரெலாம்
முற்று முரை யிழந்து மூங்கையா போல விறற்றிருந்தார்.

வீமன் சொல்வது

'சூதா மனைகளிலே—அண்ணை '
தொண்டு மகளி ருண்டு.
சூதிற் பணய மென்றே—அங்கோர்
தொண்டச்சி போவ திலலை.

'ஓது கருதி வைத்தாய்?—அண்ணை,
யாரைப் பணயம் வைத்தாய்?
மாதா குல விளக்கை—அன்பே
வாயந்த வடி வழகை.

வீமன் சொலவது

‘பூமி யரச ரெல்லாங்—கண்டே
போற்ற விளங்குகிறுன,
சாமி, புகழிஷுககே—வெம போரா
சண்டனப் பாஞ்சாலன்.

‘அவன சுடா மகளை,—அண்ணை,
ஆடி யிழந்த விட்டாய்
தவறு செயது விட்டாய்,—அண்ணை,
தருமங் கொன்று விட்டாய்

‘சோரத்திறு கொண்டதிலை,—அண்ணை,
சூதிற படைத்த திலை
வீரத்திறு படைத்தேதாம்,—வெம போரா
வெற்றி யிறு படைத்தேதாம்,

‘சககரவாத்தி யென்றே—மேலாந்
தனமை படைத்திருந்தோம் ;
பொக்கென ஓர் கணத்தே—எல்லாம்
போகத் தொலைத்து விட்டாய்.

‘நாட்டை யெல்லாந் தொலைத்தாய்,—அண்ணை,
நாங்கள் பொறுத்த திருந்தோம்.
மீட்டு மெமை யடிமை—செய்தாய்,
மேலும் பொறுத்த திருந்தோம்.

‘துருபதன மகளைத்—திட்டத்
துயந்னுடற் பிறப்பை,
இரு பகடை யென்றாய்,—ஜயோ !
இவாக கடிமை யென்றாய் !

‘இது பொறுப்ப திலலை,—தம்பி’

எரி தழல கொண்டு வா.

கதிரை வைத் தீழ்ந்தான்—, அண்ணன

கையை எரித்திடுவோம்’

அர்ஜுனன் சொல்வது

என வீமன் ஸஹதேவ லிடத்தே சொன்னான்.

இதைக் கேட்டு வில விஷயம் எதிர்த்துச் சொல்வான்

‘மன மாரச சொன்னாயோ? வீமர்! என்ன

வாழ்ததை சொன்னாய்? என்ரு சொன்னாய்? யாவா

[பிரஸங்கம்]

கன மாருந் துருபதஸா மகனைச் சூதுக

களியிலே முந்நிடுதல குற்ற மென்றாய்,

சின மான் தீ அறிவைப் புகைத்தலாலே,

திரி லோக நாயகனைச் சினந்து சொன்னாய்.

“ தருமத்தின வாழ வதனைச் சூது கவரும்,

தரும மறுபடி வெல்லும்” என்று மியற்கை

மருமத்தை நம்மாலே உலகங் கற்றும்

வழி தேடி விதி இந்தச் செய்கைசெய்தான்.

கருமத்தை மேன மேலுங் காண்போம் இன்று

கட்டுண்டோம், பொறுத்திருப்போம், கால மாறும்,

தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்.

தனு உண்டு காணாவ மதன போ’ என்றான்.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

துச்சாதனா எழுந்தே—அனனை
 துகிலினை மன்றிடை யுரித லுற்றான
 ‘அச்சோ தேவாகளே!’—என
 றலறி அவ னிதுரனுந தரை சாயந்தான்.
 பிசு சேறியவனைப் போல—அந்தப்
 பேயனுந துகிலினை உரிகையிலே,
 உட சோதியிற் கலந்தாள் ;—அனனை
 உலகத்தை மறந்தாள், ஒருமை யுற்றாள்
 ‘ஹரி, ஹரி, ஹரி, என்றாள்,—கண்ணா !
 அபய மபய முனாக கபய மென்றாள்
 கரியினுக கருள புரிந்தே—அன்று
 கயத திடை முதலையி னுயிர மடித்தாய,
 கரிய நன்னிற முடையாய,—அன்று
 காளிங்கன தலைமிசை நடம் புரிந்தாய !
 பெரிய தொர பொரு ளாவாய,—கண்ணா !
 பேசரும் பழ மறைப் பொருளாவாய !
 ‘சககர மேந்தி நின்றாய,—கண்ணா !
 சார்ங்க மென்றெரு விலலைக் கரத் துடையாய !
 அக்ஷரப் பொருளாவாய,—கண்ணா
 அக்கார அமு துண்ணும பசுவ குழந்தாய !
 துக்கங்க ளாழித் திடுவாய,—கண்ணா !
 நெதாண்டா கண்ணீர்களைத் துடைத் திடுவாய !

பாரதி மணி மலா

தக்கவா தமைக காப்பாய,—அநதச
சதூமுக வேதனைப படைத்து விட்டாய.

‘வாஸ த துள வானுவாய,—தீ
மண நீ காற்றினில் அவை யாவாய,
மோனத துள வீழ்ந்திருப்பாரா—தவ
முனிவா தம அகத்தினி லொளிரா தருவாய !
காஸ ததுப பொய்கையிலே—தனிக
கமல மென பூமிசை வீற்றிருப்பாள,
தானதது ஸ்ரீ தேவி,—அவள
தாளினை கைக்கொண்டு மகிழ்ந் திருப்பாய !

‘ஆதியி லாதி யப்பா,—கண்ணா !
அறிவினைக கடந்த விண்ணகப் பொருளே,
சோதிகுங் சோதி யப்பா,—என்றை
சொல்லினைக கேட்டருள செய்திடுவாய !
மா திகு வெளியினிலே—நடு
வாஸ ததிற பறந்திடும் கருடன் மிசை
சோதிகுள ஊந்திடுவாய,—கண்ணா !
சுடாப் பொருளே, பேரடற் பொருளே !

“கம்பத்தி லுள்ளானோ?—அடா !
காட்டுன றன கடவுளைத் தூண்டத்தே !
வம புரை செய் மூடா”—என்று
மகன மிசை யுறுமியத தூணுதைத்தான
செம பவிர குழ லுடையான ;—அநதத
தீய வலவிரணிய னுடல பிளந்தாய !
நம்பி நின் ஷடி தொழுதேன,—எனனை
நா ணழியா திங்கு காத தருள்வாய.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

‘வாக்கினுக் கீசனையும்—நின்றன
வாக்கினி லசைத் திடும வலிமையினாய்,
ஆக்கினை கரத்துடையாய்,—என றன
அன புடை எநதை, என னருட கடலே,
நோக்கினிற கதி ருடையாய்,—இங்கு
நூற்றுவா கொடுமையைத் தவிரத் தருளவாய்,
தேக்கு நல் வானமுதே’—இங்கு
சிற றிடை யாய்ச்சி யில் வெண்ணெ யுண்டாய் !

வையகங் காத் திடுவாய் !—கண்ணா !
மணி வண்ணா, என றன மனச் சுடரே !
ஐய, நின் பத் தமலரே—சரண.
ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி!’ என்றாள்.
பொய்யா தந் துயரினைப் போல,—நல்ல
புண்ணிய வாளா தம் புகழினைப் போல,
தையலா கருணையைப் போல,—கடல்
சல சலத் தெறிந் திடும அலைகளைப்போல,

பெண் ணொளி வாழத் திடுவா—அந்தப்
பெரு மக்கள செலவத்தின் பெருகுதல் போல
கண்ண பிரா னருளால்,—தம்பி
கழற் றிடக் கழற் றிடத் துணி புதிதாய்
வண்ணப் பொற் சேலைகளாம்—அவை
வளர்ந்தன, வளர்ந்தன, வளர்ந்தனவே !
எண்ணத்தி லடங்காவே,—அவை
எத்தனை எத்தனை நிறத்தனவோ !
பொன் னிழை படடிழையும்—பல
புதுப் புதுப் புதுப் புதுப் புதுமைகளாய்,

சென்னியிற கை குவித்தாளா—அவள
செவ்விய மேனியைச்சாராது நின்றே,
முன்னிய ஹரி நாமம்—தனலில்
முழு நற பய னுல கறிந் திடவே
துன்னிய துகிற கூட்டங்—கண்டு
தொழுமபத துச்சாதலான வீழ்நது விட்டான

தேவாகள டூச சொரிந்தாரா,—‘ஓம்
ஜெய ஜெய பாரத சக்தி,’ என்றே.
ஆவலொ டெழுநது நின்றா—முனனை
ஆரிய வீட்டுமன கை தொழ்தான.
சாவடி மறவ ரெல்லாம—‘ஓம்
சக்தி சக்தி சக்தி’ என்று கரங் குவித்தாரா
காவலி வெறி பிழைத்தான,—கொடி
கடி யர வுடையவன தலை கவிழ்ந்தான.

வீமன் செய்த சபதம்

வீம னெழுந துரை செய்யவான —‘இங்கு
விண்ணவ ராணை, பரா சக்தி யாணை,
தாமரைப் பூவினில் வந்தான—மறை
சாற்றிய தேவன திருக கழ லாணை;
மா மகளைக் கொண்ட தேவன—எங்கள்
மரபுக்குத் தேவன கண்ணன பத்த தாணை;
காமனைக் கண்ணழலாலே—கூட்டுக
காலனை வென்றவன பொன னடி மீதில

ஆணை யிடடிஃ துரை செயவேன :—இந்த
 ஆணமை யிலாத துரியோதனன் றனனை,
 பேணும் பெருங் கா லொத்தாள—எங்கள்
 பெண்டு திரௌபதியைத் தொடை மீதில்
 நாணின்றி “ வந்திரு ” என்று—இந்த
 நாய மகனாக துரியோதனன் தனனை,
 மாணற்ற மன வா கணை முன்னே,—என்றன்
 வனமை யிலுல யுத்த ரங்கத்தின கணனை,
 ‘தொடையைப் பிளந் துயிர மாயப்பேன— தம்பி
 சூரத் துச்சராதான் தனையு மாங்கே
 கடை பட்ட தோள்களைப் பியப்பேன,—அங்கு
 கள னொ டு மறு மிரத்தங் குடிப்பேன,
 நடை பெறுங் காண்பி ருலகா!—இது [வேண்டா
 நான் சொல்லும் வாரததை என் றெண்ணிடல்
 தடை யற்ற தெய்வத்தின் வாரததை,—இது
 சாதனை செய்க, பராசகதி” என்று

அர்ஜுனன் சபதம்

பாரதத் தொழுந் துரை செய்வான் :—‘இந்தப்
 பாத்தக காணனைப் போரில் மடிப்பேன.
 தீர்த்தன பெரும புகழ் விஷ்ணு—எங்கள்
 சீரிய நண்பன கண்ணன் கழ லாணை ;
 காரத் தடங் கண்ணி எந் தேவி—அவன்
 கண்ணிலும் காண்டுவ விலலினு மாணை ,
 போரத் தொழில் விநதைகள் காண்பாய,—ஹே!
 பூதலமே! அந்தப் போதிலில்’ என்று.

பாஞ்சாலி சபதம்

தேவி திரௌபதி சொலவாள—‘ஓம்,
தேவி பராசகதி ஆணை யுரைத்தேன ,
பாவி துரசாசனன செந நீர்,—அந்தப்
பாழ்த துரியோதனன் ஆக்கை இரத்தம்,
மேவி இரண டுங் கலந்து—குழல்
மீதினிற பூசி நறு நெய் குளித்தே
சீவிக் குழல் முடிப்பேன யான ,—இது
செய்ய முனனே முடியே’ ஸ்ரீராமரைத்தாள

ஓ மென றுரைத்தனா தேவா ,—ஓம்
ஓ மென று சொல்லி லு மிற்று வான்ம.
பூமி யதிராசி உண்டாச்சு—விண்ணைப்
பூழிப் படுத்திய தாஞ் சுழற் காற்றை.
சாமி தருமன புனிககே—என்று
ஸாக்ஷி யுரைத்தன பூதங்களைந்தும.
நா முங் கதையை முடித்தோம்—இந்த
நா னில முற்று நல லின்பத்தில் வாழ்க.

பாஞ்சாலி சபதம் முற்றிற்று.

60. ஸ்வசரீதை

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நெலலை யூரசெனறவ ளுணா கலைத்திறன
 நேரு மாறெனை எந்தை பணித்தனன் ,
 புலலை யுணகென வாள்ரிச சேயினைப்
 போககல போலவும், ஊணவினை வாணிகம்
 நல்ல தென்றெரு பாபபலப பிள்ளைய
 நாடு விபபது போலவும், எந்தைதான
 அல்லலமிககதார மணபடு கலவியை
 ஆரியாக கிங் கருவருப் பாவதை
 நரியு யிரச்சிறு சேவகா தாதாகள
 நாயெ வத்திரி யொற்றா உணவினைப்
 பெரிதெனகொடு தமமுயிர விறறிடும்
 பேடி யாபிறாக கிச்சகப் பேசுவோர
 கருது மிவவகை மாகுகள பயினறிடுங்
 கலைப் யிலகென வெனனை விடுத்தான.
 அருமை மிகக மயிலைப் பிரிந்துமிவ
 வறபர் கலவியி னெஞ்சுபொருதுமோ?
 கணிதம் பன்னிரண் டாண்டு பயிலவா, பிள்ளை
 காராகொள வாலிலோர மீனிலை தோந்திலார ,
 அணிசெய காவிய மாயிரங் கற்கினும்
 ஆழந்தி ருக்குங் கவியுளம் காண்கிலார ,
 வணிக முமபொரு ணாலும் பிதற்றுவார ,
 வாழு நாட்டிற் பொருள்கெடல கேட்டிலார ,
 துணியு மாயிரஞ் சாத்திர நாம்ங்கள்
 சொல்லுவாரெட டுணைப்பயன கண்டிலார.

பாரதி மணி மலர்

கம்ப னெனறொரு மானிடன வாழ்ந்ததும்,

காளி தாசன கவிதைபு னைந்ததும்,

உமபர் வானத்துக் கோளையு மீனையு

மோர்ந்த ளந்தொரா பாஸ்கரன மாட்சியும்,

நமபருந்திற் லோடொரு பரணினி

ஞால மீதிலி லக்கணங் கண்டதும்,

இமபா வாழ்வி னிறுதிகண டுணமையின

இயலபு ணாததிய சங்கர னேற்றமும,

சேரன தம்பி சிலம்பை யிசைத்ததும்,

தெய்வ வளஞ்ஞவன் வானமறை செய்ததும்,

பாரில நல்லிசைப் பாணடிய சோழர்கள்

பார ளித்ததும் தாமம் வளர்த்ததும்,

பேர ருடசுடா வளங்கொண் டசோகனா

பிழை படாது புவித்தலங் காத்ததும்,

வீரா வாழ்த்த மிலேரசா தந் தியகோல

வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியில வெற்றியும்

அன்ன யாவு மறிந்திலா பாரத்த

தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட போருநா ,

முன்னா நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்

மூண்டி ருக்கிமிந் நாளி னிகழ்ச்சியும்

பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தோகிலா

பேடிககலவி பயின றுழல் பித்தர்கள் ,

எனன கூறிமற நெங்ங னுணராததுவேன

இங்கி வாககென துள்ள மெரிவதே !

சூதி லாத வுளத்தின னெந்தைதான '

சூழ்ந்த னககு நலஞ்செய னாடியே

ஆங்கிலப் பயிற்சி

ஏதி லாதருங் கலவிப் படுகுழி
 ஏறி யுயதற கரிய கொடுமபிலம்
 தீதியன்ற மயக்கமு மையமும
 செய்கை யாவினா மேயரி ரததையுந்
 வாதும பொயமையு மென்றவி லங்கிமை
 வாழும் வெங்குலை கக கெனனை வழங்கினன.
 ஐய ரென்றுந் துறையென று மறநெனக
 காங்கி லக்கலை யொன்றொ ளுணராததிய
 பொயய ருக்கிது கூற்றவன், கேட்பிரேல
 'பொழுதே லாழங்குள் பாடத்தில போக்கிநான்
 மெய்ய யாநது விழித்தி வெய்திட
 வீறி முநதென துள்ள நொய் தாகிட
 ஐயம் விஞ்சுசு சுதந்திர ங்குகியொ
 அறிவு வாரித துருப்பென றலைந்ததால.'
 செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது,
 தீதெ னக்குப் பலலாயிரஞ் சோந்தன,
 நலமோ ரெட்டுணை யுங்கண்ட லேனினைத்
 நாறப் தாயிரங் கோரிலிற் சொல்லுவேன.
 சிலமுன செய நலவினைப் பயனாலு நந
 தேவி பாரதத் தனனை யருளிணும
 அலைவு றுததுநும பேரிருள வீழநதுநான்
 அழிந்தி டாதொரு வாறுபி ழைத்ததே.

மணம்

நினைக்க நெஞ்ச முருகும், பிறாகுகிதை
 நிகழத்த நாநனி கூசு மதனறியே
 னனைத்திங் கெணணி வருந்தியு மிவவிடர்
 யாங்ஙன மாற்றுவ தென்பது மோரந்திலம்.

பாரதி மணி மலர்

அனைத்தொர் செயதிமற் றேதெனிற் கூறுவேன.

அமம் ' மாக்கள மணமெனுஞ் செயதியே.

வினை த தொடாகளில மாண்ட வாழ்க்கையுள்

மேவு மிமமணம் போறபிறி தினற்றோ.

வீடுருவணம் யாப்பதை வீடென்பார ,

மிகளி ழிந்த பொருளைப் பொருளுென்பார ;

நாடுங் காலொர மணமற்ற செய்கையை

நல்ல தோரண மாமென நாட்டுவார

கூடு மாயிற பிரம் சரியங் கொள் ;

கூடு கினறில் தெனன்ற பிழைகளசெய

தீட ழிந்து நரக வழிச் செலவாய

யாது செயயினு மிமமணஞ் செயயல் காண

வசிட்டனுக்கு மிராமாகும பினனொரு

வளளுவாகுமுன வாயத்திட்டமாதாபோல

பசித்தொ ராயிர மாண்டு தவஞ்செயது

பாக்கி னும் பெறல் சால வரிதுகாண.

புசிப்ப தும்பரி னல்லமு தெனறெணிப

புளையா விறறிடும களளுண வாகுமோ ?

அசுத்தா சொலவது கேட்கலிா, காளையீர் ' [மின்.

ஆணமை வேண்டின மணஞ்செயதலோம்பு

வேறு தேயத தெவரெது செயயினும்

விழ்ச்சி பெற்ற விப பாரத நாட்டினில

ஊறழிந்து பிணமென வாழும்பிவ

ஒன நீக்க விரும்பு மிளையா தாம்

கூறு மெந்தத துயாகள விளையினும்

கோடி மக்கள பழிவந்து சூழினும்

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நீறு பட்டவிப் பாழ்ச்செயல் மட்டினும்
நெஞ்சு ததாலு நினைப்ப தொழிகவே.

பால ருந்து மதலையா தம்மையே
பாதகக் கொடும் பாதகப் பாதகர்
மூலத் தோடுகு லங்கெடல நாடிய
மூட மூடநிர மூடப் புலையர் தாம
கோல மாக மணத்திடைக் கூட்டுமிக
கொலையே னுஞ்செயலொன்றினை யுள்ளவும்
சால வினனு மோ ராயிர மாண்டிவா
தாத ராகி யழிகெனத் தோன்றுமே.

ஆங்கொர் கன்னியைப் பத்துப் பிராயத்தில்
ஆழநெஞ்சிடை யுனறி வணங்கினான்,
நங்கொர் கன்னியைப் பன்னிரண்டாண்டனுள்
எந்தை வந்து மணமடபிரி வித்தனன்,
தீங்கு மறறிதி லுண்டென றறிந்தவன்
செய லெதிராகுந் திறனில னாயினேன்.
ஓங்கு காதற் றழலெவ வளவென்றன
உள மெரித்துள் தென்பதுங் கண்டிலேன்.

மற்றொர் பெண்ணை மணஞ் செய்த போழ்துமுன்
மாத ராளிடைக்கொண்டதொர் காதல்தான
நிறறல் வேண்டுமெனவுளத் தெண்ணிலேன்,
நினைவையே யிமமணத்திற செலுத்திலேன்,
முற்றொடா பினிலுண்மை யிருந்ததால்
மூண்டபின்ன தொர் கேளியென்றெண்ணி
கற்றுங் கேட்டு மறிவு முதிருமுன் [னேன்.
காதலொன்று கடமையொன்றாயின.

பாரதி மணி மலர்

மதனன் செய்யு மயக்க மொருவயின் ,
மாக்கள் செய்யும் பிணிப்பு மறோர்வயின்
இதனிற பனனிரண டாடடை யினை னுனுக்
கெனனை வேண்டு மிடாக்குறுகுழ்ச்சிதான ;
எதனி லேனுங் கடமை வினையுமேல
எத்துயர்க ளுழன றுமற நெனசெய்தும
அதனி லுண்மையோ டாராநதிடல சாலுமென
றறம விதிபடிது மப்பொழு தோராதிலேன.

சாததி ரங்கள் கிரியைகள் பூசைகள்
சகுன மந்திரந தாலிமணி யெலாம
யாததெ னைக்கொலை செய தனரல்லது
யாது தாமமுறை யெனல காட்டிலா ,
தித்தி ரனகொ ளறிவற்ற பொயச செயல
செய்து மறறவை ஞான நெறி யென்பா ;
மூத்த வாவெ றும வேடத்தி னிறகுங்கால
மூடப பிளனை யறமெவ ணோவதே ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

ராங்கி தறகிடை யெநதை பெருந்துயர்
எய்தி நின்றனன, தீய வறுமையான
ஓங்கி நின்ற பெருஞ் செல்வம் யாவையும்
ஊணா செய்த சதியி லிழந்தனன ;
பாங்கி னின்ற புழசுகுகள பேசிய
பண்டை நணபாகள கைநெகிழத்தேதகினர்
வாங்கி யுயர்த கினை ஞருந் தாதரும
வாழவு தேயந்த பின் யாது மதிப்பரோ ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

பாபபனக் குலங் கெட்டழி வெய்திய
பாழடைந்த கலியுக மாதலால்
வோபபவோபபப பொருள செய்வதொன்றையே
மேனமை கொண்ட தொழிலெனக் கொண்

[டனன் ;

ஆபபு மிஞ்சப் பலபல வாணிகம்
ஆற்றி மிக்க பொருள செய்து வாழ்ந்தனன் ;
நீர்ப்ப னொன்று புறபுத மாமது
நிங்கவே யுளங் குன்றித் தளரந்தனன்.

திய மாய வுலகிடை யொன்றினில்
சிறதை செய்து விடாயுறுங் காலதை
வாயடங்க மெனமேலும் பருகினும்
மாயத் தாகந் தவிரவது கண்டலம் ,
நேயமுற்றது வந்து மிகமிக,
நித்தலும் மதற்காசை வளருமால்.
காய முள ளவரையுங் கிடைப்பினும்
கயவா மாயவது காயந்த வுளங்கொண்டே.

‘ ஆசைக்கோரளவில்லை மிடயத்துள
ஆழந்த பின்னங்கமைதி யுண்டாமென
மோசம் போகலிர்’ என்றிடித் தேத்திய
மோனி தாளிணை முப்பொழு தேத்ததுவாம் ;
தேசத்தார புகழ் நுண்ணறி வோடு தான
திணமை விஞ்சிய நெஞ்சின னாயினும்
நாசக காசினி லாசையை நாட்டினன்
நல்ல நெந்தை துயர்க்கடல் வீழ்ந்தனன்.

பாரதி மணி மலர்

பொருட் பெருமை

பொருளி லாக்கிலை யிவவுல கென்ற நம்

புலவர் தாமமொழி பொய்மொழி யன்றுகாண்.

பொருளிலா க கிணமில்லை, துணையிலை,

பொழு தெலாமிடர் வெள்ளம் வந்தெறறுமால்.

பொருளிலா பொருள் செயதல முத்தற்கடன

போற்றிக காசியைக் கேங்கி புழிவிடும

மருளா தமரிசை யேபழி கூறுவன,

மாமகட்கிங் கொளு முரைத்திலன,

அறமொன் றேதரு மெய்யின்ப மென்றநல்

லறிஞர் தமமை யனுதினம் போற்றுவேன,

பிற னிருமபி புலகினில யாரா பட்ட

பழையெத்தனை கோடி ! நினைக்கவும்

திறாழிகதென மொழுடை வெய்துமால்

தேசத்துள்ள இளைஞர் நிமிஷ !

அறமொன் றேதரு மெய்யின்பம், ஆதலால்

அறனையே துணையென்றுகொண்டியதிரால்.

வெய்ய காமப் பயன களிஞ்ஞது தான

மெய்யுணர்ந் திடலாகு மென்றக்கிய

தெய்வமே யிது நீதி யெனினு நின்

திருவருடகுப் பொருந்திய தாகுமோ ?

ஐயகோ ! சிறிதுணமை விளங்குமுன,

ஆவிரையத் துயருறல் வேண்டுமே !

பையப்பைய வோராமை குன்றே றலப்போற

பாருளோ ருண்மை கண்டிவனுயவரால்.

முடிவுரை

தந்தை போயினான், பாழ்மிடி சூழ்ந்தது ;
 தரணி மீதினி லஞ்செலென பாரிலா ;
 சிந்தையிறறெளி வில்லை ; உடலினில
 திறுமில்லை , உரனுளத்திலலை யால் ;
 மந்தாபாற பொருள போக்கிப் பயின்றதா
 மடமைக் கலவியில் மணனும பயனிலை.
 எந்த மராக்கமுந் தோற்றில் தென செயகேன ?
 என் பிறந்தனா வித்தையா நாட்டிலே ?

முடிவுரை

உலகெலாமொர பெருங் காவல்துளே
 யுண்டுறங்கு யிடாசெய்து செத்திடும
 கலக் மானிடப் பூசிகள் வாழ்க்கை யோரா
 கவினுங் காவாகு மிதற்கு நான
 பல நினைந்து வருந்தி யிங்கென பயன் ?
 பண்டு போனதை யெண்ணி யென்னுவது ?
 சில திவங்க ளிருந்து மறைவதிற
 சிந்தை செயதெவன செத்திடுவாடா !

ஞான முந் துற வுமபெற றிலாதவா
 நானிலதலுத சூயரன்றிக காண்கிலா
 போன தற்கு வருந்திலன். மெய்ததவப்
 புலமையோனது வானத தொரிருமோரா
 மீனை நாடி வளைத்திடத் தூண்டிலை
 வீச லொக்கு மெனலை மறக்கிலேன்.
 ஆன தாவதனைத் தையுஞ் செயவதோரா
 அன்னையே ! இனி யேனு மருளவையால.

பாரதி மணி மலர்

அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே யுறுதி,
அகத்திலே யனபினோர் வெள்ளம்,
பொறிகளின மீது தனியர சாணை,
பொழுதெலா நினை துபே ரருளின
நெறியிலே நாட்டம், கரும யோகத்தி
னிலைத்திட லென்றிவை யருளாய்,
குறிஞ்ண மேதுமில்ல தாயனை ததாயக
குலவிடு தனிப்பரம பொருளே !

61. வேய்ங்குழல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தான் தோடி. தாளம்—ஏகதாளம்.

எங்கிருந்து வருகுவதோ—ஒலி

யாவா செய்கு வதோ?—அடி தோழி

(1) குன்றி னின றும வருகுவதோ—மரக
கொம்பி னின றும வருகுவதோ—வெளி
மன்றி னின று வருகுவதோ—என்றன
மதி மருண்டிச செய்குதம் — (இஃதெங்கிருந்து)

(2) அலை யொலித்திடும தெயவ—யமுனை
யாற்றி னின றும ஒலிப்பதுவோ—அன்றி
இலை யொலிக்கும பொழிலிடை நின றும
எழுவதோ இஃதினன முதைப்போல—(எங்கிருந்து)

(3) காட்டி னின றும வருகுவதோ—நிலாக
காற்றைக கொண்டு தருகுவதோ—வெளி
நாட்டி னின று மிததெனறல கொணாவதோ
நாதமிஃதெனயிரை யுருக்குதே— (எங்கிருந்து)

(4) பறவையேது மொன்றுளது வோ—இங்ஙன
பாடுமோ அமுதக்கன்ற பாட்டு
மறைவினின்றங் கினன ராதி யா
வாத்தியத்தினிசை யிதுவோ அடி— (எங்கிருந்து)

(5) கண்ண னூதிடும வேயங்குழல் தானம்
காதிலே யமுதுள்ளத்தில் நஞ்சு
பண் ணன்ற முடி பாவையா வாடப்
பாடி யெய்திடும அம்படி தோழி (எங்கிருந்து)

62. வள்ளிப் பாட்டு (1)

பல்லவி

எந்த நேரமும் நின் மையல எறுதடி,
குற வளளி ! சிறு களளி !

சரணங்கள்

1. (இந்த) நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி
யோரத்திலே யுணைக கூடி—நின்றன
வீரத தமிழ்ச சொல்லி ஸாரத்திலே மலர்
மிகக் மகிழ்ச்சி கொண்டாடி—குழல்
பாரத்திலே இத ழீரத்திலே, முலையோரத்திலே
யனபு சூடி—நெஞ்சம்
ஆரத தழுவி யமர நிலை பெற்றதன
பயனை யின று காண்பேன

(எந்த நேரமும்)

2. வெளகை நிலா வினகு வானத்தை மூடி
விரிந்து பொழிவது கண்டாய—ஒளிக
கொள்கையிலே யுணைக கூடி முயங்கிக்
குறிப்பினிலே யொன்றுபட்டு—நின்றன
பிள்கைக்கிளி மென குதலையிலே மனம்
பின்ன மறச் செல்லவிட்டு—அடி
தெள்ளிய ஞானப் பெருஞ் செலவமே !
நினைச சேர விருமபின்ன, கண்டாய !

(எந்த நேரமும்)

3. வட்டங்க ளிட்டுங் குளமகலாத

மணிப் பெருந் தெப்பத்தைப்போலே—நினை
விட்டு விட்டுப் பல லீலைகள் செய்து நின

மேனி தனை விட லின்றி—

எட்டுத் திசையு மொளிராந்திடுங் காலை யிரவியைப்

போன்ற முகத்தாய்!—முத்த

மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுனைச்

சேர்ந்திட வந்தேன.

(எந்த நேரமும்)

63 வள்ளிப் பாட்டு (2)

ராகம் - கரஹரபிரியை. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி

உனையே மயல கொண்டேன,—வள்ளி !

உவமையி லரியாய், உயிரினு மினியாய் ! (உனையே)

சரணம்

எனை யாளவாய், வள்ளி, வள்ளி !

இள மயிலே, என இதய மலா வாழவே,

கனியே, சுவையு று தேனே,

கலவியிலே அமுதனைபாய்!—(கலவியிலே)

தனியே, ஞான விழியாய் ! நிலவ்னில

நினை மருவி, வள்ளி, வள்ளி !

நீ யாகிட வே வந்தேன.

(உனையே)

64. மழை

1. திகுசுகக ளெட்டுளு சிதறி—தககத
 தீமதரிகிட தீமதரிகிட தீமதரிகிட தீமதரிகிட
 பகக மலைகளுடைநது—வெள்ளம்
 பாயுது பாயுது பாயுது—தாமதரிகிட
 தககத ததிங்கிட திததேதாம—அண்டம்
 சாயுது சாயுது சாயுது—பேயகொண்டு
 தககை யடிக்குது காற்றி—தககத
 தாமதரிகிட தாமதரிகிட தாமதரிகிட தாமதரிகிட.
2. வெட்டி யடிக்குது மினால,—கடல்
 வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையிடிக்குது ,
 கொட்டியிடிக்குது மேகம் !—கூ.
 கூவென்று விண்ணைக்குடையுது காற்று ,
 சட்டசட்ட சட்டசட்ட டட்டா—என்று
 தாளங்கள் கொட்டிக் களைக்குது வானம் ,
 எட்டுத திசையு மிடிய—மழை
 எங்ஙனம் வந்த தடா, தம்பி வீரா !
3. அண்டங் குலுங்குது, தம்பி !—தலை
 ஆயிரந் தூக்கிய சேடனும் பேய்போல
 மிணடிக் குதித திடுகின்றன ,—திசை
 வெறபுக் குதிக்குது ; வானத்துத தேவா
 செண்டு புடைத்திடு கின்றா ;—என்ன
 தெயவிகக் காட்சியைக் கண் முனபு கண்டோம் !
 கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
 காலத்தின கூத்தினைக் கண் முனபு கண்டோம் !

65 ஓவியர் மணி ஸ்ரீ விவரமா

1. சந்திர னொளியை யீசன

சுமைத ததுப பருக வெனறே
வந்திடு சாதகபுல
வகுத்தனாள் , அமுதுணடாககிப
பந்தியிற பருக வெனறே
படைத்தனாள் மரா தமமை ,
இந்திரன மாண்புக கெனாள்
இயற்றினாள் வெளிய யானை .

2. மலரினில் நீல வானில

மாதரா முகத்தில் எல்லாம
இலகிய அழகை யீசன
இயற்றினான், சீரத்தி யிந்த
உலகினி லெங்கும் வீசி
யோங்கிய இரவி வாமன்
அலகிலா அறிவுக கண்ணு
லனை ததைய நுகரு மாறே.

3. மனாள் மாளிகையி லேழை

மககளின குடிலி லெல்லாம
உனாருந தேசுவீசி
உளத்தினை களிககச் செயவான
நனா ரோ வியங்குள தீட்டி
நலகிய பெருமான இந்நாட்

பொன்னணி யுலகு சென்றன
புவிப்புழு போதுமென்பான

4. அரம்பை யூர்வசி போலுள்ள
அமர மெல்லியலார செவ்வி
திறம்பட வகுத்த வெம்மான !
செய்தொழி லொப்பு நீநாகக
விரும்பியே கொல்லா மின்ற
விண்ணுல கடைந்து விட்டாய் ?
அரம்பையா நினகை ! செய்கைக
கழிதலங் கழிவை திண்ணாம்

5. காலவான போகக் லென்றுங்
கழி லொப பெருமை கொண்ட
கோலவான றெழிலுகள செய்து
குலவிய பெரியோரா தாழ்நா
சீலவாழ வகுற்றி யோராநாட
செத்திடலுறுதி யாரின்
ஞால வாழ்வின து மாயம்
நவினநிடற கரிய தனனோ ?

ஓம

65. சத்பதி சிவாஜி

தன் சைவியத்திற்குக் கூறியது

ஐய ஐய பவானி ! ஐய ஐய பாரதம் !
ஐய ஐய மாதா ! ஐய ஐய தூக்கா !
வந்தே த மாதரம் ! வந்தே மாதரம் !
சேனை த தலைவாகாள் ! சிறந்த மந்திரிகாள் !
யானை த தலை வரும் அருந்திறல் வீராகாள் !
அதிர்ந்த மனஸாகாள் ! தூக்கத் ததிபாகாள் !
எதிரிகள் துணுகூற இடித்திடு பதாதிகாள் !
வேலெறி படைகாள் ! சூலெறி மறவாகாள் !
காலனுருக கொளும் கணை துறந்திடுவீர்.
மற்று மாமிர விதம் பற்றலா தமமை !
செற்றிடுந் திறனுடைத் தீர ரத்தினங்காள் !
யாவிரும் வாழிய ! யாவிரும் வாழிய !
தேவி நந் தமக்கெலாம் திருவருள் புரிக !
மாற்றலா தம்புலை நாற்றமே யறியா
ஆற்றலகொண்டிருந்ததிவ வரும் புகழ் நாடு !
வேதநூல் பழிகும் வெளித்திசை மிலேசசர்
பாத்தும் பொறுப்பளோ பாரத தேவி ?
வீரரு மவரிசை விரித்திடு புலவரும்
பாரெலாம் பெரும்புகழ் பரப்பிய நாடு !
தாமமே யுருவமாத தழைத்த பேர ரசும்

பாரதி மணி மலர்

நிர்மல முனிவரும் நிறைந்த நன் னாடு !
 வீரரைப் பெறுத மேனமைதீர் மங்கையை
 ஊரவா மலடியென றுரைத்திடு நாடு !
 பாரதபூமி பழமபெரும் பூமி ,
 நீ ரதன புதலவா . இந் நினைவகற றுதீர் !
 பாரத நாடு பாராக்கெலாம திலகம்
 நீ ரதன புதல்வர் , இந் நினைவகற றுதீர் !
 வானக முட்டு மிமயமால வரையும்
 ஏனைய திசைக ளிலிருந் திரைக கடலும்
 காததிடு நாடு ! கங்கையுஞ் சிந்துவும்
 தூத திரை யமுனையுஞ் சுனைகளும் புலல்களும்
 இன்னரும் பொழில்களும் இணையிலா வளங்களும்
 உன்னத மலைகளும் ஒளிராதரு நாடு !
 பைநநிற்ப பழனம் பசியிலா தளிக்க
 மைந்நிற முகில்கள வழங்கு பொன னாடு !
 தேவர்கள் வாழவிடம், திறலுயா முனிவா
 ஆவலோ டடையு மரும் புகழ்நாடு !
 ஊனமொன றறியா ஞானமெய்ப பூமி !
 வானவா விழையு மாட்சியார தேயம் !
 பாரத நாட்டிசை பகர யான வல்லனே ?
 நீ ரதன புதலவா , இந் நினைவகற றுதீர் !
 தாயத்திரு நாட்டைத் தறுகண மிலேசகர்,
 பேயத்தகை கொணடோர், பெருமையும் வண்மையும்
 ஞானமு மறியா நவைபுரி பகைவா,
 வானக மடக்க வந்திடு மரககர் போல்
 இந்நாட் படைகொணாந் தினனலசெய் கின்றார் !
 ஆலய மழித்தலு மருமுறை பழித்தலும்

பாலரை விருத்தரை பசுக்களை ஒழித்தலும்
 மாதாகற பழித்தலும் மறையவா வேள்விக்
 கேதமே குழுவது மியற்றிநிற கினரூர் !
 சாத்திரத தொகுதியைத் தாழ்த்து வைக்கினரூர் !
 கோத்திர மங்கையா குலங்கெடுக கினரூர் !
 எண்ணில துணைவாகாள ! எமக்கிவா செயுநதுயர் ;
 கண்ணிய மறுத்தனா , ஆணமையுங் கடிந்தனா ;
 பொருளினைய சிதைத்தனா , மருளினை விதைத்

[தனர் ;

திணமையை யழித்ததுப பெணமைபிங்களித்தனர் ;
 பாரதப பெரும் பெயா பழிப்பெய ராக்கினா ;
 சூராதம மக்களைத் தொழுமபராயப புரிந்தனா ;
 வீரிய மழிந்து மேனமையு மொழிந்து நம
 ஆரியா புலையருக கடிமைக ளாயினா.
 மறறிதைப பொறுத்து வாழுவதோ வாழுகை ?
 வெற்றிகொள புலையாதாள் வீழ்ந்துகொல் வாழுவீர் ?
 மொக்குளதான தோன்றி முடிவதுபோல
 மக்களாயப பிறந்தோர் மடிவது திண்ணம் !
 தாயத்திரு நாட்டைத் தகாததிடு மிலேச்சரை
 மாயத்திட விரும்பான வாழவுமோர் வாழவுகொல் ?
 மாணமொன நிலாது மாற்றலா தொழுமபராய
 ஈனமுற்றிருக்க எவன்கொலோ விரும்புவன் ?
 தாயபிறன் கைபடச் சகிப்பவனாகி
 நாயென வாழுவோன் நமரிலிங் குளனோ ?
 பிச்சைவாழ வுகந்த பிறருடை யாட்சியில்
 அச்ச முற நிருப்போன ஆரிய னல்லன் ;
 புனபுலால் யாக்கையைப் போற்றியே தாயநாட்

பாரதி மணி மலர்

டன்பிலா திருப்போன் ஆரிய னல்லன்.
 மாட்சிதீர் மிலேச்சா மனப்படி யாளும
 ஆரியத தனமை யற்றிடுஞ் சிறியா
 யாரிவ னுளரவா யாண்டேனு மொழிக் !
 படைமுகத் திறந்து பதம்பெற விருமபாக்
 கடைபடு மக்களென கணமுன்னில லாதீர் !
 சோதரா தமமைத் துரோகிக ளழிப்ப
 மாதரார நலத்தின மகிழ்பவன மகிழக் !
 நாடெலாம் பிறர்வசம் நண்ணுதல நினையான
 வீடுசென றெளிகக விருமா டுவோன விருமபுக !
 தேசமே நலிவொடு தேயநதிட மக்களின
 பாசமே பெரிதெனப் பாரப்பவன செலக் !
 நாட்டுளார பசியினால் நலிந்திடத் தனவயி
 றாட்டுதல பெரிதென உண்ணுவோன செலக் !
 ஆணுருக கொண்ட பெண்களு மலிகளும்
 வீணிலிங் கிருந்தெனை வெறுத்திடல விருமபேன்.
 ஆரிய ரிருமின ! ஆண்களிங் கிருமின !
 விரிய மிகுந்த மேனமையோ ரிருமின !
 மானமே பெரிதென மதிப்பவ ரிருமின !
 ானமே பொருத வியலபின ரிருமின !
 தாயநாட் டனபுறு தனையரிங் கிருமின !
 மாய நாட் பெருமையின மாயபவ ரிருமின !
 புலையாத் தொழுமபைப் பொறுக்கிலா ரிருமின !
 கலையறு மிலேச்சரைக் கடிப்பவ ரிருமின !
 ஊரவர் துயரிலநெஞ் சுருகுவீ ரிருமின !
 சோர் நெஞ்சிலாத தூயவ ரிருமின !
 தேவி தாளபணியுந் தீரரிங் கிருமின !

சத்ரபதி சிவாஜி

பாவியா- குருதியைப் பருகுவா ரிருமின் !
 உடலினைப் போற்று வுத்தம் ரிருமின் !
 கடல் மடுப்பினுமனங் கலங்கல ருதவுமின் !
 வமமினோ துணைவீர ? மருட்சி கொள்ளாதீர் !
 நமமினோ ராற்றலை நாழிகைப் பொழுதெனும்
 புல்லிய மாற்றலா பொறுக்கவல் லார்கொல ?
 மெல்லிய திருவடி வீறுடைத தேவியின
 இன்னருள நமக்கோர் இருந்துணை யாகும்.
 பன்னரும் ! கழுடைப் பாரததனும் கண்ணனும்
 வீமனும் துரோணனும் வீட்டுமன றுனும்
 ராமனும் வேறுள இருந்திறல் வீரரும்
 நற்றுணை புரிவா , வாலக நாடறும் ;
 வெற்றியே யன்றி வேறெதும பெறுகிலேம்.
 பற்றரு முனிவரும் ஆடிகள் பகாவா
 செற்றினி மிலேச்சரைத தீர்த்திட வமமின் !
 ராடடியாற சிரங்களை விட்டிட எழுமின் !
 நீட்டிய வேலகளை நேரிருந் தெரிமின் !
 வாளுடை முனையினும், வயந்திகழ் சூலினும்,
 ஆளுடைக் கால்க ளடியினுந் தேர்களின
 உருகையி னிடையினும், மாற்றலர் தலைகள்
 உருகையிற் கண்டுநெஞ் சுவப்பற வமமின் !
 நம் மிதம் பெருவளம் நலிந்திட விருமபும
 (வனமியை) வேரறத் தொலைத்தபின் னன்னோ
 ஆணைப பெறுவோம் ! அன்றிநா மிறப்பினும்
 வானுறு தேவா மணியுல கடைவோம் !
 வாழ்வமேற பாரத வானபுகழ்த தேவியை
 தாழவினின றுயாததிய தடம்புகழ் பெறுவோம் !

போரெனி விதுபோற புண்ணியத் திருப்போர
 பாரினி விதுபோர் பார்த்திடற் கெளிதோ ?
 ஆட்டினைக கொன்று வேளவிக ளியற்றி
 ஷிட்டினைப பெறுவான விருமபுவா சிலரே ;
 நெஞ்சக குருதியை நிலத்திடை வடித்து
 வஞ்சக மழிகும் மாதவம் புரிவம் யாம்.
 வேளவியி விது போல வேளவி யொன்றில்லை ;
 தவத்தினி விதுபோற றவம் பிறிதில்லை.
 முனையோர் பார்த்தன முனைத்திசை நின்று
 தன்னெதிர நின்ற தளத்தினை நோக்கிட
 மாதுலா சோதரா மைத்துனா தாதையா
 காதலின நண்பா கலைதரு குருவ ரென
 றினவை ரிருத்தலகண்டிதயநொந தோனாய்த்
 தன்னருந தெயவிகச சாரதி முன்னா
 “ ஐயனே ! யிவாமீ தமபையோ தொடுப்பேன ?
 வையகத் தரசும வானக வாட்சியும்
 போயினு மிவாதமைப போரினில வீழத்தேன.
 மெய்யினில் நடுக்கம மேவுகின றதுவால ;
 கையினில் விலலும் கழன்றுவீழ கின்றது ;
 வாயுலா கின்றது , மனம்பதைக் கின்றது ;
 ஓயவுறுங் காலகள் ; உலைந்தது சிரமும் ;
 வெற்றியை விருமபேன் ; மேனமையை விருமபேன் ;
 சுற்றமிங் கறுத்துச் சுகமபெறல விருமபேன் ;
 ளனையிவா கொல்லினும் இவரையான் தீண்டேன்
 சினையறுத் திட்ட பின செயவதோ ஆட்சி ?”
 எனப்பல கூறியவ் விந்திரன புதல்வன்
 கனப்படை வில்லைக் களத்தினி லெறிந்து

சோர்வொடு வீழ்நதனன , சுருதியின முடிவாயத்
தோவயின நின்றநந தெயவிகப பெருமான
வில்லெறிந திருநத வீரனை நோக்கி,
“புல்லிய அறிவொடு புலம்புகின்றனையால்
அறத்தினைப் பிரிந்த சுயோதன தியரைச
செறுத்தினி மாயப்பது தீமையென கினரூய.
உணமையை அறியாய , உறவையே கருதிப்
பெணமைகொண்டேதோ பிதற்றிநிற கினரூய.
வஞ்சகா, தீயா, மனிதரை வருத்துவோரா,
நெஞ்சகத தருக்குடை நீசாகள—இன்னோ
தமமொடு பிறந்த சகோதர ராயினும்
வெம்மையோ டொறுத்தல வீரா தஞ்செயலாம.
ஆரிய ! நீதி நீ யறிகிலை போலும் !
பூரியா போல மமை புழுங்குற லாயினே.
அருமபுகழ் தேயப்பதும் அனாரியத தகைத்தும்
பெருமபதத தடையுமாந பெணமையெங் கெய்தினே?
பேடிமை யகற்று ! நின் பெருமையை மறந்திடேல் !
ராடிலாப புகழினாய ! எழுகவோ எழுக !”
என்றுமெய ஞானமநம் மிறையவா கூறக்
குன்றெனும் வயிரக கொற்றவான புயத்தோன
அறமே பெரிதென அறிந்திடு மனத்தனாய
மறமே யுருவுடை மாற்றலா தமமைச
சுற்றமும் நோக்கான தோழமை மதியான
பற்றலர் தமையெலாம பாரக் கிரையாககினன.
விசயனன நிருந்த வியன் புகழ் நாட்டில்
இசையுநற றவத்தா வினறுவாழந திருக்கும
ஆரிய வீராகள ! அவருடை மாற்றலா,

பாரதி மணி மலர்

தேரில், இந் நாட்டினா, செறிவுடை உறவினா,
நமமையின நெதிராகும நயனிலாப புலலோரா
செமமைதீர் மிலேச்சா, தேசமும பிறிதாம,
பிறபடினி லன்னியா, பேச்சினி லன்னியா,
சிறப்புடை யாரியச் சீரமையை யறியார.

[குறிப்பு:—இது அச்சுப்பிரதி ஒன்றிலிருந்து பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது, தூலின் போக்கைப் பாராக்குமிடத்து, இது பூர்த்தி யாகவில்லை யென்றும், கடைசியில் இன்னும் சில வரிகள் இருந்திருக்கலாமோ என்றும் சந்தேகப்பட வேண்டி இருக்கிறது—பாடி]

67. நவராத்திரிப் பாட்டு

பராசக்தி (மூன்றாம் ஒன்றாகிய மூர்த்தி)

1. மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய் !
ஆதார முன்னையல்லால் ஆரெமக்குப் பாரினிலே !
ஏதாயினும் வழி நீ சொல்வாய், எமதுயிரே !
வேதாவின தாயே ! மிகப் பணிந்து வாழுவோமே.

வாணி

2. வாணி கலைத் தெய்வம் மணிவாக் குதவிடுவாள
ஆணிமுததைப் போலே அறிவு முதது மாலையினுள்
காணுகின்ற காட்சியாய்க் காண்ப தெல்லாங்
காட்டுவதாய்
மாணுயாந்து நிற்பாள மலரடியே குழுவோமே.

ஸ்ரீ தேவி

3. பொன்னரசி நாரணனா தேவி, புகழரசி
மின்னு நவராத்திரிமேபால மேனியழகுடையாள
அன்னையவள் வையமெலாம் ஆதரிப்பாள ஸ்ரீதேவி
தன்னிரு பொற்றாளே சரண்புகுந்து வாழுவோமே.

பாவதி

4. மலையிலே தான பிறந்தாள, சங்கரனை மாலையிட
உலையிலே யூதி உலகக் கனல் வளரப்பாள [டாள
நிலையி லுயரத்திடுவாள, நேரே அவள் பாதம்
தலையிலே தாங்கித் தரணிமிசை வாழுவோமே.

68. காளிப் பாட்டு

1. யாதுமாகி நினருய காளி
எங்கு நீ நிறைந்தாய்
தீது நனமை யெல்லாம்—காளி
தெய்வ லீலை யன்றோ ?
பூத மைந்து மானாய்—காளி
பொறிகளைந்து மானாய்
போதமாகி நினருய—காளி
பொறியை விஞ்சி நினருய.
2. இனபமாகி விட்டாய்—காளி
என்னுளே புகுந்தாய்
பின்பு நினனையல்லால்—காளி
பிறிது நானுமுண்டோ ?
அனபளித்தது விட்டாய்—காளி
ஆணமை தந்து விட்டாய்
துன்ப நீக்கிவிட்டாய்—காளி
தொலைபோக்கி விட்டாய்.

69. நிலவுப் பாட்டு

1. வாராய நிலவே வையத திருவே,
வெள்ளைத் தீனில விகையுங் கடலே,
வானப் பெண்ணின் மதமே, ஒளியே,
வாராய, நிலவே, வா.

வேலை

2. மண்ணுகுள்ளே யமுதைக் கூட்டிக்
கண்ணுக்குள்ளே களியைக் காட்டி
எண்ணுகுள்ளே யினபத தெளிவாய
வாராய, நிலவே, வா.
3. இனபம வேண்டில வாழைக காண்பீர்,
வாடுளெரி தனனை மண்ணிற காண்பீர்,
துன்பந தானோ பேதைமை யன்றே !
வாராய, நிலவே, வா.
4. அச்சப பேயைக் கொல்லும் படையாம்
விததைத் தேனில விளையுங் களியாய
வாராய, நிலவே, வா.

70. வேலை

தோகைமே லுலவுங் கந்தன
சுடாககரத் திருக்கும் வெற்றி
வாகையே சுமக்கும் வேலை
வணங்குவ தெமக்கு வேலை.

